

Güvenecek kimsen kalmadığında
KALBİNİN SESİNİ DİNLE

Zıvalcım

Carmichael Ailesi 5

USA Today Çoksatan Yazarı

Adriana Locke

NOX*

Çeviren: Onat Özyılmaz

ANLAŞMALI EVLİLİĞE SICAK BAKACAK BİRİ ARANIYOR

Ancak hayatım buna bağlıysa evleneceğime
yemin etmiştim. Ne ironi ama.

Şimdi de evren bunu bir meydan okuma sandığı için acilen
bir koca bulmam gerekiyor. Ama geçici bir evliliğe sıkışıp kalacaksam
bunun doğru adamla olmasını istiyorum.

Beni korumalı. Formda olmalı.
Zekâ ve mizah duygusu da çok önemli. Madem hayal kuruyoruz,
son derece yakışıklı ve biraz da huysuz olsa hiç hayır
demem. Tüm kriterlere uyan birini tanımam da
benim şansıma sanırım.

Sonunda ikimiz de yanacak olsak da...

NOX*

DESTİK
DUKKAN

www.destikmedyagrupu.com www.destikdukkan.com

• Nox yayınları • Nox yayınları • Nox yayınları
• Nox yayınları • Nox yayınları • Nox yayınları

KDV'den muaf

ISBN: 978-625-77151-5-5

9 786259 715155

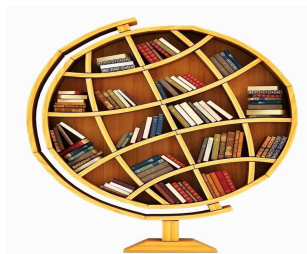
Yetişkin Okurlara Önerilir

Adriana Locke

Çeviren Onat Özyılmaz

NOX*

Ninova

Bir

FOXX

“Keyfin yerinde mi?” Banks elindeki limonata dolu bardağıyla yanıma geldi. “Honey’nin yaptığı şu elmalı turta hayatımda yediğim en iyi turtaydı. Tadına baktın mı?”

Başımı yana eğerek suratına bön bön baktım.

“Bir dilim getireyim mi?” diye sordu kocaman bir gülümsemeyle.

Ağırlığımı bir ayağımdan ötekine geçirdim.

İçerisi bir saat önce yerel bir okulun sanat programı yararına düzenlenmiş chili pişirme yarışmasında kullanılmış baharatların kokusuyla dolup taşıyordu. Lise zamanlarındaki maçlarını yâd edip güncel dedikoduları paylaşarak arayı kapatan insanların gürültüsü kulaklarımı sağır ediyordu.

Ne boş iş ama.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de en küçük kardeşim bir dolaplar çeviriyordu. Bu ne çığır açıcı bir keşif ne de sürpriz sayılırdı. Banks *daima* bir işler karıştırırdı.

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde onu gecenin köründe karakollardan toplamış, kardeşimiz Jess evinin her yanına çıkartmalar yapıştırmasının intikamını onu simle bulayarak aldığı anda sokakta pırıl pırıl vaziyette dolanmasını izlemiştim. Bir sabah camdan dışarı baktığımda Banks’in şımarık bir veledi aratmayacak mizah anlayışıyla yolun karşısında diktiği devasa metal horozla göz göze gelmiştim.

Tam bir baş ağrısı olsa da son derece öngörülebilir bir baş ağrısıydı. Her seferinde kendini öyle ya da böyle ele verirdi ve

şu anda bütün işaretler *barım barım* bir şeyin peşinde olduğunu bağıırıyordu.

“Yeterince sosyalleştım,” dedim. “Eve gidiyorum.”

“*Hemen* mi? Daha yeni geldin.”

“Hayır etkinliğinizi destekleyeceğim dedim, bütün günümü heba edeceğimi söylemedim.”

“Ama daha yapılacak bir dünya şey var. Sana attığım programı görmedin mi? Ayrıca ben-”

“Neden bu kadar ısrar ediyorsun?” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Hata ettiğimi bilsem de merakıma engel olmadım. “Geldim işte. Saçma programını da gördüm. Kermesinizden turtta aldım. Daha ne istiyorsun?”

Parmağını üzerime doğrulttu. “Konusu açılmışken turtanı bana vermek ister misin? Son Hindistan cevizi kremalıyı sen kapmışsın.”

“*Hayır.*”

Banks ellerini masumca önünde kaldırdı. “Sakin ol, şampiyon. Dalga geçiyordum.” Sırıttı. “*Kısmen.* Her neyse, konumuza dönelim. Demek beni terk ediyorsun...”

Bakışlarını tavana dikip iç geçirdim.

İşte bu yüzden insanlarla etkileşime girmekten mümkün olduğunca kaçınmaya çalışıyordum. Sinirim yok yere tepeme sıçırıyordu. Daima istemediğim şeyler yapmaya zorlanıyor ya da iğneleyici sözlerin hedefi oluyordum. Herkes benden bir şeyler bekliyordu. Zamanım ve enerjim gasp ediliyordu ve buna tahammülüm yoktu.

Konu grup etkinliklerinin mantığını anlamamam değildi, pekâlâ anlıyordum. Bunu idrak etmeme yetecek kadar psikoloji dersi almıştım. İnsanlar deneyimlerini paylaşmaya ve görüldüklerini hissetmeye ihtiyaç duyardı. El ele verdiklerinde başarı ihtimali artardı. Grup çalışması üst düzey sorun çözme ve işbirliğinin kapılarını açardı.

Peki ya ben? Ben gözlerden uzak kalmayı tercih ederdim. Deneyimlerimi kimseyle paylaşmaya meraklı değildim. Sorunlarımı kendi başıma, *Banks* gibi birinin çilesini çekmeden de pekâlâ çözebilirdim.

“Beni dinliyor musun sen?” dedi *Banks*.

“Hayır.”

Dikkatimizi yanımızdaki derme çatma sahneye çevirdik. *Banks*’in aptalca planlarından biri sırasında arkadaş oluverdiği ihtiyar *Gloria* hafifçe mikrofona vurdu. Sahnenin üzerinden konuklara gülümsedi.

“Bayanlar ve baylar, lütfen yerlerinize geçin,” dedi, mikrofonu ağzına gereğinden çok daha yakın tutarak. Bakışları *beni* bulduğunda sırttı. “Sıra hepinizin sabırsızlandığı son etkinliğimize geldi. Bekârlar müzayedemiz başlamak üzere!”

Bana bakıp durması midemin kasılmasına neden oldu. *Ne bu şimdi? Beni Banks’le mi karıştırıyor?*

Hâlâ yanımda dikilen *Banks* ona el salladı. *Gloria*’nın gözleri aramızda gidip geldikten sonra kardeşimin üzerinde duraksadı.

Aynen öyle, Gloria. Aradığın zevzek o. Ben değilim.

İçeride bir uğultu koptu ve kadınlar yer kapmak için birbirleriyle yarıştı. Bir grup ihtiyar ön sıradaki sandalyelere hücum ederken neredeyse *Banks*’le *beni* ezecekti.

Kardeşim dirseğimi tutup, “İl... şuraya mı geçsek?” dedi.

Kolumu kastığımda elini hemen üzerimden çekip bana temkinli bir bakış attı.

“Affedersin,” dedi.

“Akıllı çocuk,” diye karşılık verdim.

“Şey...”

Banks yana çekilerek ayaklarına tenis topu geçirilmiş yürütücünü ite ite yürüten *Marla* isimli kır saçlı bir kadına yol verdi. Baş eğik, omuzları dik kadın ortadaki sandalyeyi kapmak sahnenin köşesini dönerken neredeyse küçük bir çocuğu yere düşürecekti.

"Müzayedenizde iyi eğlenceler," diyerek arkamı döndüm. "Belli ki herkes sabırsızlanıyor."

"Foxy, bekle."

Banks'in adımı söyleme şekli ve yanımdan götün götün uzaklaşması içime bir kurt düşürdü. *Kötü bir şey olmak üzere.*

Omuzlarımı dikleştirdim. "Yine ne var?"

Kardeşim yüzünü buruşturdu.

"Dört müzmin bekârımızı sahneye davet etmek istiyorum," dedi Gloria. "İlk adayımız hepimizin çok sevdiği sörf eğitmeni Shawn Daze. Hoş geldin, Shawn!"

İlk adam sahnede Gloria'nın yanındaki yerini alırken salonun dört bir yanından alkış sesleri yükseldi.

"Sıradaki bekârımız hepimizin La Pachanga'ya gitmesinin nedeni Şef Miguel Cotto," dedi Gloria. "Hoş geldin, Miguel!"

Alkışlar şiddetlendi.

Banks topuklarının üzerinde ileri geri sallandı. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Üçüncü bekârımız hayallerimizi süsleyen itfaiyeci Colin Hensley," dedi Gloria. "Kasabamızın kahramanına merhaba deyin!"

"Lafı geveleme," dedim. "Sıra sana geldi."

"Konu da o..."

"Sıra son bekârımızda. Şansımız nasıl böyle yaver gitti ben de bilmiyorum, hanımlar," dedi Gloria. "Biricik Foxy Carmichael'ımız için kuvvetli bir alkış lütfen!"

Ne?

İçerisi alkış kıyametti. Herkes bakışlarını bana çevirmişti. Gloria beklentiyle beni izliyordu.

Yok artık.

Banks yüzünü buruşturarak sağ kolumun menzilinden biraz daha uzaklaştı.

Öylece kalakaldım. Çenem gerildi ve dişlerimi canımı yacak kadar sıktım.

“İsimlerimizi karıştırdığını söyle,” dedim yumruklarımı sıkarak.

“Artık müzayedeye çıkmam mümkün değil. Sara beni gebertir. Sinirlendiğinde içinden bir canavar çıkıyor.”

“Benim çıkmıyor mu?”

“Doğru dedin.” Bakışları içeride gezindi. “Bak, bu sabaha kadar aklımda böyle bir şey yoktu. Biricik Gloria’mı yüzüstü bırakamazdım ve kardeşlerimizden hiçbiri yerimi alamazdı. Maddox’un Ashley’si, Moss’un da Brooke’u var. Jess’i sahneye çıkarsam Pippa onu öldürdü.”

“Fxxx? Sahneye gelir misin lütfen?” dedi Gloria, elindeki mikrofondan tiz bir ses yükselmesine neden olarak. Üzerine hafifçe vurduğunda ses iyice kulak tırmalayıcı hâle geldi. “Biri bana şu zimbirtının nasıl kullanılacağını öğretebilir mi?”

Bütün kasaba bakışlarını sırtıma dikmişti. Herkes sahneye utanç yürüyüşünü yapıp Colin’in yanındaki yerimi almamı bekliyordu. Kahvelerini yudumlayıp keklerini yiyerek hakkımda şakalar patlattıklarından emindim.

“*Hatırım için? Lütfen,*” dedi Banks. “Panikledim, Fxxx. Ne yapsam bilemedim. Aramızdaki tek bekâr sendin ve ben.... *Panikledim, Fxxx.*”

“Tekrara düşünüyorsun.”

“Yüce bir amaç uğruna buradayız. Ayrıca beni yeme, yetişeceğin bir yer var sanki.”

“Fxxx?” diye üsteledi Gloria.

Banks sırtıttı. “Oyalanarak daha çok dikkat çekiyorsun.”

Ona doğru bir adım attım. “Bir gözün açık uyu, pislik herif.” Yüzünde endişeden ziyade bir rahatlama belirdi.

Başka çarem yoktu. Banks acınası hayatında bir kez olsun haklıydı. Oyalanarak daha çok dikkat çekiyordum. Çekip git-

mem dedikodu kazanını kaynatmaktan başka işe yaramayacaktı.

Uzatmaları oynuyorsun, Banks.

Gömleğimi düzelterip sırtımı dikleştirerek derin bir nefes aldım. *İntikamına odaklan. Son gülen sen olacaksın.*

Seyircilerle göz temasından kaçınarak kendimden emin adımlarla sahneye ilerledim. İtfaiyecinin yanındaki yerimi alırken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Colin başıyla bana selam verdikten –yoksa acımı paylaştıktan sonra mı demeliydim?– sonra dikkatini üzerine siyah keçeli kalemle numaralar yazılmış tabelalar tutan kadınlara çevirdi.

Gloria elindeki mikrofonun hakkını vermeye yemin etmişçesine konuşup duruyor, etkinlikte tuzu olan herkese teşekkür ediyordu. Ardından hızlıca kuralların üzerinden geçmeye koyuldu. Elindeki kâğıda yazılmış maddeleri okurken bir nefes verip nihayet karşımdaki kalabalığa döndüm.

Ailemin kadınları tuvaletin yakınındaki yuvarlak bir masada oturuyordu. Hâline bakılırsa annem bu maskaralığı olması gerekenden çok daha eğlenceli buluyor gibiydi. Çoğunlukla tepemin tasını attırmayan tek kardeşim Jess'in yanında oturan babam plastik bardağını bana doğru kaldırdı. Ona karşılık vermediğimde dudaklarından duyamadığıma şükretmesi gereken bir kıkırtı döküldü. Jess'in öteki yanma geçmiş Banks başparmağını kaldırarak beni gazlamaya yeltendi. Gözlerimi onunkilere diktim.

Yüzündeki aptal sırıtış ağır ağır kayboldu ve başparmağı sönmüş bir balon gibi yanına indi. Tepkisi keyfimi biraz olsun yerine getirdi.

“Shaw'ın tekliflerini iki yüz dolardan başlatıyorum,” dedi Gloria. “Yok mu artıran?”

Tabelalar sırayla kalkmaya başladı. Bu hayatımda gördüğüm en utanç verici şeylerden biriydi.

Okkalı bir bağış yapıp hepimizi bu dertten kurtarabilir miyim?

“Shawn için bin dolar! Satıyorum, satıyorum... Shawn’la bir randevuyu Bayan Ferguson’a sattım!” dedi Gloria, koluna kedi işlemeli bir çanta takmış minyon ihtiyarı işaret ederek. “Tebrik ederim!”

Hayatımı sikeyim.

Hazır başlamışken Banks’i de sikeyim.

Tam Gloria’ya dönmüş ona cömert bir miktar bağış yapmak istediğini söylemek üzereydin ki ciğerlerindeki nefes vücudumu terk etti.

Burada ne işi var?

Bianca Brewer kapı eşiğinde durmuş, elinde uzun bir çekiliş bileti tutan kadınla eski bir dostuyla karşılaşmış gibi sohbete dalmıştı. Öyle bir şey yoktu elbette. Bianca, Kismet Beach’e şimdiye dek hiç gelmemişti.

“Sıra Miguel’de,” dedi Gloria. “Son bekârımız yüklü bir miktar toplamayı başardığına göre bu sefer kapıyı biraz daha yüksekte açacağım. Beş yüz dolar!”

Bianca içeriye girdiğinde vücudum alev aldı.

Landry Güvenlik beni üç yıl önce onun koruması olarak atamıştı. Yüz yüze tanışmamızın öncesinde ona dair her detayı öğrenmeme rağmen hiçbir şey beni Bianca Elaine Brewer’ın büyüüne hazırlamaya yetmezdi.

Bianca bir altmış beş boylarındaydı ve kumral saçları omuzlarına geliyordu. Yemyeşil gözleri insanın ruhuna işleyecek türdendi. Çıkık elmacıkkemikleri, kıvrımlı vücudu ve sevimli burnundan bahsetmiyordum bile.

Aklımı başımdan alıyor.

Tanıdığım en zeki insanlardan biri olması da cabasıydı. Ensesi kalm adamları toplantı salonlarında dize getirmesini izlemek gördüğüm en çekici şeylerden biriydi. Meraklı ve kendinden emin olduğu kadar alçakgönüllü ve nazik bir kadındı. Ne

yapıp ne yapmaması gerektiği umurunda bile değildi. Daima kafasına esenin peşinden giderdi.

Bu, ne yazık ki, kendi hayatıma uyarlayabileceğim bir şey değildi.

Bianca sahneye döndü. Bakışları benimkileri bulduğunda yeşil gözleri parıldadı.

Siktir.

Odanın öteki ucundan ağzını oynatarak, “*Selam,*” dedi.

Kayıtsızlığımdan ödün vermemeye çalışsam da dudaklarımın kenarları istemsizce kıvrıldı. Minik tepkim Bianca’nın dikkatinden kaçmadı. Zırhımda daima bir çatlak bulurdu. Pembe dudakları bir tebessümle kıvrıldığında kan doğruca aletime hücum etti.

Kendine gel, Carmichael.

“Satıyorum, satıyorum... Shawn’la bir randevuyu Bayan Daniels’a bir iki yüz dolara sattım!” diye bağırdı Gloria.

Bianca’nın kardeşi ve en yakın arkadaşım –tek arkadaşım– Jason içeriye girdiğinde kaşlarım çatıldı. Alet olduğum maskaralığı fark ettiğinde ciddi yüzü anında neşeyle doldu.

Ona aklını başına toplaması için sert bir bakış attım ama o bir kahkaha patlattı.

Arkadaşlık buraya kadarmış.

“Coline’ geçiyoruz,” dedi Gloria. “Açık artırmayı beş yüz dolardan başlatıyorum. Altı yüz veren var mı?”

Bianca ve abisi arka sıralarda bir yere oturdular. Jason gösterinin tadını çıkarmaya hazırlanıyormuş gibi ellerini kucağında kavuşturdu. Bianca ise bilet satan kadından bir tabela aldı.

Banks’in kaderi de böylece mühürlenmiş oldu.

“Altı yüz geldi,” dedi Gloria. “Yedi yüz var mı?”

Bianca’nın bakışları tekrar benimkileri buldu.

“Yedi yüz geldi. Yok mu artıran?”

Bianca tek kaşını kaldırıp dudaklarını birbirine bastırdı.

Ne bu şimdi? Colin'le bir randevuya çıkmak mı istiyorsun?

Sanki aklımı okumuş gibi tabelasını kaldırdı.

Kendi kaşım da onunki gibi havalandı.

"Sekiz yüz. Dokuz yüz var mı?" dedi Gloria.

Bianca masumca omuzlarını silkerek topu bana attı. Benden bir tepki koparacağını sanıyorsa yanılıyordu. Koparamayacaktı.

Üzerimde etkisi olan tek insan o olsa da sınırı aşmayı reddediyordum.

Güvenlik ekibinden sorumlu olduğum iki buçuk yıl boyunca bana kendimi bildim bileli benimsediğim kuralların hepsini çiğnetmişti. Ona karşı koymak imkânsızdı. Minik tebessümleri ve arsızlık yaptığında burnunu kırıştırması. Hamburger ve vanilyalı milkshake sevdası. Daima sıktığı parfümü ve hem sıradan bir tişörtü hem de bir kokteyl elbisesini zahmetsizce kendine yakıştırabilmesi.

Adımı söyleyiş şekli.

İş ilişkimiz zaman içinde arkadaşlığa evrilmişti. İki buçuk yılın son altı ayındaysa asla aşılmaması gereken bir sınırdan gezinmeye başlamıştık.

Sohbetlerimiz sadece işle sınırlı değildi. Birbirimize gizli kapaklı gülücükler atıyor, küçük dokunuşlarımız olması gereken den çok daha uzun sürüyordu.

Bianca'yı patronum olarak görmüyordum. Onu masanın üzerine eğdiğimi, yatağında üzerinde benim tişörtümle yattığını, ben kamyonetimi sürerken yanımda oturup elimi tuttuğunu, gündelik işlerimizi birlikte hallettiğimizi hayal ediyordum.

Bunlar zararsız düşlerdi. Sadece kendime işkence ediyordum.

Ama sonra her şey bir gecede değişmişti. Altı ay önceki o gece ansızın başka bir ekibe transferimi istemiştim. O zamandan beri de Bianca'yla şahsen görüşmemiştim.

"Sattım! Colin'le bir randevu bin yüz dolara Bayan Daniels'a gidiyor!" Gloria bakışlarını üzerimizde gezdirip bana gülümse-

di. "Son bekârımız Foxx'u beş yüz dolardan teklife açıyorum. Yok mu artıran?"

Bütün gözler üzerime çevrildi. Nereye baksam bilemedim. Ailemin bana güldüğünü görmek istemiyordum, akrabalarım-la kanlı bıçaklı olmanın âlemi yoktu. Banks'e bakacak olursam sahneden üzerine uçup herkesin içinde onu pataklayabilirdim. Güç bela kazandıkları parayı benimle bir randevuya çarçur etmelerini düşünmelerini istemediğinden teklif verenlere de bakamıyordum. Bianca'yla göz göze gelmek istemediğim de ke-sindi.

"Marla'dan altı yüz geldi," dedi Gloria. "Yedi yüz var mı?"

Birkaç tabela havaya kalktı. *Neden inmiyorlar?*

Gloria güldü. "Ne güzel. Sekiz yüz diyelim." Tabelalar yine inmedi. "Dokuz yüz, bin, bin yüz?"

Bu bir şaka mı?

"Bin beş yüz!" Marla gayret alırcasına yürütecini kavradı. "Bin beş yüz veriyorum!"

"Pekâlâ. Bin altı yüz var mı?" diye sordu Gloria. "Olmaz mı? Arkadaki hanımefendiden bin altı yüz geldi."

Konuklar bir bir odanın arkasına döndü. Sandalyesinde dimdik oturan Bianca elindeki tabelayı gururla sallıyordu.

Jason'a şaşkın bir bakış attım. Elinden bir şey gelmezmiş gibi omuzlarını silkti. Kardeşini durdurması için ona sessizce yalvardım. Ama daha önce hem özel hayatında hem de acil du-rumlarda defalarca kez yaptığı gibi bana zerre kulak asmadı.

Söz konusu küçük kız kardeşi olduğunda aciz herifin tekine dönüyordu.

"Bir yedi yüz!" diye bağırdı Marla, sesi gayretten titredi.

"Bin sekiz yüz," diye karşılık verdi Bianca.

"İki bin," dedi elleri titreyen Marla. Kısıtıldığı gözlerini Bian-ca'ya dikti.

Göz ucuyla Banks'in kıs kıs güldüğünü fark ettim.

“İki bin iki yüz.” Marla’nın bakışlarına karşılık veren Bianca’nın sesi sertleşti. “İki bin iki yüz dolar veriyorum.”

Jason yerinden kalkıp alnını ovuşturarak kardeşinin arkasına geçti.

“İki bin üç yüz,” dedi Marla.

“İki bin beş yüz.”

Teklifler birbiri ardına gelirken konukların bakışları iki kadın arasında mekik dokuyordu.

Marla yürütecini çevirerek Bianca’ya döndü. “İki bin yedi yüz.”

“İki bin sekiz yüz,” dedi Bianca tereddüt etmeden.

İhtiyar kadın titrek parmağını rakibine doğrulttu. “Büyüklerine biraz saygı göster, küçük hanım!” Başım hışımla Gloria’ya çevirdi. “Üç bin.”

“Birileri şunu durdursun,” diye mırıldandım.

Bianca tabelasını indirmeden ayağa kalktı ve bakışlarıyla Marla’ya meydan okudu. “On bin dolar.”

Ne dedi o?

İçeride şaşkınlık nidaları yankılandı.

“Affedersin, canım,” dedi Gloria. Mikrofondan yine kulak tırmalayıcı bir ses yükseldi. “On bin dolar mı dedin sen?”

Bianca pis pis sırttı. “Her şey yüce bir amaç uğruna, değil mi ama?”

Marla yenilgiyle yerine oturdu.

Gloria şoku üzerinden atmaya çalışırken içerisi alkış sesleriyle doldu. Herkesin bakışları Bianca’yla aramda gidip geliyordu. Gloria’nın benden bir şey söylememi beklediğinden şüphelensem de mikrofonu elime tutuştursa dudaklarımdan dökülecek tek şey, *Hassiktir*, olurdu.

Başım dönüyordu.

Ayaklanmaya başlamış konukların meraklı bakışlarını görmezden gelerek sahneden indim.

Buraya alt tarafı bir turta almak için gelmiştim.

Turta.

Nerede hata yaptım?

Yalpalayan adımlarla ilerledim ve birkaç dakika önce kardeşimle durduğumuz noktanın dibinde duraksadım.

Banks.

Hatayı ben değil Banks yaptı.

Kendi kendime hırladım.

Günüm daha kötüye gidemez.

İki

BIANCA

“Dikkat çekmeden içeri girelim cümlesinin nesini anlamadın?” diye sordu Jason, kasaba halkı binadan çıkarken. Hâlâ alnını ovuşturup duruyordu.

Eline bir tane patlattım. “Yapma şunu. Alnın kırışacak.”

Abim iç geçirdi ve tavsiyeme kulak asmayıp kaşlarını daha da çattı.

“O tatlı ihtiyarla sidik yarıştırmak karmamı kirletmiş miyimdir sence?” diye sordum.

“Bunun için endişelenmekte geç kaldın. Kadıncağzın umutlarını ve hayallerini bütün kasabanın gözü önünde paramparça ettin.”

“Benim suçum değildi. İçimdeki rekabet hissini o körükledi. Kendimi berbat hissed- ah!”

Dizimin arkasına çarpan metal boruyla öne sendeledim. Jason’ın kolunu tutmasam yeri boylayacaktım.

“Umarım kendinle gurur duyuyorsundur, küçük aşüfte,” diye tısladı *tatlı ihtiyar*. Yürütecini iterek kapıya doğru ilerlemeye başladı. “Zamane gençlerinde saygı diye bir şey kalmamış.”

“Bu bir hayır müzayedesiydi.” Abimin kolunu bıraktım. “Ortada kızılacak bir şey yok.”

“Edep kalmamış,” dedi. “Ahlak kalmamış.”

Bir yanımla Marla’dan özür dilemek, ona bununla bir ilgisi olmadığını, her şeyin Foxx’a karşı beslediğim karmaşık duygular yüzünden olduğunu söylemek istedi. Ama öteki, daha küstah yanımla ona edepsizliğin ve ahlaksızlığın asıl nasıl yapılacağını

göstermek istiyordu. Belki de Foxx'a duyduğum çözemediğim duyguların anahtarı buydu.

"Tam senlik hareketler, Bianca," dedi Jason başını iki yana sallayarak. "Tam senlik."

"Ne demek bu şimdi?"

Abim iç geçirdi, hayal kırıklığı yüzünden, kırıışmış alnından okunuyordu.

Jason beş erkek kardeşim içinde en sevdiğimdi. En eğlence-
li kardeşim sayılmazdı. Kendini insanlara açmakta zorlanırdı
ve biraz dedikodu için kapısını çalacağım ilk kişi değildi. Ama
sarsılmaz sadakati ve görev duygusu, insan ilişkilerindeki sıkın-
tısını telafi ediyordu.

Zaman zaman bunun da sinirimi bozduğu oluyordu tabii.

"Ancak sen yepyeni bir kasabaya ayak basıp on dakika içinde
yaşlı bir kadınla kavga edebilirdin," dedi.

Bir parmağımı önümde kaldırdım. "Ben kimseyle kavga et-
medim. Sadece bir açık artırmada teklif verdim. Dellenip beni
yürüteciyle itekleyen oydu. Ben sadece yüce bir amaca destek
oluyordum."

"Peki bu yüce amaç neyle ilgili?"

"Konumuz bu mu?" dedim gülererek.

"*En ufak bir fikrin yok.*"

"Hayır, yok. Ama olay da bu ya. Cömertlik. Ben sadece elim-
dekileri başkalarıyla paylaşıyorum. Parayla ne yapacakları on-
lara kalmış. Bunun hesabını bana değil, Tanrı'ya verecekler."

Abim gözlerini devirerek cebinden telefonunu çıkardı. Ek-
rana bir bakış attı. "Bunu açmam lazım. Ben dönene kadar biri-
ni daha kendine düşman etmemeyi başarabilir misin?"

Yüzümü buruşturdum. "Denerim. Ama söz vermiyorum."

Jason kapıya yöneldi. "*Uslu dur, Bianca.*"

"Hiç eğlenceli değilsin." Sandalyeme dönüp oturdum. "Ama
bunu zaten biliyorduk."

Bakışlarımı içeride gezdirip Foxx'u ararken adrenalın hâlâ damarlarımda akıyordu.

Jason'ın ona bugün geleceğimizi haber verip vermediğini bilmiyorum ama bizi gördüğüne ifadesi şaşkınlıkla dolmuştu. Peki bunun iyi mi yoksa kötü bir sürpriz olduğunu düşünmüştü? Orasını kestiremiyordum işte.

"Ne teklifti ama." Bir kadın sandalyemin yanında duraksadı. Kahverengi saçları ve üzerindeki Smokey yazan tişörtüyle çok hoş görünüyordu. "Yanlış anlama, seni suçlamıyorum. Fazladan on bin dolarım olsa ben de aynısını yapardım."

Ona gülümsedim. "Her şey hayır için, değil mi ama?"

"Tabii ki."

Kibarca güldü. Ona hemen kanım kaynamıştı.

"Ben Bianca," dedim.

"Becca. Seni hiç etrafta görmemiştim."

"Ah, kısa bir ziyarete geldim. Abim pilot ve küçük bir kamağa ihtiyacımız olduğunu düşündü. Aile stresi fazla geldi. Nasıldır bilirsin."

Yüzünden hüznünlü bir ifade geçti. "Evet, bilirim."

"Affedersin, Becca. Bianca'yı biraz ödünç alabilir miyim?"

Konuşmamızı kimin böldüğünü bilmek için arkama bakmama gerek yoktu. Kalm, hafif mesafeli sesini ya da odunsu ve narenciyeli parfümünü tanımasam bile Becca'nın yüzündeki ifadeden gelenin Foxx olduğunu anladım. Dünyada çok az erkek bir kadından böylesi bir tepki koparabilirdi.

Becca'nın ona çevirdiği gözlerinden neredeyse kalpler çıkacaktı. "Ne? Ah. Tabii. Pek tabii. Elbette, Foxx. Hiç sorun değil. Ben de çıkıyordum zaten." Tekrar bana döndü. "Tanıştığımıza çok sevindim."

"Ben de öyle, Becca," dedim.

Becca bana son bir bakış atıp sosyal tesisten çıkan insan kalabalığının arasında gözden kayboldu.

İçim beklenti ve heyecanla titreşti. Ağır hareketlerle arkamdaki adama döndüm.

Mavi gözleri saniyesinde benimkilere kenetlendi. Bakışlarının, *varlığının* yoğunluğu nefesimi kesti.

Buna asla alışamayacağım.

“Beni ödünç almak istiyorsun demek?” dedim. “Kulağa eğlenceli geliyor.”

Aramızda azımsanamayacak ölçüde boy farkı vardı. Bakışlarımı kendinden emin duruşunda, neredeyse kesilme vakti gelmiş saçlarında, herkese örnek teşkil etmesi gereken şekilli kaşları ve çıkık elmacıkkemiklerinde gezdirdim. Burnundaki hafif eğriliği saymazsak yüzü son derece simetrikti. Yanakları kirli sakalla kaplı, elleri nasırlıydı. Bu saf erkeklik karşısında erimemek elde değildi.

Foxx altdudağını yalasa da bir şey söylemedi.

“*Ya da gelmiyor,*” dedim bakışlarımı kaçıarak.

“Burada ne işin var?”

Gülümsememi bastırdım. Sözlerinin altında yatan belli belirsiz yumuşaklığı duymuştum. *Bu, bana bilmem gereken her şeyi söylüyor.*

Güvenlik ekibimden altı ay önce alınmış olmasına rağmen aramızdaki hiçbir şey değişmemişti.

O da hâlâ benden etkileniyor.

“Jason’la burada bir bekârlar müzayedesini düzenleneceğini duyduk ve uğrayıp bana uygun bir eş bulup bulamayacağımıza bakmak istedik,” diyerek nabız yoklamaya karar verdim.

“Öyle mi?”

“Gözüme iki tanesini kestirdim ama itfaiyeci benim için biraz fazla yakışıklıydı,” dedim vereceği tepkiye dikkat kesilerek.

Foxx’un gözleri karardı. Bakışlarını benimkilerden ayırmadan elini saçlarının arasından geçirdi.

Yanımdaki sandalyeye bıraktığım tabelayı alarak, "Oturmak ister misin?" diye sordum. "Jason dışarıda telefonla görüşüyor. Birazdan döner."

Foxx söylediğimi yaparken omzu benimkine sürtündü. Teması içime bir enerji patlaması gönderdi.

"Uzun zaman oldu," dedim. "Nasılsın?"

Omuzlarını silkti. "Sen?"

Ah, Foxx. Sırıttım. "Sözcüklerin adamı. Ağzının ne çok laf yaptığını unutmuşum."

Başını eğip usulca kıkırdadı.

"Jason son zamanlarda Renn'e baktığını söyledi," dedim. "Ne şanlısın. En eğlenceli sayılacak kardeşimi kapmışsın."

Foxx başını kaldırıp bana baktı. Bir şey söylemek istiyormuş gibi görünse de sessiz kaldı.

Birbirimizi pürdikkat izleyip açılacak bir mevzu bulmaya çalıştık.

Foxx'un gevezelik yapmasını beklediğim yoktu. Bunun onun tarzı olmadığını biliyorum ama sohbetimizin altı sözcükten ibaret olmasını da beklememiştim. İlişkimiz kötü bitmemişti. Aramızda *kötü bitecek* bir şey bile olmamıştı. Öylece... bitmişti.

Bir gece beni öpeceğini sanmıştım. Ertesi günse güvenlik ekibimden ayrılmak istemişti.

O zamandan beri onunla konuşmamıştım.

Görünüşe göre bundan memnun.

Göğsüm sıkıştı.

"Abimi arabada beklesem iyi olacak," diyerek ayağa kalkmaya yeltendim. "Jason gelirse--"

"Dur." Elini bacağıma koydu. "Biraz... bekle."

"Hanımefendi? Tabelanızı rica edebilir miyim?" Su sebili-nin yanındaki masanın başında duran bir kadın bana seslendi. "Beyzbol takımı da gelecek hafta bir açık artırma düzenleyecek. Tabelalarımızı onlara ödünç vereceğimize söz verdik."

Foxx'a bir bakış attım. Mavi gözleri neredeyse yeşile dönmüştü. Bu tona gecenin geç saatlerinde, her ne yapması gerekiyorsa onu boş verip benimle biraz daha fazla vakit geçirmeye karar verdiği zamanlardan aşınaydım.

Parmak uçlarını tenime hafifçe sürterek elini bacağımdan çekti.

Ayağa kalkıp kadının yanına ilerledim. Yol boyunca beynim bunu, *onu* bir mantık çerçevesine oturtmaya çalıştı.

Foxx karmaşık, soğuk ve mesafeli bir adamdı. *Benden uzak dur* diye bağırان bir havası vardı. Ne var ki bu tavırları bana hiç sökmemişti. Tanıştığımız andan -siyah bir SUV'den inip güneş gözlüğünü yakışıklı yüzünden çıkarmasını izlediğim andan- beri birbirimize çekilmiştik. Aramızda bir çekim, bir kıvılcım vardı. Orada *öylece* duruyordu.

Ne var ki aramızdaki şeyler sadece bundan ibaret değildi. Dış etkenlerin, diğer bir deyişle Jason'ın, varlığı yadsınamazdı. Foxx abime ölümüne sadıktı ve onunla ilişkisini ya da işini tehlikeye atacak bir şeye kalkışmazdı. Başka bir ekibe geçmek istemesi de bu yüzdendi.

Ne bekliyordum bilmiyordum ama Foxx Carmichael'ın umursamaz omuz silkmelerinden birinden fazlasını ummanın aptallık olduğu ortadaydı.

İç geçirdim. "Buyurun. Tabelaınız."

Kadın kartonu elimden aldı. "Teşekkür ederim. Kazandığınız randevu için tebrik ederim. Çok... akılda kalıcı bir teklif süreciydi."

"Teşekkür ederim," diyerek güldüm. "Hayır işi deyince dayanamıyorum." Aynı şeyi daha kaç kere söyleyeceğim?

Kadın bana göz kırptı.

Gülümsemekle yüzümü buruşturmak arası bir ifadeyle sandalyeme yöneldim. Fakat arkamı döndüğümde neredeyse Colin'e toslayacaktım.

“Demek buradasın,” dedi sırtarak. “Ben de seninle karşılaşmayı umuyorum.”

“Daha çok *kucağına düşmüşüm* gibi oldu.”

Kıkırdadı. “Burada mı yaşıyorsun? Seni etrafta hiç görmedim.”

Foxx’un delici bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Ona dönüp yakışıklı yüzündeki ifadeyi görmek –*belki bu kafasından geçenleri anlamama yardımcı olur*– istesem de kendimi tuttum. Onu görmezden gelmeyi seçtim. Benimle konuşmak istemeyen oydu sonuçta.

“Hayır, burada yaşamıyorum,” dedim itfaiyeciye gülümseyerek. “Abimin bir arkadaşını ziyarete geldim.”

“Anladım. Biliyor musun, içten içe beni seksen yaşındaki bir kütüphaneciyle randevuya çıkmaktan kurtaracağını ummuştum.”

Bir kahkaha patlattım. “Kütüphanecileri küçük görme. Sana birkaç şey öğretebilir.”

“Belki. Ama senin öğret – ah, *selam, Foxx.*”

Foxx kolunu belime attığında midem kasıldı. Ona dönüp gergin çenesini fark etmemle bütün tüylerim diken diken oldu.

Kahretsin.

Geri çekilmeliydim. Kolunu itip ona ne yaptığını sormalı, Colin’le sohbetimi bölmeye hakkı olmadığını hatırlatmalıyım. Ama tenini tenimde hissetmeyi çok özlemiştim.

Foxx ona karşılık vermedi. Daha doğrusu sözcüklerle karşılık vermedi. Beni itfaiyecinin yanından uzaklaştırmaya başladı. Foxx Carmichael’la dair öğrendiğim bir şey varsa, o da bazen derdini anlatmak için sözcüklere ihtiyaç duymadığıydı.

Omzumun üzerinden Collin’e bir bakış atarak, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim.

Collin bana tuhaf tuhaf el sallayıp çıkışa yöneldi. Kafa karışıklığı yüzünden okunuyordu.

Foxx'un parmak uçları tenime değiyordu. Ona yaslanıp dört bir yanımda patlayan havai fişeklerini tadını çıkarmak işten bile sayılmazdı. Ama bunu yapmadım. Kendimi toplayıp ona döndüm.

"Neydi bu şimdi?" diye sordum yürürken.

Sırtımda gerilen pazısı ve kaskatı vücuduyla beni sandalyelerimize götürüyordu. Kolunu indirip aramıza küçük bir mesafe koydu. "Bunu asıl benim sormam gerek."

"İyi izle o zaman. Bir soruya nasıl cevap verilir sana öğreteceğim." Alaycı bir gülümseme takındım. "Benimle sohbet etmeye son derece hevesli yakışıklı bir adamla flörtleseyordum. Dostane sohbetlerin senin kalemin olmadığını biliyorum ama pek çok insan böyle şeyleri sever."

Foxx gözlerini kıstı. "Onu tanıımıyorsun bile."

"Evet ama işime çomak sokmasaydın gün bitmeden onu yakından tanıyacağımdan yüzde doksan emindim."

"Dikkatli olman gerek, Bianca."

"Artık korumam değilsin, Foxx," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Unuttun mu?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek mi istiyorum? Ne yaptığım seni ilgilendirmez demek istiyorum."

Dudakları bir gülümsemeye kıvrılrsa da bunu çok eğlenceli bulduğundan değildi. "Sen öyle san."

Etrafına yaydığı öfkeyi hissedebiliyordum. Bunu daha önce de görmüştüm. Sırtını dikleştirip suratına tehditkâr bir ifade kondurarak etrafına göz korkutucu, baskın bir hava yayardı. Bunu gören insanlar da genelde hemen geri adım atardı.

Ne yazık ki ben o insanlardan biri değildim.

"Şu işe bak, birden çenen açıldı," dedim.

Foxx tam bana bir cevap vermek için ağzını açmıştı ki Jason yanımıza damladı.

“Günüm gittikçe güzelleşiyor,” dedi.

Bakışlarımı Foxx’tan abime çevirdim. “Ne oldu?”

“Ortalık yine karışmış,” diyerek iç geçirdi. “Görünüşe göre babam bu sabah Brewer Air’a gelip zorla ofisime girmeye çalışmış. İcabına bakmışlar ama asistanım da onunla gitmiş.”

Midem kasıldı. “Yok artık, Jase.”

“Biliyorum, biliyorum. Ne zaman arkamızı dönsek aynı şeyi yapıyor. Olur da senin ofisine dadanırsa diye çalışanları uyardık.”

Burnumun kemerini sıktım. “Bula bula şehirde olmadığı-mız tek günü buldu tabii ki.”

“Anladığım kadarıyla sorun çözülmemiş,” dedi Foxx hiçbir şey olmamış gibi bütün profesyonelliğiyle.

Jase başını iki yana salladı. “Hayır. Polisin yanı sıra şimdi bir dünya avukat da işe dahil oldu. Babam inadından vazgeçmiyor, eline geçen her fırsatta bize zorluk çıkarıyor.”

Foxx bana bir bakış attı ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Omuzlarımı silktiğimde neredeyse gülümseyecek gibi oldu.

Derin bir nefes alıp tuttum. Yanan ciğerlerim sakinleşmeme, verdiğim nefes ailevi sorunlarımızın stresini bir nebze olsun üzerimden atmama yardımcı oldu.

Birkaç hafta önce babamızın yalancı, dolandırıcı ve her şeyiyle berbat bir insan olduğunu öğrenmiştik. Hepimiz şaşkına dönmüştük. Hiçbirimiz böyle bir şeyi öngörememiştik.

Annem altımızın da desteğiyle boşanma davasını açmıştı. Daha sonra babamızı aile şirketimizden azledip alt kuruluşlarımızın işleyişini denetlemem için beni Brewer Grup’un başına geçirmişti. Babam bu gelişmeyi pek iyi karşılamamıştı. Görünüşe göre yıllar önce kayınpederinden borç alırken imzaladığı evrağı tamamen unutmuştu. Maddelerden biri şirketin bütün kontrolünü anneme veriyordu.

Annem söz konusu maddeyi kullanmaya başladığından beri babam daha da yoldan çıkmıştı.

"Nashville'e dönmem gerek," dedi Jason, Foxx'a anlamlandıramadığım bir bakış atarak.

"Elbette," dedim. "Gidelim."

Jason kapıya yönelmeme fırsat vermeden beni durdurdu. "Bianca..."

Ona döndüm.

Ne söyleyecekti bilmiyorum ama sinirleneceğimden eminim. Gözlerindeki temkinli bakış ve sesindeki tereddüt onu ele veriyordu.

Sandalyelerden birinin sırtını kavrayıp kendimi söyleyeceklerine hazırladım. "Efendim, Jason?"

"Beni bir dinle..."

"Bunu yapmam için elle tutulur bir şey söylemen gerek."

Abim iç geçirerek benimle tutuşacağı mücadeleye hazırlandı. *Neyin mücadelesi bu? Bilmediğim bir şey mi var?*

"Döndüğümde ne bulacağımı kestiremiyorum," dedi Jason. "Landry Güvenlik'le ve kardeşlerimizle konuştum. *Annemizi* bile aradım. Hepimiz yalnız başıma dönmemin en iyisi olacağını düşünüyoruz."

Sandalyeyi bıraktım. "Pardon?"

"Çıkardığı rezillik beklenmedikti. Onun için bile. Ne yapacağını bilmiyor ve insanlar çaresiz kaldıklarında tehlikeli olur."

"*Babamızdan bahsediyorsun, Jason. Yıllardır onunla hepimizden daha yakın çalıştım. Bana bir şey yapmayacak.*"

"Aynen öyle. Onunla hepimizden daha yakın çalıştın. Yaptığı her iş anlaşmasını, görüştüğü her şirketi, elinin değdiği her şeyi biliyorsun..." Duraksadı. "Yürümeye başladığından beri ofisinden çıkmadın. Gözüne ilk *seni* kestirecek."

Gözlerimi yumup yüzümü buruşturdum.

Sözleri mantıklıydı. Geçici süreliğine de olsa şirketin başına geçmiştim. Her evrağa her sözleşmeye erişimim vardı. Babam arkasında şaibeli anlaşmalarının izini bıraktıysa ve bunları he-

nüz fark etmediyse hepsini ortaya çıkaran muhtemelen ben olacaktım.

Kahretsin.

“Sen dönene kadar işlerle Gannon ilgilenecek. Küçük bir tatile çıkıyormuşsun gibi düşün. Zaten biraz kafanı toplamaya ihtiyacın vardı. Bütün bu olanlar en çok seni etkiledi.”

Bu da doğrudu. Ne zamandır doğru düzgün uyuyamıyordum bile. Babamın ihanetinden beri günümün neredeyse tamamı ofiste geçiyordu. Bu sürpriz yolculukta ona eşlik etmem için Jason’ın beni koltuğumdan kazıması gerekmişti.

Biraz temiz hava almak iyi geldi gerçi.

Gözlerimi açtım. “Bence abartıyorsun.”

“Peki, bildiğim iyi oldu. Umarım haklı çıkarsın.”

Off. Volta atarak içeride minik bir daire çizdim. “Peki nereye gideceğim? Ren’in Vegas’taki dairesine mi?” *İyi fikir aslında.* “Belki güvenlik ekibini oraya gönderip–”

“Burada kalıyorsun.” Foxx’un otoriter sesi sözümü kesti.

Başımı hızla ona çevirdim. *Burada mı kalıyorum? Aklını mı kaçırdı bu adam?*

Suratımda nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama Foxx gözlerini devirdi.

“Seninle kalmamın aradığımız çözüm olduğunu sanmıyorum,” dedim.

Bu onu yıldırmadı elbette. “Benimle bir randevuya çıkmak için on bin dolar ödedin. Bunu da yanında gelen eşantıyon gibi düşün.”

Göt herif.

Bakışlarımı yavaşça Foxx’tan ayırıp abime dönerek, “Sonuç olarak Vegas’ta mı karar kıldık? Yoksa Gannon’un Aspen’deki evine mi gitsem?”

“Aslında Foxx haklı olabilir,” dedi Jason.

“Ne?” dedim şaşkınlıkla. “Foxy’un benim için çalışmak istemediğini unuttun herhalde. Buna rağmen onunla kalmamdan yana mısın? Birkaç günlüğüne mi? Birkaç haftalığına mı?” Gerince güldüm. “Derdin ne senin, Jason?”

Abim ağırlığını bir ayağından ötekine geçirdi. “Zaten buradasın. Bir olay patlak verirse Foxy’un yanında olduğunu bilmek içimi rahatlatır. Ona dünyadaki herkesten daha çok güveniyorum.”

“Hiçbir şey patlak vermeyecek. İnan bana aşırı tepki veriyorsun.”

“Güzel. Sahil kasabasındaki tatilinin tadını çıkar, Bianca. İtiraz edip durma. Yapılması gereken doğru şeyin bu olduğunu sen de biliyorsun.”

Sandalyeme oturup başımı ellerimin arasına aldım. *Bu boka nasıl bulaştım?*

Konuyu uzatmak, Jason’a *bal gibi* de eve döneceğimi ve bu konu hakkında yapabileceği hiçbir şey olmadığını söylemek istiyordum. Fakat aşırı tepki vermediğini içten içe biliyordum. Kalmamda bu kadar ısrarcıysa haklı bir nedeni olduğundan emindim.

Ama Foxy’la kalmak? Onunla baş başa, *muhtemelen evinde* birkaç gün geçirmek kulağa cennet gibi geliyordu. Yoksa cehennem mi?

Muhtemelen ikincisiydi.

“Hatırım için kabul et,” dedi Jason omzumu tutarak. “Bir an önce havalimanına gitmem gerek ve güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Hiç değilse babamın neyin peşinde olduğunu öğrenen kadar.”

Uzun, derin bir nefes aldım. “Peki. Sanırım... *Jason...*”

Bana hızlıca sarılıp Foxy’un elini sıkarak sosyal tesisten dışarı fırladı.

Sakinleştirici bir nefes alıp aklımı başıma toplamaya çalıştım.

Çöpleri toplayan ve etrafı süpüren görevlileri saymazsak içeride kimse kalmamıştı. Etrafıma bakınıp son birkaç dakika içinde yaşananları sindirmeye çalıştım. Nihayet kendimde yeni ev arkadaşımınla yüzleşecek cesareti bulduğumda Foxx'un parıldağan gözlerle beni izlediğini gördüm.

"Ne?" diye sordum.

"Görünüşe göre yaptığın her şey yine beni ilgilendiriyor."

Bunun üzerine arkasını dönüp kapıya doğru yöneldi.

Harika. Tek kelimeyle harika.

Üç

BIANCA

Kismet Beach'in sokakları çok şirindi. Kaldırımlar ince, beyaz renkli bir kum örtüsüyle kaplıydı. Binalar pastel tonlarına boyanmıştı ve anacaddeye bakan verandaların çoğundan rüzgâr gülleri sarkıyordu. Bu küçük sahil kasabanın cazibe noktası olan Atlantik Okyanusu ise her şeye güzellik katıyordu.

Foxx kamyonetini durdurduğunda başımı cama yasladım. Karşıdan karşıya geçen bir kadın ve küçük çocuk ona el salladı. Foxx parmaklarını direksiyondan çekip elini kaldırarak onlara gelmiş geçmiş en basit jestle karşılık verdi. Karşı kaldırıma güvenle geçtiklerinde kamyonetin motoru tekrar gürledi.

Sosyal tesisten çıkıp arabasına binmemizin üzerinden on dakika geçmişti ve Foxx bunca zamandır ağzını açıp tek kelime etmemişti. Ben de sessizliğimi koruyarak ona meydan okuyordum.

Ne var ki kucağımdaki telefonumdan yükselen bildirim sessizliği bozdu.

Ekranıma bir bakış attığımda aile sohbetimize mesaj yağdığını gördüm.

Jason: Uçağım birazdan kalkacak.

Renn: İyi yolculuklar.

Gannon: Bütün Brewer mülklerindeki güvenlik önlemleri artırıldı.

Ripley: Annemiz yanımda. Avukatlarla toplantıya girmek üzereyiz.

Tate: Bianca nerede?

Jason: Florida'da.

Tate: *kafası karışmış emoji*

Jason: Foxx'la kalacak.

Tate: Eminim buna çok üzölmüştür. *göz deviren emoji*

Sırtışıımı bastırarak grup sohbetine cevap yazdım.

Ben: Benim de grupta olduğumu unuttunuz herhalde.

Gannon: Haberleşiriz. Bir şeye ihtiyacımız olursa seni ararım, Bianca.

Tate: İyi eğlenceler, küçük serseri.

Jason: Ufak bir tatile çıkmışsın gibi düşün.

Tate: Dinlenmeye vakit bulabilirse...

Jason: Kes şunu.

Genzimden alaycı bir ses dököldü. *Ahmak, Tate.*

En küçük kardeşimle Foxx hakkında birkaç sohbetimiz olmuştu. Ailemde erkek konularını açık açık konuşabileceğim tek kişi oydu. Muhtemelen bunun nedeni beni yargılayamayacak kadar çok ceviz kırmasıydı. Seksle uzaktan yakından ilgisi olan her şey ondan sorulurdu.

Tate'le bir odaya girsek benim Oud Wood parfümünü kullanan bir adamı bulmam, Tate'inse kimin yatacak kimin gönöl eğlendirecek birini aradığını anlaması iki saniyemizi almazdı.

Ben: Ziyaretime gelmekten hiç çekinme, Tate. Kendi kendime konuşmaktan eninde sonunda bıkacağım.

Tate: Bir yolunu bulacağından eminim.

Kardeşimin cevabına usulca güldüm.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Foxx bana göz ucuyla bir bakış atarak.

Kazandım.

Ben: Sizi seviyorum.

Telefonuma kucağıma geri bıraktım. Grup sohbetimizden art arda beş bildirim sesi yükseldi. Kulaklarımı dolduran ses beni gülümsetti.

"Evet, her şey yolunda," dedim. "Jason uçağının birazdan kalkacağını haber vermiş."

Foxx direksiyonu daha sıkı kavradı.

"Çok tatlı bir kasabaymış," dedim sohbeti uzatmak için. Kaydettiğimiz üç beş sözcüklük ilerlemeyi de heba etmek istemiyordum. "Burada mı doğup büyüdün?"

"Evet."

İnleyerek uzun uzun iç geçirdim.

"Ne oldu?" diye sordu Foxx.

"Burada olmaya meraklı değilim. Seninle kalmayı ben istemedim."

Dilini altdudağında gezdirdi. "Neden geldiniz ki?"

"Çünkü Jason beni günübirlik bir geziye çıkmaya zorladı. Ofisimden çıkmam gerektiğini söyledi. Haklıydı da. Ford Landry'yle golf oynayacaklardı. Ama yolda plan değişti ve Jason zaten yakınlarda olduğumuz için buraya uğramak istedi."

"Anladım."

"Yani etrafından olmamdan rahatsızsan ya da işine mâni oluyorsam Renn'i seve seve arayıp--"

"Kes şunu, Bianca."

Yüzümü buruşturdum. "Pardon? Altı aylık yokluğumda kes şunu sözcüğünün lügatimde olmadığını unuttun herhalde."

Foxx'un dudakları seğirdi.

Sık yeşilliklerin arasından uzanan bir sokağa döndük. Palmiye ağaçlarından birinin altına üzerinde Hanımeli Caddesi yazan yeşil renkli tabela dikilmişti.

Dar caddede ilerlerken Foxx kamyoneti yavaşlattı.

İki yanımızda ikişer, çıkmazın sonunda iki ev daha yer alıyordu. Hepsi de verandalarının sundurmalarından sarkan çiçekler ve özenli peyzajıyla çok tatlı, bir filmde fırlamış gibi görünüyordu. Bahçelerden birinde devasa bir metal horoz yükseliyordu. Fakat ben Foxx'a bunun ne olduğunu sormaya fırsat bulamadan üç tavuk bir kaldırımından ötekine doğru koşmaya başladı. Kamyonetin tamponuna çarpmaktan kıl payı kurtuldular.

"Sohbeti başlatan taraf olmamayı kafaya koymuştum," dedim kıkırdayarak, "ama o kadar çok sorum var ki."

"Banks."

Elle tutulur bir açıklama yapmasını bekledim ama sözlerinin gerisini getirmedi.

Arabanın tavanına uzanıp bir düğmeye bastı. Birkaç saniye sonra yolun sonundaki evlerden birinin garaj kapısı açılmaya başladı. Garaj yoluna girip bölmeye doğru ilerleyen kamyonetin motor sesi kulaklarımı doldurdu. Foxx içeri yanaştığında kontağı kapattı.

"Evim güzel evim," diye mırıldanarak arabadan indi.

"Peki o zaman..."

İnip kapıyı arkamdan kapatırken bir nefes verdim.

Garaj derli topluydu, her şey nizami bir biçimde sıralanmıştı. Aletler duvarda asılıydı. Etiketlenmiş kutular raflar boyunca eşit aralıklarla dizilmişti. Eve açılan kapının yanında hepsine birer anahtar asılmış bir dizi kanca duruyordu.

"Tam beklediğim gibi," dedim ondan ziyade kendi kendime konuşarak. Fakat Foxx söylediğimi duydu.

"Ne tam beklediğin gibi?"

Kutuları işaret ettim. "Pek düzenli birisiniz, Bay Carmichael."

"Fark ettiğin için teşekkür ederim."

Ne? Gülerек peşinden eve girdim.

Foxx'un evinin neye benzediğini milyonlarca kez hayal etmiştim. Bazen gözümün önüne duvarlarında kırbaçlar ve kelepçeler asılı kıpkırmızı bir seks zindanı canlanırdı. Bazense karanlık ve kasvetli bir yer. Zaman zaman araya açık griler, koyu lacivertler ya da yeşiller bile serpiştirirdim. Ama ne denli yanıldığımı şimdi görüyordum.

"Ne güzelmiş," dedim mutfığa girerek. "Bayıldım."

Etrafımda dönüp dekorasyonu inceledim.

Koyu renkli, çarpıcı parke zemin sıcak beyaz duvarlarla hoş bir tezat oluşturunuyordu. Koyu ahşaptan dolaplar, altın renkli armatürler ve beyaz taş tezgâh gözâlıcıydı. Arka bahçeye bakan pencerenin iki yanında üzerleri yemek takımlarıyla dolu raflar asılmıştı.

"Hiç... hayal ettiğim gibi bir yer çıkmadı," dedim gülerек.

"Ne bekliyordun ki?"

"Bilmem. Bu ev... mutlu birine aitmiş gibi diyelim."

Duraksayıp ona döndüm. Foxx duvara yaslanmış vaziyette beni izliyordu.

Vay canına.

Onu hiç böyle görmemiştim. Sakin. Gevşemiş. Benim değil, kendi ortamında. *Ne büyüleyici bir manzara.*

Yumuşamış yüz hatlarıyla neredeyse keyifli görünüyordu. Saçları dağılmıştı ve dudakları neredeyse bir gülümsemeyle kıvrılmak üzereymiş gibiydi. Kendini tutuyordu elbette -huylu huyundan vazgeçmezdi- ama maskenin ardına saklanmış müziği belli belirsiz seçebiliyordum.

"Sence mutlu değil miyim?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

“Herkesin mutluluk tanımı farklı değil midir?” İçerideki devasa ocağın başına geçtim. “Hepsini sen mi yaptın yoksa taşındığında böyle miydi?”

“Babamla bütün evi yeniledik. Ailem hepimiz yakınlarında yaşayalım diye satışa çıktıkça cadde üzerindeki bütün evleri aldı. Bizden ayrı düşecekler diye ödleri kopuyor.”

Güldüm. “Eh, benim ailemin sorunları çok daha beter. Meğer babam yeraltı dünyasının bir parçasıymış. Annemse evden taşınmamız için gün sayardı. Gerçi onu suçlayabilir miyim bilmiyorum. Sıra Tate’e gelene kadar çocuklardan bıkmış olmalı.” Ona döndüm. “Kaç kardeşsiniz?”

“Çok.”

“Bu bir sayı değil.”

Yaslandığı duvardan doğruldu. “Dört erkek, bir de kız kardeşim var. Moss, Jess, Maddox, Paige ve Banks.”

Banks. Pekâlâ, şimdi anlaşıldı. “Banks’in tavuklarla ne ilgisi var?”

“Çok ilgisi var.”

“Bak, Foxx, senden benimle derin, felsefik konuşmalara dalmanı istemiyorum. Ama hiç değilse birkaç sözcükten fazlasını bir araya getirmeye zahmet edersen çok sevinirim.”

Odanın öteki ucundaki küçük masanın etrafındaki sandalyelerden birini çekip oturdu. “Peki. Banks birilerinin tepesini attırmadan edemeyen pisliğin teki. Kısa süre öncesine kadar gözüne Jess’i kestirmişti. Detayları bilmiyorum çünkü hiç sormadım. Ama dışarıda gördüğün şu devasa metal horoz var ya?”

Onu başımla onayladım.

“Banks’in eseri. Bir zamanlar Jess’in bahçesinde duruyordu. Etrafta çete gibi gezinen şu tavuklar da onun başının altından çıktı. Aşağı yukarı yüz taneler.”

Elimle ağzımı kapatarak kahkahamı bastırmaya çalışsam da nafileydi.

Foxx gözlerini devirdi.

"Sizin Tate'iniz de o demek?" dedim.

"Hayır. Tate'in yine sağduyusu var. Banks sadece ölmek istiyor."

Sandalyeden kalkıp kollarını başının üzerine kaldırarak gerindi. Yukarı sıyrılan tişörtünün eteği karın kaslarının bir kısmını ortaya çıkardı.

Şu birkaç gün geçmek bilmeyecek.

"Yanında hiçbir şey yok," dedi. "Seni markete götürmemi ister misin?"

"Kahretsin. Hiç aklıma gelmemiştii."

Foxx omuzlarını silkti.

Şu lanet olası huyu. "Eh, madem birkaç gün buradayım kendime bir araba kiralayabilirim. İşimi kolaylaştırır."

"Gözden uzak kalman gerek, tek başına gezip tozmak iyi bir fikir değil."

"Markete gitmenin gezip tozmak sayılmayacağından oldukça eminim." Elimi belime koydum. "Hem sen böyle söyleyince bunu daha çok yapasım geldi."

"Tam bir baş ağrısısun."

"Belki Vegas'a giderim."

Bakışlarıyla bana meydan okudu. Bunun beni Vegas planımı tekrar düşünmeye iteceğini sandığının farkındaydım ama bu hâli beni tahrik etmekten başka işe yaramıyordu.

"Asistanımdan bana birkaç parça göndermesini isteyebilirim," dedim. "Ama en erken sabaha yetişir."

Buzdolabına bir bakış attı. "Muhtemelen yiyecek bir şeyler de almamız gerekecek. Süzme yoğurdum ya da muzum yok."

İçim erirken tezgâhın kenarını tuttum. Alt tarafı dolabında olmayan şeyleri sıralıyordu. Fakat özellikle her sabah kahvaltı da yediğim iki şeyi belirtmiş olması içimi bir hoş etmişti.

Kendime gelmek için birkaç dakikaya ihtiyacım var.

“Sorun olmazsa çıkmadan önce birkaç telefon görüşmesi yapmam gerek,” dedim. “Astrid’e hemen dönmeyeceğimi haber vermem lâzım. Bana bir çanta hazırlayıp buraya gönderebilir. Bir de annemi arayıp iyi olduğundan emin olmalıyım.”

Foxx yalanımı yuttu. “Olur. Benim de halletmem gereken birkaç şey var.”

“Güzel.”

Kaşları çatıldı. “Evde tek başına kalmayı sorun eder misin?”

“Sen etmezsen ben hiç etmem. Ev senin sonuçta.”

“Keyfine bak.” Boğazımı temizleyerek mutfak kapısını işaret etti. “Banyo için oturma odasından geçip koridora çık. Sağdan ikinci kapı. Biraz mahremiyet istersen de yanında misafir odası var.”

Harika. “Teşekkür ederim.”

“Etrafı daha sonra gezdiririm.”

Onu başımla onayladım.

Birkaç saniye boyunca öylece birbirimize baktık. Mutfak duvarları üzerime gelmeye, içerisi ısınmaya başladı. Kalp atışlarımı duyabiliyor, kendimi sakın kalmaya zorladıkça göğsümün daha hızlı inip kalktığını hissedebiliyordum.

“Birazdan dönerim,” dedi Foxx en sonunda.

“Bekliyorum.”

Foxx başını yere eğip garaj kapısından dışarı çıktı.

O gider gitmez dizlerimin bağı çözüldü. Sert bir nefes vererek tezgâha yaslandım.

Bundan nasıl sağ çıkacağım? Foxx Carmichael’ın evinde birkaç gün kalıp hayatıma hiçbir şey olmamış gibi devam etmem mümkün mü?

Tanrım, bana yardım et.

Dört

FOXX

“Başladığımız yere geri döndük.”

Garaj yoluna çıkıp başımı güneşe çevirdim.

Küçüklüğümde kafayı güneşle bozmuştum. Büyüklüğü. Gücü. Rengi. Tutulmaları. Gün batımından hemen önce gökyüzünü morun ve turuncunun tonlarına boyaması. Hepsi beni büyülerdi. Bu koca yıldıza bayılırdım.

Keşke hayat yine bu kadar basit olsa.

“Bu boka nasıl bulaştım?” diye homurdandım sözcüklerimi alıp götüren rüzgâra.

Doğru olanı, *zor olanı*, yapıp Bianca’yla arama mesafe koymuştum. Dikkati dağılıp durmayan, işini layıkıyla yapacak birinin ona göz kulak olmasına müsaade etmişim.

Çünkü o adam ben değildim.

Ama altı ayın ardından yine başladığım yere dönmüştüm ve doğru kararı verip vermediğimi sorguluyordum. Görünüşe göre kimsenin Bianca’ya göz kulak olduğu yoktu.

İçim yine öfkeyle doldu. Fakat bu kez yalnızdım. Bu kez bunu saklamak zorunda değildim.

Güvenlik ekibini terk ettiğim günden beri onunla ilgili her şeyden kaçınmaya özen göstermişim. Biri adını anarsa kulaklarımı tıkamıştım. Aynı ortamdaysak aramıza mümkün olan en uzak mesafeyi koyduğumdan emin olmuşum.

En iyisi buydu. Hepimiz için.

Şimdiyse burada, lanet evimdeydi ve başından beri ait olduğu yerin burası olduğu hissini üzerimden bir türlü atamıyordum.

Bu evrenin sikik bir oyunu mu?

Bütün gün sıkmaktan ağrıyan çenemi ovdum.

Rory'nin Reid'i terk ettiği gün Bianca'nın tehlikede olduğunu, kızını Brewer Grup'un başına -Rory'nin eski pozisyonuna- getirmesiyle bu tehlikenin daha da büyüdüğünü biliyorduk. İşler sarpa sarmaya devam ettiyse -ki etmiş gibi görünüyordu- neden Bianca'nın yanında bir koruması yoktu?

Onun güvenliği bir tek benim mi umurumda?

Bir grup dallamanın bir masanın etrafına doluşup Bianca için yalapşap bir güvenlik planı yaptığını düşünmek sinirlerimi tepeme zıplatıyordu. Gün boyu öskemi bastırmayı başarmıştım. Yalnız kalıp her şeyi uzun uzadıya düşünene kadar kendimi kaybedemezdim.

Fakat artık bunu yaptığımı göre cevap istiyordum.

Evimin yanında bir daire çizip telefonumu cebimden çıkardım. Ford Landry'nin adını bulup ara tuşuna bastım. Üç kez çaldıktan sonra sesli mesaja düştü.

"Selam, ben Carmichael. Bianca Brewer hakkında sana birkaç şey soracaktım. Müsait olduğunda beni ara. Teşekkür ederim."

Kapatma tuşuna ekranı delercesine bastım.

"İyi misin, Foxx?" Başımı kaldırdığımda annemin evine çıkan basamaklarda durduğunu gördüm. Yüzündeki biraz endişeli, biraz da meraklı bir ifadeyle bana el salladı.

Hayır. "Evet."

Sanki yanıma gelmeyi düşünüyormuş gibi oyalandı. Bunun üzerine hızlı adımlarla kendi bahçemden çıkıp onunkine girdim ve basamaklarda ona katıldım.

"Çay içer misin?" diye sordu arka kapıyı açarken.

"Hayır, gerek yok." Kapıyı onun için açık tuttum. "Son zamanlarda oğlunla görüştün mü?"

Güldü. "Beş oğlum var ama içimden bir ses en küçüğünü kastettiğini söylüyor."

“Nerede o piç kurusu?”

Annem mutfığa yöneldi. “Şu bekârlar müzayedesine katılacağından haberin olmadığını varsayıyorum.”

Öylece suratına baktım.

“Ah, Foxx.” Tekrar güldü. “Bunu komik bulmadığını biliyorum...”

“Değil çünkü.”

“...ama Banks’in seni böyle katakulliye getireceği kimin aklına gelirdi?”

“Benim.” Jess üzerinde Gururlu Tavuk Babası yazan bir şapkayla içeri girdi. “Disko Topu’nu hâlâ bulamadın mı?”

Annem parmağını ona doğrulttu. “Sen karışma.”

“Affedersin, anne. Hiç kusura bakma. Hayatım boyunca bu ânı bekledim.”

“Ne ânı?”

Jess kıs kıs güldü. “Banks’in nihayet yürek yiyip Foxx’a satacağı ânı.” Mutlu mutlu iç geçirerek bana döndü. “Onu... hayır etkinliğinden beri görmedin herhalde.”

Bunu bu kadar eğlenceli bulması hiç hoşuna gitmiyordu. *Sevmediğim insanlar listesi her saniye uzuyor.*

“Hayır,” dedim. “Ama az önce üç tavuğunu ezecektim.”

Kardeşimden tiz bir şaşkınlık nidası yükseldi. “Greta, Iris ve Rita’yı mı?”

“Kim?”

“Greta, Iris ve Rita’yı mı ezecektin?”

Bir sandalye çekip masaya oturdum. “Ne diyorsun? Kaçırdığım bir şey mi var?”

“Tavuklarımı diyorum.”

“Bir de onlara isim mi koydun?” diye sordum. *Buna neden şaşırdıysam?* “Kim tavuklarına isim koyar ki?”

“Tavuk Babası yazılı şapkalar takan insanlar,” dedi annem gülerek.

Jess ona ters bir bakış atarak annemizin uzattığı soğuk çayı aldı. "Maddox'la vakit geçirmeye biraz ara ver. Kendini çok komik sanıyorsun."

Annem omzuna hafifçe vurduğunda güldü.

"Artık aklını kaçırdığından şüphelenmediğim bir Moss bir de Maddox kaldı," dedi. "Geri kalanınız için endişelenmeye başlıyorum."

Elimi havaya kaldırdım.

"Daha birkaç saat önce bir açık artırmada satıldın, Foxx," dedi annem. "Bu son derece endişe verici."

"Bir de bana sor."

Jess buzlu çayının yarısını kafasına dikip bardağı tekrar annemize uzattı. "Teşekkür ederim. Gideyim de akşam yemeği vaktinden önce kızlarımı sokaktan toplayayım."

Kararlı adımlarla evden çıktı. *Herkes kafayı yedi.*

"Durumu hiç iyi değil," dedim başımı iki yana sallayarak.

"Mutlu işte." Annem tezgâhın üzerinde duran not defteri yığınının alıp masaya yöneldi. "Günün birinde anlayacaksın."

"Yanlış anlama ama umarım o gün hiç gelmez."

Sırıttı. "Gelecek. İnan bana."

"Günün birinde bir avuç tavuğa kızlarım dersem mutlu değil, ruh hastasıyım demektir."

Annem bir kahkaha patlatarak başını iki yana salladı ve not defterlerini düzenlemeye koyuldu. "İnsan bazen onu neyin mutlu ettiğinin hatırlatılmasına ihtiyaç duyar. Jess de şu an o durumda. Hep biraz şapşal, eğlenceye düşkün biri olmuştu." Bana hızlı bir bakış atıp tekrar defterlerine döndü. "Günün birinde ne demek istediğimi anlayacaksın."

Ya da anlamayacağım.

Kalkıp eve dönmeliydim. Bianca'nın iyi olup olmadığını kontrol etmeli ve önümüzdeki birkaç günü her şeyimi -akıl sağlığımı ve kariyerimi- kaybetmeden atlatmanın bir yolunu

bulmalıydım. Fakat annemle mutfak masasında oturmanın sakinleştirici bir yanı vardı.

"Ee," dedi. Sesinden hoşuma gitmeyecek bir konu açacağını anladım. "Seninle bir randevuya çıkmak için varını yoğunu ortaya koyan o güzel kıزدan konuşacak mıyız?"

"Hayır."

Elinde bir defterle duraksadı.

"Hayır," dedim üzerine basa basa.

"Jason Brewer'ın kız kardeşi, değil mi?"

"Bunu nerden biliyorsun?"

"Jason'ı birkaç kez görmüşlüğüm var. Onunki gibi bir kemik yapısı herkese nasip olmaz, Foxx." Sırıttı. "Bugün de sosyal te-sisteydi, ben de ikiyle ikiyi topladım."

Ah.

"Şu kız sana pek bir düşkün görünüyordu," dedi sinirimi bozmaya yetecek kadar... umutlu bir sesle.

"Kes şunu."

Elindeki defteri bıraktı. "Bir kadının senden hoşlanmasında ne var? Bu son derece doğal bir şey."

"Konuyu kapatabilir miyiz lütfen?"

"Peki." Omuzlarını silkti. "Buraya bir tavsiye için gelmiş olabilir misin?"

İç geçirdim. "Hayır. Banks için geldim ve onu elime geçirdi-ğimde ne yapacağımı çok iyi biliyorum. Ama düşünceli tavrın için teşekkür ederim."

Annemin dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Telefonum titredi. Cihazı cebimden çıkarıp Landry'den bir haber geldiğini umarak ekrana baktım. Fakat karşımda bilin-meyen numaradan gelmiş bir mesaj duruyordu.

Bilinmeyen Numara: Tilkiler yalnız yaşayan canlılardır. Sürü hayvanı değildirler. Hayatlarını tek başlarına ya da aile-

leriyle geçirirler. Aileleri genelde bir anne tilki ve yaklaşık altı yavrusundan oluşur.

“Ne bu surat?” diye sordu annem. “Ölüm tehdidi falan mı aldın?”

Telefonumu masanın üzerine fırlattım. Cihaz ahşabın üzerinde fırıl fırıl dönüp kayarak annemin defterlerine tosladı.

“Kendini çok akıllı sanan birisi bana tilkiler hakkında tuhaf bilgiler gönderiyor,” dedim huysuzca.

“Sıra sende, ha?”

“Nasıl yani?”

“Kardeşlerin de böyle mesajlar alıyor. Hepsininki farklı bir hayvan. Sana tilki¹ düşmüş elbette.”

“Birisi kendini çok *komik* sanıyor.”

Annem sırtıttı. “Ben çok tatlı olduğumu düşünüyorum.”

“Elbette öyle düşünüyorsun.” Yerimden kalkıp telefonumu aldım. “Eve dönmem gerek. Oğlunu görürsen ona ensesinde olduğumu söyle.”

“İçimden bir ses bunu zaten bildiğini söylüyor.”

Arkamı dönüp kapıya yöneldim.

“Foxx?”

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım.

“Yardıma ya da tavsiyelerime ihtiyacm olmadığını biliyorum,” dedi annem ciddiyetle. “Ama ben buradayım. Kalbinin sesini duyamıyorsan gelip benimle konuşabilirsin.”

Parmak eklemimi masaya vurdum. “Endişelenme. Kalbimi açık ve net bir şekilde duyabiliyorum. Bana Banks’i bulup dalağını almamı söylüyor.”

“Haliya ya da mobilyalara kan sıçratmamaya dikkat et. Lekeşi çıkmaz.”

¹ İngilizcede tilki anlamına gelen “fox” sözcüğüyle karakterin adına atıfta bulunulmuştur. -çn

Kıkırdayarak başımı iki yana salladım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Foxxter."

Tam tekrar önüme dönmüştüm ki evin kapısı açıldı. Banks beni fark ettiğinde fal taşı gibi açılmış gözleriyle donakaldı.

"Siktir," diyerek arkasına bakmadan kaçmak üzere topuklarının üzerinde döndü.

Aramızdaki mesafenin yarısını hızlıca kapatıp onu gömleğinden kavrayarak geriye çektim.

"Anne!" diye bağırdı Banks.

"Anneciğine koşma," dedim onu köşeye iterek. "Seninle ufak bir konuşma yapacağız."

"Foxx, dostum, kankam. Bak, önce beni bir dinlemeden ortalığı ayağa kaldırma..."

"Kapa çeneni." Telefonumun sesi kulaklarımı doldurdu. Bir şekilde cihazı düşürmeden cebimden çıkarmayı başardım. Ekranında *Ford Landry*'nin adı yanıp sönüyordu. Başımı kaldırıp Banks'e sert bir bakış attım. "Kılını kıpırdatma yoksa seni buna pişman ederim."

Başını ağır ağır sallayarak beni onayladı.

Yeşile bastım. "Carmichael."

"Ben Ford. Mesajını aldım. Ne haber?"

Evimin bahçesindeki öfkem geri döndü.

Banks'e köşeye daha da yaklaşmasını işaret ettim. Kardeşim ellerini yukarı kaldırıp söylediğimi yaparak duvara yaslandı.

"Seninle Bianca hakkında konuşmak istiyordum," dedim. Bütün öğleden sonrayı dişlerimi sıkarak geçirdiğimden çenem sızlıyordu.

"Tabii. Konu neydi?"

Sakin ol. "Ortada bariz bir tehlike varsa neden Jason'la o uçağa yanında tek bir koruma olmadan bindi?"

Ford iç geçirdi. "Peki. Önce bir sakın ol. Açıklamama izin ver."

“Sabırsızlanıyorum. Protokolün neden göz ardı edildiğini öğrenmeye can atıyorum.” Bir nefes aldım. “Güvenlik ekibi neredeydi? Troy? Dominic? Calvin? İçlerinden biri bile onlara eşlik edemedi mi? Jason yanında Bianca’yla uçuyor ama korumalardan biri bile gelmeye zahmet etmiyor mu?”

“Herkes başka görevlerle meşgul–”

“Beni arasaydın.”

“Bianca’nın ekibinden ayrılmayı sen istedin.”

Kafamdan dumanlar çıkacaktı. “Başka bir ekibe geçmek istedim. Bu, kimse müsait değilse eski görevime dönmek istemeyeceğim anlamına gelmez.”

Banks götün götün duvardan uzaklaşmaya başladı.

Ona doğru bir hamle yaptığımda hemen köşesine döndü.

“Onunla herhangi bir ilişkin kalmadı,” dedi Ford. “İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun.”

“Birisi ona tehlike teşkil ederken yalnız başına ülkenin öteki ucuna uçuşmasına izin verilmemesi gerektiğini de biliyorum,” diye bağırdım.

Banks’in gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Yalnız değildi. Yanında Jason vardı. Jason’ın sıradan bir sivil olmadığını unuttun sanırım. O da senin kadar eğitilmiş. Kız kardeşini pekâlâ koruyacak kapasitede ve sorumluluğunu o üstlendi. Dominic’in gelmesini o istemedi.”

“Konuştukça batıyorsun, Landry.”

Hatta bir sessizlik çöktü. Sakinleşmeye çalışmayı *denememe* yetecek kadar uzun bir sessizlik.

Bianca’yla bu denli yakınlaştığım, bununla başa çıkmayı başaramadığım için kendime bir küfür savurdum. Başka bir ekibe geçmek isteyip bu şerefsizlerin onu başı boş bırakmasına izin verdiğim için kendime ne yapsam azdı.

Her şeyi elime yüzüme bulaştırmıştım.

“Foxx?” dedi Landry. “İyi misin?”

Boştaki elimle saçlarımı çekiştirdim. “İyiym. Gayet... iyiym.” Bir nefes vererek elimi indirdim.

“Bianca şu an seninle, değil mi?”

“Evet.”

“Bu senin için bir sorun mu? Öyleyse birini gönder-”

“Gerek yok,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından.

Evin kapısı çarparak kapandı. Öne doğru bir hamle yapmamla Banks’in verandadan bahçeye uzanan basamakları uçarcasına indiğini gördüm.

“Bu akşam Jason’la bir telefon görüşmem var,” dedi Landry. “Bianca’yla kalacağını teyit etmem gerek.”

“Ediyorum.”

Arkadan kâğıt hışırtıları geldi. “Yarın sabah dokuzda bir konferans görüşmemiz olacak. Linki e-postayla gönderirim.”

“Tamam.”

“Pekâlâ.” Duraksadı. “Sinirli olduğunun farkındayım. Bunun beklenmedik bir gelişme olduğunu biliyorum. Ama Jason’ın sana ne kadar saygı duyduğunu ve sadakatini ne denli takdir ettiğini de biliyorum.”

Göremeyeceğini bilsem de onu başımla onayladım.

Jason’la aramızdaki bağı onu bırak kimse anlayamazdı. Landry, Jason’la Mandla’da Fenton Abbott için çalıştığımızı ve Afrika’da aynı kurtarma görevine katıldığımızı biliyordu. Fakat Jason’ın o gece hayatımı kurtardığından *kimsenin* haberi yoktu.

Bunu asla unutmayacaktım.

“Jason kabul edersen Bianca’nın ekibinin başına dönmeni istedi.”

Öyle mi? Bir nefes aldım.

İki adım ötedeki evimde oturan Bianca’nın güvenliği bana emanet ediliyordu. Ne olursa olsun aramızdaki ilişkiyi profesyonel tutmam gerekecekti.

*Bunu yapabilir miyim? Bianca evimde yaşarken bunu başa-
rabilir miyim? Ona değil de görevime odaklanabilir miyim?*

Fakat bunu düşündükçe, artılarını ve eksilerini tarttıkça önümde tek seçenek olduğu netleşti. Çünkü bunu yapmazsam zaten onu düşünüp duracak, tehlikede olup olmadığımı merak edecektim. Kimseye bir faydam dokunmayacaktı. Zayıf halka-
nın *ta kendisi* olacaktım.

Bu riski göze alamazdım.

Bilhassa da Bianca'yla aynı havayı soluduktan sonra.

Hayır, bu riski göze *almayacaktım.*

"Sabah konuşuruz," dedi Landry. "Biraz dinlen. Yarın do-
kuzda görüşürüz."

"Hoşça kal."

"Hoşça kal."

Pencereden evime doğru bakarken dünyanın bütün yükü
omuzlarıma çöktü.

Yanılmıştım.

Görünüşe göre günüm daha kötüye gidebilirmiş.

Gitmişti de.

Hem de ne kötüye gitmek.

Baş

BIANCA

Etrafı karıştırma. Etrafı karıştırma. Etrafı karıştırma.

Kaşlarımı çattım.

Ama bunu yapmayı çok istiyorum.

İçeriden çıt çıkmıyordu. Günün belli saatlerinde kendi evime çöken rahatsız edici ya da ürkütücü türden bir sessizlik değildi bu. Eğer her şeyi bizzat tasarlayıp sıfırdan inşa ettirmemiş olsaydım alt kattaki misafir odamda birinin öldürüldüğüne yemin edebilirdim. Geceleri karnım acıktığında mutfığa inmek için o odanın önünden geçmek zorundaydım ve birkaç kadeh şarap yuvarladığım akşamlar hayaletlerin saldırısına uğramadan erzak dolabıma ulaşmak uğruna defalarca kez yere kapaklanmanın kıyısından dönmüştüm.

Foxx'un "hayaletsiz" mutfığında gezinip başımı oturma odasına uzattım.

Ah, ne güzelmiş. Geniş pencerenin yanma büyük bir bitki konmuştu. Küçük bir masanın iki başında kahverengi deri sandalyeler duruyordu. Aynı deri kumaştan yapılmış kanepenin üzerinde mavinin farklı tonlarında üç büyük, kabarık yastık duruyordu. Bu renkler şöminenin üzerinde asılı tablodan esinlenilmiş olmalıydı.

Evinin her detayı konforla dolup taşıyordu.

Kendi evimdeki her şey kullanışlılıktan ziyade göze hitap ettiğinden insanlar sürekli bir müzede yaşadığıma dair şakalar yapardı. Her yer şairlerin büstleri, imzalı ilk baskı kitaplar ya da annemle babamın yurtdışı seyahatlerinden aldıkları, gözlerinde kardeşlerimle ilkokulda Anneler Günü için yaptığımız

heykellerden çok daha kıymetli vazolarla doluydu. Büyüdükçe kendi evimin de onlarınkinden farksız olduğunu fark etmiştim. Güzel ve zevkli. Zarif detaylarla –hayaletleri saymazsak– dolu. Ama bir o kadar da soğuk ve içi boş. Muhtemelen bunda da hayaletlerin parmağı vardı. Ve kapısından içeri neredeyse hiç adım atmıyor olmam da her şeyi daha beter ediyordu.

Kanepeye oturup başımı yastıklardan birine yasladım. Evde herhangi bir gelişme olup olmadığını görmek için telefonumu kontrol ettim.

Okunmamış bir mesajım vardı.

Jason: Nasıl gidiyor?

Hızlıca abime bir cevap yazdım.

Ben: Gidiyor işte.

Jason: Sevindim.

Ben: Orada her şey yolunda mı?

Jason: Büyük ölçüde evet. Asistanım istifa etti ama ofisten babamla ayrıldığını öğrendiğimde bunu yapacağını tahmin etmiştim zaten. Şaibeli şeyler bulup bulmayacağı görmek için bilgisayarını ve eşyalarını inceliyoruz.

Ben: Buradan yapabileceğim bir şey olursa haber ver.

Jason: Olaylardan ne kadar uzak kalırsan o kadar iyi. Sadece bir süreliğine. Bana güvenmeni istiyorum.

İç geçirdim. “Abartıyorsun, koca adam.”

Ben: Hep güvenmiyor muyum zaten?

Jason: Keşke kardeşlerimiz de senden biraz feyz alsa.

Ben: Beni herkese örnek göstereceğin aklımın ucundan geçmezdi.

Jason: İnsan hayret ediyor, değil mi? *göz kırpan emoji*

Ben: Anneme haber vereceğim. Sürekli iş hattımı arıyor ve SENİN YÜZÜNDEN iş telefonumu ofiste unuttum.

Jason: Teşekkür ederim demek istedin sanırım. Annem hâlâ toplantıda. Başına aştığı işler yüzünden babamı öldürebilirim.

Ben: Sıraya gir, dostum.

Duraksayıp kalbimin sızlamasını bekledim. Ama hiçbir şey olmadı.

Sürekli üzüntü dolu bir çöküş, öfke patlaması ya da olan biten her şey yüzünden zihinsel bir yorgunluk yaşamayı bekliyordum. Su yüzüne çıkmaya karar veren her duyguyu doyasıya hissetmeye hazırdım. Ancak hiçbirisi deliğinden çıkmıyordu. En azından konu babam olduğunda. *Göt herif.*

Yıllardır ortada bir sorun olduğunun içten içe farkındaydım. Çocukluğumdaki sevdiğim ve kendime örnek aldığım adamın gözlerimin önünde bambaşka birine dönüşmesini izlemiştim. Hepsi ufak tefek şeylerden ibaret olsa da bütün değişimleri fark etmiştim. Sadece el el üstünde oturmaya devam etmiştim.

Belki bir şeyler yapsaydım bu rezilliğin hiç değilse bir kısmına mâni olabilirdim.

Jason: Seni yarın ararım. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.

Ben: Peki.

Jason: Beni kırmayıp orada kaldığın için teşekkür ederim. Bu benim için çok değerliydi.

Ben: Verdiğin rahatsızlığı telafi etmek için okkalı bir Noel hediyesi bekliyorum. BÜYÜK. KOCAMAN. PAHALI.

Jason: Şımarık.

Ben: Ha! Seni seviyorum.

Jason: Ben de seni seviyorum.

Telefonumu karnımın üzerine bırakıp gözlerimi kapattım. Cihaz titreşti. Bu sefer ekranda Tate'in adı yazıyordu.

Tate: Jason'ın yanında oturuyorum ve omzunun üzerinden gizlice konuşmanızı okuyordum. Kartlarını doğru oynarsan bu küçük tatili büyük bir başarıya çevirebileceğini söylemek istedim.

"Ah, Tate," dedim gülerek.

Ben: Kendi işine bak derdim ama bakmayacağını biliyorum.

Tate: Beni iyi tanıyorsun. Gitmem gerek. Bilgi işlemci geldi ve Jason adamın suratına bön bön bakıyor. Uçak kullanan ve bir havayolu şirketi çekip çeviren bir adamın kafası teknolojiye nasıl bu kadar basmaz?

Ben: Git de kahraman ol.

Tate: *asker selamı veren emoji*

Küçük sohbetimizin sona erdiğinden emin olmak için bekledim. Birkaç dakika sonra ekranımı kilitleyip tekrar minderlerin arasına gömüldüm.

Aklım işe kaydı. Bütçeler, sözleşmeler ve teklifler zihnimi doldurdu. Okunmamış e-postalarımı, masamda biriken evrakları ve benden bir yanıt bekleyen sesli mesajları hayal ettim. Hiçbiriyle uğraşım yoktu.

İçimi kemiren suçluluk duygusunu hafifletmek için ellerimi karnıma koydum.

Kendimi bildim bileli tek hayalim Brewer Grup'un başına geçmektir. Beni tanıyan herkes bunu bilirdi. Diğer kızlar dans derslerine giderken ben babamın peşinden ofise giderdim. Okul arkadaşlarım oyuncak bebekler isterken ben bir evrak çantası isterdim. Yaşıtlarım film yıldızlarının ve ünlülerin özel hayatlarını takip ederken ben borsayı takip ederdim.

Çocukluğum böyle geçmişti.

Yetişkinliğim de böyle geçiyordu.

Fakat bunun böyle sürüp gitmesini isteyip istemediğimden artık emin değildim.

Ve bununla ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Off. Doğrulup gerinerek üzerime çökmüş endişeden kurtulmaya çalıştım. Ardından telefonumu alıp kafamı dağıtabileceğini bildiğim tek kişiyi aradım.

Asistanım çağrımı hemen yanıtladı. "Selam, Bianca."

"Selam. Nasıl gidiyor?"

"Renn benden yardım istemeye iyi alıştı diyelim." Güldü. "Her şeyi kendi başına halletmeye çalışmasının kıymetini bilememişim."

Sözleri beni de güldürdü. "Eh, benim de senden bir ricam olacaktı ama benim isteklerimi kardeşiminkilerin üzerinde tutmanı istiyorum. Anlaştık mı?"

"Hep öyle yapmıyor muyum zaten?"

Yapıyorsun. Bu yüzden sana bayılıyorum ya. "Bu sabah Jason'la Florida'ya uçtuğumdan haberin vardır herhalde?"

"Evet..."

Odanın içinde volta atmaya koyuldum. "Ani bir gelişme sonucu birkaç gün burada kalmama karar verdik."

Hattın öteki ucundan çıt çıkmıyordu.

"Astrid?"

Asistanım boğazım temizledi. "Sen de kendine deniz kenarında, etrafında pervane olan yakışıklı görevlilerle dolu bir otelde yer mi ayırttın?"

Sırıttım. "Evet ama etrafımda pervane olan yakışıklı Foxx Carmichael."

"Yok artık."

"Dalga geçiyorum ama evet, onunla kalıyorum."

“Onunla kalıyorum derken onun evinde mi kalıyorsun? Yoksa bir otel odasında mısınız? Ne oluyor, Bianca. İnsanı çatlatma.”

Foxx’un sinsi sinsi eve dönmediğinden emin olmak için mutfığa bir bakış attım.

“Lafı uzatmayayım,” dedim. “Jason birkaç gün evden uzakta olmam gerektiği konusunda ısrar etti. Babam yine ortalığı karıştırıyor ve ailem beni bir süreliğine gözlerden uzak tutmak istiyor.”

“Artık Foxx’la çalışmadığını sanıyordum?”

Pencerenin başında duraksayıp arka bahçeye baktım. Kenarında bir atlama tahtası, etrafındaysa birkaç şezlong vardı. Foxx onları ne sıklıkla kullandığını merak ettim. Havuzun ilerisinde mülkün öteki ucundaki ağaç ve bitkilerle dolu araziye uzanan bir bahçe yer alıyordu.

Nashville’de alışık olduğum her şeyden çok farklı olsa da buna bayılmışımdı.

“Çalışmıyorum. Ama Jason’la bana olaylar çözülene kadar onunla kalacağımı söyleyen kendisiydi,” dedim.

Bunu sesli söylemek beni gülümsetti.

“Pekâlâ...” Sesinden Astrid’in sırtıttığını anlayabiliyordum. “Bundan nasıl bir anlam çıkarmalıyım peki?”

“Abime iyilik yapıyor işte.”

Yüzümdeki gülümseme ağır ağır soldu.

Yaptığı tam olarak *buydu*. Jason’ın yardımına koşuyordu. Benden her ne kadar etkilense de –bundan adım gibi emindim– aramızdaki bu çekime, *bana* sırt çevirebilirdi. Öte yandan abime duyduğu sadakate ihanet edemezdi ve bunu aklımdan bir an bile çıkarmamam gerekiyordu.

“Aranız tuhaf mı?” diye sordu Astrid. “Altı aydır görüşmediniz. Seni görünce ne tepki verdi?”

Bir nefes verdim. “Önce buna sevinmiş göründü. Sanırım yani.” Duraksayıp ona açık artırmadan bahsetmemeye karar

verdim. "Sonra hiç konuşmadı, içine kapandı. Üzerine gittiğim-
de biraz açıldı ama Foxx işte. Ne söyleyebilirim ki?"

"Evinde kalmayı sorun ediyor musun?"

Oturma odasını aşip mutfığa döndüm. Evin detaylarında saklı Foxx'tan parçaları incelemeye koyuldum.

Tuzluk ve biberlik tezgâhın üzerine eşit aralıklarla yerleştirilmişti. Masanın üzerinde en büyük zayıf noktası olan tarihi bir biyografi kitabı duruyordu. Kapının yanında yeni bir güneş gözlüğü vardı. Aviator modeli. En sevdiği.

Ondan parçaları incelerken Foxx'a dair ne az şey bildiğimi düşünmeden edemedim. Beş kardeşi olduğunu bilmiyordum. Ailesiyle aynı sokak üzerinde yaşadığından haberim yoktu. Açıkçası buna şaşırtmıştım. Yatmadan önce neler yaptığını, hangi marketten alışveriş yapmayı sevdiğini ya da yataktan kalktığında nasıl görüldüğünü de bilmiyordum.

Kendimi birine nasıl hem çok yakın hem de çok uzak hissedebiliyorum?

"Bianca, orada mısın?" dedi Astrid.

"Evet, buradayım. Affedersin. Ne demiştin?"

"Evinde kalmayı sorun edip etmediğini sormuştum."

Sorusunu uzunca bir süre düşündükten sonra ona bir cevap verdim. "Etmiyorum. Belki de aramızda olmuş ya da olmamış her şeye bir nokta koymak için ihtiyacımız olan budur. Anlatabiliyor muyum bilmiyorum."

"Anlıyorum. Tam da ufak ufak yakınlaşmaya başladığınız sırada ansızın seni bırakıp gitmişti. Bir kapanışı hak ediyorsun."

Ansızın değildi. Beni öpeceğini sandığım gecenin sabahına gitmişti.

"Eh, kaşıma geçip bana kalbini açacağını pek sanmıyorum," dedim kıkırdayarak. "Zaten birkaç gün içinde dönmüş olmayı ve günün her saatini onu düşünerek geçirmeyi keseceğimi umuyorum."

"İşine yaracak bir çözüm daha biliyorum."

"Neymiş?"

"Onu yarınlar yokmuş gibi becer."

"Astrid!" Bir kahkaha patlattım. "O nereden çıktı?"

Asistanım kıkırdadı. "Bak, dünya üzerindeki tek dostun olarak -yanlış anlama, seni ne kadar sevdiğimi bilirsin- kızsalsı mevzularda sana tavsiye vermek benim görevim. Başka arkadaşım ona da aynı şeyi yapmasını söyledim."

"Onları sevmen için sana maaş vermesine gerek olmayan arkadaşların mı?" Başımı iki yana salladım. "Acınacak hâlime gülüyorum."

"Ortada acınacak bir şey yok, lanet ofisinden çıkmıyorsun ki arkadaş edinesin. En son ne zaman yaşlıtlarınla, kendi isteğinle bir yere gittin?"

Şakacı bir tavırla gözlerimi kıstım. "Sana bana zorbalık yapasın diye para vermiyorum."

"Gerçekler acıdır. Tavsiyeme kulak verirsen yarın senin de bir yerlerin acıyabilir."

Bir kahkaha daha patlattım. "Biliyor musun, Astrid, yeni yeni gösterdiği bu yanını seviyorum."

"Bu yeni bir şey değil, sadece işte pek sık göstermediğim yanım. Beş yıldır ilk kez *bu* Astrid'e ihtiyacın oldu. Ne zaman ihtiyacın olursa *böyle* olabilirim ve umarım daha sık ihtiyacın olur."

İçimdeki tuhaf hafiflik hissi de aynı şeyi düşünüyordu. *Ben de bu Astrid'e daha sık ihtiyacım olmasını umuyorum.*

"Madem ihtiyaçlardan bahsediyoruz, beni birkaç gün idare edecek bir çanta hazırlayıp gönderebilir misin? Kıyafet, tiroid ilacım, belki bir bikini falan?"

"Elbette. İlacın dışında istediğin özel bir şey var mı?"

"Hayır. Neleri sevdiğimi biliyorsun. Bir saniye. Şu kırmızı **bikini** üstümü hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Onu bulabilir misin? Bulamazsan, sorun değil ama elimin altında olmasına hayır demem." Söz konusu bikiniyi son giyimde Foxx'un verdiği tepkiyi hatırladığımda midem kasıldı. Dudaklarım yaramaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir de geçen yıl Bali'den aldığım transparan pareo."

"Anlaşıldı, patron. Ertesi gün teslimatla gönderirim ama ancak pazartesiye elinde olur. O zamana kadar idare edebilir misin? Neredesin bilmiyorum ama doktorunu arayıp yakınlarındaki eczaneye iletişime geçmesini isteyebilirim, bu akşam uğrayabilirsen ilaçlarını aksatmamış olursun."

"Florida'da Kismet Beach'teyim. Halledebilirsen harika olur. Teşekkür ederim, Astrid."

"Ne demek. Aklına bir şey gelirse ara ya da mesaj at. Kayda değer bir gelişme olursa da haber vermekten hiç çekinme."

Güldüm. "Foxx'un olası kayda değer bütün gelişmelerin önüne taş koyduğundan eminim. Ama bana bir veda bile etmeden gittiği için ona işkence edip biraz eğlenebilirim."

"Yürü be kızım!"

"Görüşürüz, Astrid."

"Görüşürüz, Bianca."

Tam telefonu kapattığım sırada garaj kapısı açıldı. Foxx bıkkın bir ifadeyle içeri girdi. Gömleği biraz kaymış, alnı derin düşüncelere dalmış gibi kırış kırıştı.

Kaşlarım çatıldı. "İyi misin?"

Elini hâlihazırda dağılmış saçlarının arasından geçirip iç çekti. Bir süre öylece bana baktığımda soruma bir cevap alacağımı sandım.

Ama elbette yanıldım.

"Telefon görüşmelerin bitti mi?" diye sordu.

Tam ağzımı açıp sorularımı yine görmezden geldiğini belirtecektim ki kendimi durdurdum. İçimden bir ses ona çatmanın zamanı olmadığını söylüyordu.

"Bitti," dedim.

Beni başıyla onayladı. "Peki. Markete gidip birkaç şey almak ister misin?"

İstemiyordum. Sadece bir köşeye oturup onu izlemek, düşmanı olmadığımı hatırlamasını beklemek istiyordum. Foxx'un beni etrafına ördüğü duvarların dışında tutması hoşuma gitmiyordu. Birkaç ay önce kısa süreliğine de olsa aramızda... özel bir bağ oluşmuştu.

En azından ben öyle düşünmüştüm. *O aramızda hiçbir şey yokmuş gibi çekip gitti. Kaşlarımı çattım. Belki ben de aklımı başıma toplamalıyım.*

"Evet, hemen çıkabiliriz," dedim bunun yerine.

Benim için açık tuttuğu kapıdan garaja çıktım.

Altı

BIANCA

“Ne oldu?” diye sordu Foxx marketin ön kısmında dizili alışveriş arabalarından birine yönelirken.

“Nasıl yani?”

“Hayatında ilk kez bir markete gelmiş gibi etrafına bakınıyorsun.”

Ona bir cevap vermek için yanıma dönmesini bekledim. Foxx uzun uğraşlar –ve mırıldanmış birkaç küfür– sonucu alışveriş arabalarından birini yığından çıkarmayı başardı ve elmaların önünde bana katıldı.

“En son ne zaman markete gelmiştim hatırlamıyorum,” dedim birlikte yürümeye başladığımızda. “İnsan böyle küçük şeyleri tekrar yapana kadar çok şey kaçırdığını fark etmiyor.”

“Ürünleri raftan nasıl alındığını hatırlıyor musun yoksa küçük bir hatırlatmaya ihtiyacın var mı?”

Omzumla onunkine vurdum. “Ukalalık mı ediyorsunuz, Bay Carmichael?”

Yüzünü ifadesiz tutmaya çalışsa da gözlerindeki belli belirsiz pırıltı dikkatimden kaçmadı. *Şükürler olsun.*

Araba yolculuğumuz oldukça sessiz geçmişti. Foxx dalgın görünüyordu, yüzü asıktı olsa da heyheyleri üzerinde değildi. Yol boyunca ara sıra bana bakışlar atıp kaşlarını çatmıştı. Üzerine gitmemiş ya da bir şaka patlatmaya kalkışmamıştım. Öylece koltuğumda oturup göz göze geldiğimizde ona bir gülümsemeyle karşılık vererek onu kafasındaki düşüncelerle baş başa bırakmıştım.

Marketin park yerine yanaştığımızda üzerindeki gerginliğin büyük bir kısmını atmış gibiydi. Omuzları gevşemiş, gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar azalmıştı. Direksiyonu parmak eklemleri bembeyaz kesilecek kadar sıkı tutmayı bile kesmişti.

Ona neyi olduğunu sormak istiyordum ama Foxx'u biraz tanırıyorsa içine daha da kapanacağından emindim.

Birkaç muz alıp arabaya attım. "Alacaklarımı ya eve söylüyorum ya da Astrid'ten rica ediyorum. Çoğu akşam dışarıdan bir şeyler söylüyorum, biraz abarttığımı inkâr edemem."

"Kendine iyi bakıyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

Foxx bir kutu yabancımersinine uzandı. "Ne demek istediğimi bal gibi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

Kutuyu arabaya atıp bir nefes verdi.

"Ne demek istiyorsun, Foxx?"

Reyonu tembel tembel gezinmeye başladık. Ne söyleyeceğini merak ediyordum. *Kendime iyi bakıp bakmamam onu ne ilgilendirir ki?* Aylardır yanımda değildi. Hayatımın ne hâlde olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

"Son günlerde kafanın çok meşgul olduğunu biliyorum," dedi Foxx temkinli bir sesle. "Stres. Üzerindeki baskı. Aileni hayal kırıklığına uğratmak istememen ve her şeyin bir noktada sana bağlı olduğunu düşünmen."

Eh, tam üzerine bastı. Alışveriş arabasını kavradım, ona bakmayı reddediyordum.

"Yeterince uyuyup uyumadığını, Troy'un ya da koruman her kimse onun çizburger ve milkshake'in dozunu kaçırmana engel olup olmadığını merak ediyorum."

Sözleri sert, sesi yumuşaktı. Benden başka kimsenin söylediklerini duymasını istemiyordu sanki.

Dondurucudan bir paket hamburger köftesi seçmesini izlerken bugünden önce de beni düşünüp düşünmediğini merak etmekten kendimi alamadım. *Nasıl olduğumu merak etti mi? Benim için endişelendi mi?* Bu düşünce dudaklarımın bir sırtışıyla kıvrılmasına neden oldu.

“Ne?” diye sordu Foxx eti yabanmersinlerinin yanına bırakan.

“Aslında benimle Troy değil, Calvin ilgileniyordu, çok tatlı biri,” dedim ve sözlerimin üzerine gerilen çenesinin tadını çıkardım. *Benden kaçamazsın, Foxx.* “Yanında kendimi çok rahat hissediyorum.”

“Öyle mi?”

“Evet. Hatta Jason’dan onu ekibimin başına geçirmesini istedim,” diye yalan söyledim. “Beni ve ihtiyaçlarımı iyi anlıyor.”

“Hımm.” Çıkardığı ses tenimi karıncalandırıp midemin kasılmasına neden oldu.

“Beklesene,” diyerek kişisel bakım reyonuna döndüm. “Almam gereken birkaç şey var.”

Onu arkamda kudurmaya bıraktım. Etrafına dalga dalga yayılan hoşnutsuzluk bütün gücüyle sırtıma çarpıyordu. İyi ki suratımı göremiyordu. Pis pis sırtıttığımı anlamasını istemiyordum.

Kişisel bakım reyonundan bir paket tıraş bıçağı, bir şişe yüz temizleme jeli ve diş fırçası kaptım. Doğru düzgün bir nemiendirici bulmam birkaç dakikamı alsa da en sonunda üst rafta duran bir tanesinde karar kıldım.

Aldıklarımı arabaya bırakırken, “Astrid pazartesi günü bana birkaç şey gönderecek,” dedim. “Bunlar hafta sonunu çıkarmama yeter. Hâlâ giyecek bir şeyim yok ama. Şehirde üstüme birkaç parça alabileceğim bir yer var mı?”

“Hayır.” İç geçirdi. “Bunun için Breakwater’a gitmemiz gerek ama bu saatte mağazalar muhtemelen kapanmıştır.”

Telefonumun ekranına bir bakış attım. “Cumartesi günü saat yedide mi?”

“Burası Nashville değil, canım.”

Bakışlarımı büyük bir keyifle onunkilere çevirdim. “Canım, ha?”

“Pek resmi sayılmayacak bir hitap.”

“Aynı zamanda bir sevgi sözcüğü,” diye ekledim bunu kas-tetmediğini bilsem de. Kıvrınmasını izlemeye doyamıyordum.

Arabayı iterek yanımdan geçip gitti. “Bazıları için belki.”

“Pek çok insan için,” dedim ona yetişerek. “Hatta resmi sa-yılmayacak bir hitap şeklinden ya da her ne dediysen ondan çok bir sevgi sözcüğü olarak kullanıldığına kalıbımı basarım.”

“Pek çok insan gibi olmadığım konusunda hemfikir olduğumuza sanıyordum.”

“Pek çok insan gibi değil misin yoksa pek çok insan gibi ol-mak istemiyor musun?”

Rafa dizilmiş granolalardan birine uzandı. “İkisi de.”

“Seninle çalışmanın en zor yanı buydu işte,” dedim reyonları gezinmeye devam ederken. “Ama Calvin öyle mi? Onunla–”

“Calvin’in hakkında tek kelime daha edersen seni bir daha rüyasında bile göremeyecek.”

Öyle ani durmuştu ki kadının biri neredeyse alışveriş araba-sıyla bizimkine çarpacaktı. Foxx onu görmezden geldi. Bütün dikkati *benim* üzerimdeydi.

Bakışlarımı kısıtğı gözlerine dikerken vücudum karınca-landı. Çenesini kaldırarak beni geri adım atmam konusunda uyardı.

Beni sandığım kadar iyi tanı mıyordu demek.

“Kiminle çalışacağım konusunda herhangi bir söz hakkın olduğunu düşünmen ne tatlı,” dedim, bu hâlimden zerre kadar etkilenmiyormuşum gibi. “Yapabileceğin tek şey gitmekti. Onu da yaptın zaten.”

Burun delikleri genişledi. "Bunun yeri burası değil."

"Sonra o zaman." Sırf sinirini daha da bozmak için ona göz kırptım. "Sonra konuşuruz anlamında göz kırptım. Başka bir şey... anlama."

Atıştırmalıkların önünde bakışlarımızla bir mücadeleye tutuştuk. Hangimizin önce pes edeceğini kestiremiyordum. Tam Foxx'u yıldıracağımı düşünmeye başlamıştım ki göğsünde bir isim etiketi asılı kadın reyona döndü.

"Yine anahtarını almaya mı geldin, Foxx?" diye sordu gülererek.

Foxx sert bakışlarını ona çevirdi.

Kadın adımlarını yavaşlatmadan yanımızdan geçip gitti. "İyi akşamlar."

"Anahtar mı?"

Derin bir nefes alıp yürümeye başladı. "Soru sorma."

"Sordum bile."

"Kasabanın dört bir yanından anahtarlarımı topluyorum."

"Öyle mi? Bu hiç senin yapacağın türden bir şey değil."

Bana yan bir bakış attı. "Yapmıyorum zaten."

Ne? "Yani birileri anahtarlarını çalıp markete mi bırakıyor? Hiç mantıklı değil."

"Evet, öyle olmuyor zaten."

Arabaya bir kutu süt ve süzme yoğurt koydu. Ben de yanlarına bir paket imitasyon peynir ekledim.

"Bilmece gibi sözlerini çözebilmek için elimden geleni yapıyorum ama cidden kafam allak bullak oldu," dedim. "Anahtarların kasabanın dört bir yanında ortaya çıkıyor ama hiçbirini kaybetmediğin gibi onları birisi de çalmıyor. Doğru anlamış mıyım?"

"Birisi benimle dalga geçiyor. Hepsinin üzerinde benimkiler gibi etiket var."

“Anahtarlarını etiketliyor musun?” Yüzümü buruşturdum. “Elbette, etiketliyorsun. Senden bahsediyoruz. Affedersin, devam et.”

Foxx başını iki yana salladı. “Her neyse. Üzerlerinde benimkilerin aksine rakamlar değil, telefon numaram var.”

“Ama anahtarlar senin değil?”

“Hayır, değil.”

“Kilitlerine sokup açmayı denedin mi?”

Bıkkın bıkkın iç geçirdi. “Evet, denedim. Başka parlak fikrin var mı?”

“Ne bileyim? Biraz düşünmeme izin ver. Hâlâ olayı idrak etmeye çalışıyorum.”

Foxx gözlerini devirdi.

Parmağımı ona doğrulttum. “Bu gizemi çözeceğim.”

“Sabırsızlanıyorum.”

“Bana biraz inancın olsun.” Telefonumu cebimden çıkardım. “Ah, mükemmel zamanlama.”

555-555-555: İlaç talebiniz MILLER ECZANESİ'ne iletilmiştir. Herhangi bir sorunuz olması hâlinde lütfen 555-555-555 numaralı hattı arayınız.

“Miller Eczanesi nerede?” diye sordum telefonumu cebime atarken.

“Burada. Neden sordun?”

“İlacımı almam gerek.”

“Marketin önünde. Çıkarken hallederiz,” dedi Foxx.

“Harika. Şimdi, şu anahtar mevzusuna geri dönelim. Elimizde bir şüpheli var mı?”

Foxx köşeyi dönüp dondurma reyonuna girdi. Vanilyalı olana uzandığında gülümsemeden edemedim. Bunu milkshake için alıp almadığını sormak istesem de kendime hâkim oldum. Bana sürpriz yapmasına izin vermeye karar verdim.

Umarım yapar.

"Hepsinin Banks'in başının altından çıktığını mı düşünüyoruz?" diye sordum.

"Akla gelen ilk isim o ama hayır, ondan şüphelenmiyorum."

"Neden?"

"İçgüdü." Reyonun sonunda duraksadı. "Sos sütlü mü bitter çikolatalı mı olsun?"

"Sütlü. İçgüdülerin neden böyle söylüyor?"

Sos şişesini arabaya attı. "Çünkü bu uzun vadeli bir plan. Fail her kimse hızlı bir tepki almayı beklemiyor. Bu gizem bir ayı aşkın süredir devam ediyor ve Banks bu kadar sabırlı biri değildir. Zevkini hemen almayı yeğler."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

Foxx beni duymazdan geldi. "Gözümünden kaçan bir şey var. Ne olduğunu bir türlü bulamıyorum ve bu beni deli ediyor."

"Diğer şüpheliler kim?"

"Bu Miller'ın ortasında bir çırpıda çözebileceğin bir şey değil," dedi gülerek.

"Mezietlerimi bilmiyorsun. Sabahları koşu bandında gerçek suç podcastleri dinliyorum. Bir gizemi çözmeni bütün inceliklerine hâkimim."

Foxx alışveriş arabasını yavaşlatıp bana döndü. "Ne zamandır koşuyorsun?"

Sen gittiğinden beri. Reddedilmenin acısıyla başa çıkmama yardımcı oluyor.

"Hamburger ekmeklerini unutmayalım," dedim.

"Soruma cevap vermedin."

Omuzlarımı silkip onu kenara iterek arabayı devraldım.

"Ne yaptığını anlamadığımı mı sanıyorsun?" dedi muzip bir tavırla.

"Ne yapıyormuşum?" Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. "Kendi silahınla vurulmak nasıl bir hismiş?"

“Ne zamandır koşuyorsun, Bianca?”

“Dijon hardalın var mı?”

Foxx’un dudakları seğirdi. “Bianca...”

Sırtarak omuzlarımı silktim. “Bunu hayır olarak alıyorum.”
Sos reyonuna geri döndüm.

Foxx birkaç adım geriden geliyordu. Giderek yaklaştığını hissedebiliyordum. Sıra sıra dizilmiş hardalların yanlarından geçerken alışveriş arabasının sapını turan ellerim terlemeye, nabzım hızlanmaya başladı.

Vücudum bana Foxx’la eski günlerimizi anımsatan bu an karşısında mutlu mutlu uğulduyordu. Zahmetsiz, bir birbirimizin üzerine gittiğimiz bir geri çekildiğimiz ilişkimiz. Hayatımda kendimi tam anlamıyla güvende hissettiğim tek yer.

“İşte burada,” diyerek elime gelen ilk kavanozu raftan alıp arabaya attım. “Başka bir şey lazım mı?”

Başımı çevirdiğimde Foxx’u yanımda, ellerini ceplerine sokmuş vaziyette buldum. Yüzünde kızgınlık ve keyif karışımı bir ifade vardı. *Tanrım dudaklarına yapışmayı ne çok isterdim.*

“Ne zamandır koşuyorsun?”

“Ne önemi var?”

Dilini altdudağında gezdirdi. “Soruma cevap ver lütfen.”

Başımı göğsüne gömmeyi, bana sıkıca sarılmasını istiyordum. Ondan bana veremeyeceği –vermeyeceği– bir şey istiyordum.

Çünkü Jason’a verdiği değer, bana duyduğu arzudan çok daha büyüktü.

O hâlde ona karşı dürüst olmam kaç yazar ki? Cevabım hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Tıpkı benim bir yanının beni istediğini bildiğim gibi, o da benim onu istediğimi biliyordu.

Sikerler.

Omuzlarımı dikleştirerek, “Calvin’in yerini almasından birkaç gün sonra başladım,” dedim. “Olanlarla başa çıkabilmek için aileme sığınmak dışında bir yol bulmaya ihtiyacım vardı.”

Foxx bana doğru küçük bir adım attı.

“Bildiğin üzere bütün arkadaşlarım çalışanlarımdan ibaret,” dedim.

Yüzümde gezinen gözleri karardı.

“Ve onlardan biri olmasına rağmen güvendiğim tek insan bir gece öpüşmenin kıyısından döndük diye beni terk edip gitmişti.”

Sözcükler dudaklarımdan güçlkle dökülüyordu. Boğazım yanıyordu ve ağzım kupkuru olmuştu. Rahatsızlık hissini bir nebze azaltacağı umuduyla sertçe yutkundum.

“Bu yüzden mi gittim sanıyorsun, Bianca?”

Göğsüm sıkıştı ve sahip olduğumdan bile bihaber olduğum göz pınarlarım birden çalışıp gözlerimi yaşartmaya karar verdi. *Ne oluyor böyle?*

Ağlak biri değildim. Erkekler için ağlamaz, hele de bunu insan içinde *hiç* yapmazdım.

Bunu Foxx Carmichael’ın önünde, doğup büyüdüğü kasabadaki bir marketin ortasında hayatta yapmayacaktım.

“Unutmadan ilacımı alayım,” diyerek etrafından dolandım. “Hamburger ekmeklerini unutma.”

“*Bianca.*”

Arkama bakmadan koşar adımlarla marketin ön kısmına ilerledim.

Arkama baksam da bir şey değişmezdi zaten.

Ama arkama *bakmamak* her şeyi *değiştirirdi*. Hiç değilse böyle gururumun birazını koruyabilirdim.

Yedi

BIANCA

“Ellerine sağlık, Foxx.”

Foxx karşımdaki sandalyesinin arkasına yaslanarak peçetesini boş tabağının yanına attı. Penceren içeri süzülen ay ışığı yüzüne kasvetli gölgeler düşürüyordu. Marketten döndüğümüzden beri ortama çöken kasvetli havayla tam bir uyum içerisindeydi.

O akşam yemeğini hazırlarken ofisinde birkaç telefon görüşmesi yapmıştım. Hiçbirinin acelesi yoktu ve hepsi yarını bekleyebilirdi ama birbirimizden biraz ayrı kalmaya ihtiyacımız olduğunu düşünmüştüm. Eve dönüş yolculuğumuz kötü sayılmazdı. Foxx’un hakkını yiyemezdim, benimle havadan sudan sohbet etmeye bile çalışmıştı. Ne var ki iletişim becerileri en güçlü yanı sayılmazdı. Ofisinin kapısının ardına asılmış plaket ve ödüller düşünüldüğünde dünya üzerinde beceremediğı tek şey bu olmalıydı. Gannon’u ve annemi arayıp Astrid’le biraz laflamayı bitirdiğimde yemek çoktan hazırđı.

Foxx şarap kadehini eline alıp masaya oturduğumuzdan beri yaptığı gibi bakışlarını üzerimde gezdirdi. İletişimimizi yüzeysel ve kibar tutmayı başarmıştık ama aramızdaki devasa bir sorun yokmuş gibi yapmak benim kadar onu da yıpratıyordu.

“Beğenmene sevindim,” dedi.

Çizburger ve tatlı patates kızartmamdan geriye sadece biraz hardal kalmıştı. En sevdiğim yemeği bilerek yaptığını ağızından duymayı istiyordum. Buna *ihtiyacım* vardı. Bu bir tesadüf olmazdı. *İyi de bunu ona içine kapanmasına neden olmadan ve*

katettiğimiz bir arpa yolu mesafeyi de heba etmeden nasıl sorabilirim?

Aramızdaki bu tuhaflığı nasıl geçirebilirim?

Ben de arkama yaslandım. "Sanırım Calvin'in yaptığı hamburgerlerden bile daha lezizdi."

Tam isabet.

Şarabından uzun bir yudum alırken kadehin üzerinden beni izledi. Bakışlarının yoğunluğu omurgamdan bir ürperti geçmesine neden oldu.

"Umarım Calvin'in hamburgerlerine doymuşsundur çünkü bir daha asla yiyemeyeceksin," dedi bardağını sertçe masaya bırakarak.

"Bu konuda bir söz hakkın olduğunu sanman ne tatlı."

Foxx tek kaşını kaldırdı. Bu küçük jest hem sözcüklerin yapamayacağı kadar çok şey anlatıyor hem de hiçbir şey anlatmıyordu.

"Calvin bana hamburger falan yapmadı," diyerek ayağa kalktım. Tabaklarımızı toplayıp mutfığa götürdüm. "Sadece sinirini bozmaya çalışıyordum. Ama kafamı kurcalayan bir şey var."

Foxx elinde kadehlerimizle arkamdan geldi.

"Bu neden umurunda?" diye sordum.

Sorum aramızda asılı kaldı. Sessizce bulaşıkları yıkamaya koyulurken yoğun bir sis gibi üzerimize çöktü.

Foxx o kadar uzun süre sessiz kaldı ki soruma bir cevabı layık görmediğinden şüphelenmeye başladım. Nihayet sesini duyduğumda neredeyse irkilecektim.

"Calvin sana yemek yapmak için maaş almıyor."

Bu kadardı. Cevabı buydu.

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. "Sen de bana yemek yapmak için maaş almıyordun ama bu seni bunu yapmaktan alıkoymadı."

"Ama buna bir dur diyecek kadar iradeliydim."

Elimdeki tabağı lavaboya bırakıp ona döndüm. “Bu yüzden mi çekip gittin yani? Benim için yaptıkların fazla mı geldi?”

“Kes şunu, Bianca.”

“Neyi keseyim?”

Foxx elini saçlarının arasından geçirdi, yüzüme bakmayı reddediyordu.

Dilinin ucuna kadar gelen sözcüklerle mücadele etmesini izlerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Kalbinden geçenleri, söylemek istediği şeyleri söylememesinden nefret ediyordum.

“Önümüzdeki birkaç günü her şey güllük gülüstanlıkmış gibi geçirmek istemiyorum,” dedim sızlayan göğsüme aldırma-dan. “Ya kafamdaki sorulara bir cevap verirsin ya da kavga edip dururuz ve hoşuna gitse de gitmese de Vegas’a giderim.”

Foxx elini saçlarından çekti. “Ne gibi soruların olabilir ki?”

“Koca bir listem var.”

“İyi.” Çenesi kasıldı. “Sen de benimkileri cevaplayacaksın o zaman.”

“Benim kimseden gizlim saklım yok, bebeğim.”

Genzinden alaycı bir ses döküldü. “Güzel. Ben başlıyorum.”

Birden bu kadar küstahlık ettiğime pişman oldum.

Omuzlarını dikleştirerek, “Kendine iyi bakıyor musun?” diye sordu.

Gözleri aklımı başımdan alıp rüzgârda savrulmasına neden olan bir şefkat ve öfkeyle doluydu. Hangisine tutunmam gerektiğini, hangisinin ağır bastığını kestiremiyordum. Foxx’un kendime iyi bakıp bakmadığını neden umursadığını bile bilmiyordum.

“Bunu zaten konuşmuştuk,” dedim.

“Bana bir cevap vermemiştin.”

“Ha, *diyene bak.*”

“Soruma cevap ver, Bianca.”

“İyi.” Bakışlarına aynı şekilde karşılık vermeye çalışsam da bunu elime yüzüme bulaştırdığımın farkındaydım. “Evet, Foxx. Kendime iyi bakıyorum. Günde on iki ila on dört saat çalışarak babamın şirketten ihraç edilmeden önce yaptığı yasadışı ve itibarımızı zedeleyecek anlaşmaları ortaya çıkarmak ve alacağımız zararı minimuma indirmek için elimden geleni yapıyorum. Bir yandan da anneme iyi bir evlat, erkek kardeşlerime iyi bir kız kardeş ve düşünu alıp dişlerini fırçalamayı atlamayan bir insan oluyorum.” Gözlerimi kıstım. “Kısacası harikayım. Sorduğun için teşekkür ederim.”

“Sorum iş hakkında değildi.”

Kaşlarım çatıldı. “Ne saçmalıyorsun? Bana kendime iyi bakıp bakmadığımı sordun ben de sana cevap verdim.”

“Hayır, her gün uğraşmak zorunda kaldığın bokları peş peşe sıraladın. *Kendin* için ne yaptığına dair tek bir şey söylemedin.”

Gözlerimi kırpıştırdım.

Foxx bana doğru bir adım attı. “Saatlerce çalışıyorsun? Kim için? Babanın...”

“Bu benim işim.”

“...boklarını temizliyorsun...”

“Şirketi kurtarmak için, Foxx.”

“...ve annenle kardeşlerine destek oluyorsun.” Bir adım daha yakınımaya girdi, göğsü sanki kilometrelerce koşmuş gibi son sürat inip kalkıyordu. “Peki *sana* kim göz kulak oluyor?”

Aramızdaki mesafe azaldıkça nefesim titriyordu. Vücudumdaki her bir hücre diken üstündeydi. Sorusuna odaklanamıyordum bile. Yüzündeki ifade -ciddiyet, endişe... *öfke mi o?*- bütün dikkatimi esir almıştı.

Derin bir nefes alıp tuttum. Foxx aramızda birkaç santim kaldığında duraksadı.

“İki buçuk yıl boyunca çevrendeki insanlar için kendini he-
lak etmeni izledim,” dedi sertçe. “Sen harika bir kadınsın, Bian-
ca. Güçlüsün. Üstesinden gelemeyeceğin tek zorluk yok.”

“*Senin dışında.*”

Yeşile kaçan mavi gözlerinden bir pırıltı geçip gitti. “Aynısı
benim için de geçerli.”

Sırtım tezgâha yaslanana kadar geriye eğildim. Foxx da bana
doğru eğilerek aramızdaki küçücük mesafeyi korudu. Sözlerini,
hareketlerini anlamlandırmaya çalışan zihnim dört dönüyordu.

*Bunu neden bu kadar önemsiyor? Tek isteği benden uzak
durmak sanıyordum. O hâlde neden kişisel alanıma girmekte bu
kadar ısrar ediyor?*

“Hayatındaki her insanla ilişkin sana ihtiyaç duymaları ya
da senden bir şey istemeleri üzerine kurulu,” dedi sesini alçal-
tarak.

“Yanılıyorsun.”

“Kendinden ödünler vermeye, kendi hayatını boşlarken on-
larinkini iyileştirmeye devam ediyorsun.”

“Yanılıyorsun.” *O kadar haklısın ki.*

“Ve bu işte o kadar ustasın ki etrafındakilerin bunun farkın-
da olduğunu bile sanmıyorum. Her şeyi çok kolaymış gibi gös-
teriyorsun,” dedi. “Ama, Bianca, eninde sonunda tükenmeden
bunu daha ne kadar sürdürebilirsin?”

Çenemi ona meydan okurcasına kaldırdım. “Ben tüken-
mem.”

“*Her şey tükenir.*”

Sözlerinin ardında üzerine düşünülmesi gereken çok şey
saklıydı. Foxx’un önünde sindirmeyi istemediğim gerçekler. Bu
yüzden konuyu değiştirdim.

“Benim sıram,” dedim.

Foxx ne yaptığımı çok iyi biliyormuş gibi sırtsa da umu-
rumda değildi.

“Neden beni terk ettin?” diye sordum.

Sırıtişı solup gitti.

“Benim için yaptıkların gerçekten fazla mı geldi?” diye sordum acının sesime karışmasına mâni olamayarak.

“Hayır.”

“Neredeyse öpüştüğümüz için mi?”

“Hayır.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup bakışlarımı onunkilere kenetledim. “Bana kendini muhtemelen kazayla birazcık olsun açtığın için miydi?”

“Hayır, Bianca.”

Duraksayıp bir açıklama yapmasını bekledim ama Foxx her zamanki gibi sessizliğe büründü.

“Burası bana bir açıklama yapacağın kısım,” dedim küçük bir çocukla konuşuyormuşum gibi tane tane. “Yanlış anlaşılmalrı giderip verdiğin kararın nedenini söyleyeceğin kısım.”

“Gerçekten bilmiyor musun?”

Ellerimi hışımla havaya kaldırdığımda neredeyse suratına bir tane patlatacaktım. Foxx tam zamanında geri çekildi.

“Hayır, gerçekten bilmiyorum. Bilsem sorup durur muydum sence?” dedim. Hâlâ tezgâhla Foxx’un arasında kapana kısılmış vaziyette olduğumu fark ettiğimde göğsünü iterek onu yolumdan çekmeye yeltendim. Ne var ki ona dokunmak çok, çok kötü bir karardı.

Bakışlarım onunkileri bulduğunda damarlarıma bir sıcaklık karıştı. Onun da bu temasın etkisini yaşamasını izlerken nefesim kesildi, dudaklarım aralandı.

Bakışlarında yanan alev gözlerini neredeyse sarıya çevirmişti.

Geri çekilmek yerine bana doğru küçük bir adım attı. Gerilemeye çalışsam da mutfak tezgâhı bana engel oldu. Bir adım daha yakınıma girmesiyle aramızda neredeyse hiç boşluk kalmadı. Kıyafetlerimizin kumaşı birbirine sürtünüyordu.

Burun deliklerim parfümünün odunsu kokusuyla doldu. Gömleğini kavrayan parmaklarım pamuklu kumaşın ardındaki güçlü tenine battı. Aldığı her keskin ama sığ nefes kalbimin göğüs kafesimi biraz daha sertçe dövmesine neden oluyordu.

Dilimi altdudağımda gezdirdiğimde bakışları ağızıma kaydı. Bacaklarını hafifçe açarak ayaklarımı kendisinininkilerin arasına aldı ve gözleri tekrar benimkileri buldu.

“Bu.” Üzerime doğru eğilerek ellerini tezgâha koydu.

Kolları ve bacaklarının arasına hapsolmuştum. Bu yakınlık baş döndürücü ve sarhoş ediciydi. Tehlikeli ve akılsızcaydı.

Öte yandan bense sonrasında pişman olacağımı bildiğim bir şeyi yapacak kadar aptal ve cesurdum.

Gömleğini kavrayıp onu nazıkçe kendime çektim. Bir adım daha yakınımaya sokulurken Foxx’un gözlerinden bir parıltı geçti.

İçim içime sığmıyor, her yanımlı aklımdan bir türlü çıkaramadığım adamın bu denli yakınında olmaktan enfes bir şekilde zonkluyordu.

“Neredeyse öpüştüğümüz için girmedim.” Çatallı, boğuk sesi duygularımı körükledi. “Yanında olduğum her an dudaklarına yapışmamak için kendimi zor tuttum.” Dudaklarını yalayıp bakışlarını ağızıma çevirdi. “Üç yıl boyunca seni öpmemek, seni becerememek, seninle sevişmemek için irademini her bir zerresini kullanmam gerekti.”

“Foxx...”

Dizlerimin bağı çözülecek gibiydi. Midem kasılıyordu. Kasıklarım ona duyduğum ihtiyaçla yanıp kavruluyordu.

“Başka bir herifle birlikte olmanı izleyemeyeceğim için git-tim,” dedi.

Yüzümü buruşturdum. “Kimden bahsediyorsun?”

Foxx’un gözleri kısıldı, omuzları gerildi. “Quade Kellaway.”

“Renn’in Avusturalya’daki eski takım arkadaşı mı?”

Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. *Quade nereden çıktı şimdi? Konuyu nereye getirmeye çalışıyor? Gömleğini bıraktım.*

“O gece uğramıştı, hatırlıyor musun?” dedi ruhuma işleyen bakışlarıyla. “O geldiği için işimiz yarım kalmıştı.”

“Sanırım,” diyerek o geceyi hatırlamaya çalıştım. “Evet, hatırlıyorum. Öğleden sonra Renn’le gelmişlerdi ve pasaportunu masanın üzerinde unutmuştu.”

“O orospu çocuğuna eşlik etmek zorunda kalmıştım. Bana gün içinde onu aradığını ve siktir olup gitmeden önce seni becermeye geldiğini anlata anlata bitirememişti.”

Kendimi tutamayıp bir kahkaha patlattım. Öte yandan Foxx bunu hiç de komik bulmuşa benzemiyordu.

“Ben gülmüyorum,” dedi.

“Gülmelisin. Sözlerine inandıysan asıl sen gülmelisin.”

Bir an öylece kalakaldı, ardından tezgâhtan ve benden uzaklaştı.

Ellerini başının arkasında kenetleyip adanın etrafından dolaşmasını izlerken derin bir nefes aldım.

“Ciddi ciddi Quade Kellaway’le yatacağımı mı düşündün?”

Tekrar gülmekten kendimi alamadım. Bu o kadar komik bir sebepti ki içim rahatlamıştı.

Quade yakışıklı ve son derece karizmatik biri olsa da ona hiç o gözle bakmamıştım. Bunun en büyük nedeni önümde volta atan adamdı. Foxx hayatıma girdiğinden beri yeni ve çekici komşumla dikkatimi dağıtmaya çalışmış olsam da başarılı olamamıştım.

“Öyle düşündün, değil mi?”

Adanın köşesini dönüp bana baktı. Ellerini indirmişti.

“Evet.”

“Foxx.”

"Bütün kendini beğenmişliğiyle evine girmesini izledim ve kendime o herifi paramparça etmeye hakkım olmadığını hatırlatıp durdum."

Bunu çekici bulmamam gerekirdi... *ama buluyorum işte.*

Adanın etrafından dolanıp önünde durdum. "Neredeyse öpüştüğümüz için değil, başka birinin beni öptüğünü sandığın için mi beni bıraktın yani?"

"Evet."

"Eh, bu seni hiç ilgilendirmez ama Quade'i ne o gece ne de bir başka gece öptüm." Sırıttım. "O benim tipim değil. Ragbiciler bana Renn'i hatırlattığından onlara o gözle bakamıyorum maalesef."

Foxx'un omuzları gevşedi. Neredeyse gülümseyecekti.

"Son altı ayımı benden nefret ettiğini düşünerek geçirmişken meğer beni kışkırdığını öğrendiğim ne iyi oldu."

Dudağının bir kenarı nihayet yukarı doğru kıvrıldı. Ötekinin de kıvrılmaması için elinden geleni yaptığını görebiliyordum.

Yüzümdeki sırıtış yerini kocaman bir gülümsemeye bıraktı. "Normalde böyle kıskançlıkları hiç sevmem." Bir adım gerilediğimde aramızda koyduğum mesafeyi hemen kapattı. "Ama bunun sana yakıştığını inkâr edemeyeceğim."

Beni bir kez daha tezgâhla arasma sıkıştırdı. Bu kez üzerime eğildi.

"Gerçi sana her şey yakışıyor," diye ekledim yağma dokunarak.

Başını avcuma doğru eğdi, uzun kirpikleri titreşerek kapandı. Yüzündeki sert çizgiler kaybolmuş, vücudundaki gerginlik uçup gitmişti. Bu küçük, kıymetli an en değerli anılarımdan biri olarak kalbime kazınmıştı bile.

"Quade o gece çıkıp gelmeseydi ne olurdu?" diye fısıldadım.

Foxx başını kaldırıp gözlerini açtı. Kendisiyle anlam veremediğim bir mücadele veriyordu.

Dikkati bir kez daha dudaklarıma kaydığında beni *nihayet* öpeceğini düşündüm.

Elimi çenesinde gezdirip boynuna, oradan da kaslı omuzlarına kaydırardım. Foxx geri çekilmedi ya da bana karşı koymadı.

Yüzünü benimkine doğru eğdi. Tam parmak uçlarıma kalıp kollarımı boynuna dolamıştım ki masanın üzerinde duran telefonu çalmaya başladı.

Off!

Foxx doğruldu ve transtan çıkıyormuş gibi başını iki yana salladı. Bense soğuk tezgâha yaslanıp telaşlı bir nefes aldım.

Arkasını dönüp benden uzaklaştı. Sersemlemiş görünüyordu.

Duygularım karmakarışıkta. Tahrik olmakla kafa karışıklığı, heyecan ve *çaresizlik* arasında mekik dokuyordum.

“Foxx...” Sesim kendime bile itiraf etmek istemediğim kadar ihtiyaç, arzu ve yalvarışla doluydu.

Dört dönen zihnim gibi kalbim de yerinden çıkacakmış gibi atıyor, beni sersemletip telaşlandırıyordu.

Her zamanki sakın, dokunulmaz Foxx Carmichael kişiliğine bürünüp masaya doğru ilerledi. *Nasıl bu kadar sakın ve soğukkanlı olabiliyor?*

“Bütün kendini beğenmişliğiyle evine girmesini izledim ve kendime o herifi paramparça etmeye hakkım olmadığını hatırlatıp durdum.”

Bir an için gözlerimi kapattım.

Kaldığımız yerden devam edeceğiz. Onun da bu konuşmayı yapmaya en az benim kadar ihtiyacı var. Nasıl olmaz ki?

Sadece nefes al.

Foxx telefonunu masadan alıp önce ekrana ardından da bana baktı. Alnındaki çizgiler geri dönmüştü.

“Bunu yapamayız, Bianca. Sorun sende değil.”

Benimle dalga mı geçiyor?

Şaşkınlıktan bir karış açılmış ağzımla tezgahıtan doğruldum. Yüzüm yanıyor, öfkemse kaynıyordu.

“Bunu yapamayız, sorun sende değil de ne demek? Ne zırvalıyorsun sen?” diye sordum. Kulaklarıma inanamıyordum.

“Telefona bakmam gerek,” diyerek kapıya yöneldi.

Dişlerimi öyle sert sıktım ki canım yandım. Öylece çekip gidemezdi. Aynı şeyi tekrar yapamazdı.

Sözcükleri güç bela bir araya getirip, “Dalga geçtiğini söyle,” dedim.

Foxx kapı eşiğinde duraksadı. “Konuşacak bir şey kalmadı.”

“Karşıma geçip bana bütün bunları anlattıktan sonra çekip gidebileceğini mi sanıyorsun?” Öfkeli bir kahkaha patlattım. “Yine?”

Foxx derin, uzun bir nefes aldı. Telefonu cebine atıp yanıma gelmesini bekliyordum. Ama kıınıldamıyordu. Mutfağa dönmüyordu.

“Misafir banyosuna uyumana yardımcı olacak bir şeyler bırakacağım,” dedi kararlılıkla.

“Hiç zahmet etme.”

Telefon sustu ama çok geçmeden tekrar çalmaya başladı. Sinirlendiğinin farkındaydım ama bunun nedeni ben miydim, telefon muydu yoksa her ikimiz de miydik emin olamıyordum.

“O ne demek şimdi?” diye sordu Foxx.

Kendini bana tekrar kapattığını gözlerinde görebiliyordum. Fakat bu kez işi burnunun dibinde olduğundan çekip gidemiyordu. Evinin ortasında duruyordum. Pişmanlığı yüzünden okunuyordu. *Cehennemin dibine kadar yolun var, Foxx.*

“Telefonun çalıyor,” dedim sertçe.

Bakışları tekrar ekranla aramda gidip geldi.

Ne yapacağını beklerken dünya duraksadı, ekseni etrafında dönmeyi bıraktı. İçimden gitmemesi, *benimle kalması* için ona yalvarıyordum. Ama bunu belli edip ona bu zevki tattırmamaya kararlıydım.

Foxx iç geçirerek mutfaktan çıktı.

Öfke ve acı gözlerimi yaşarttı. *Siktir. Git. Foxx.*

Koridorda yankılanan ayak seslerini dinledim. Çok geçmeden kapının kapandığını duydum.

Göğsüm sıkıştı. Kalbim sızladı. Beynim az önce yaşadığım her şeyi son sürat sindirmeye çalışıyordu.

Yaşadığım ve yaşamadığım her şeyi.

Yaşamayacağım her şeyi.

Tezgâhın üzerinde duran telefonumu kapıp rehberime girdim ve aradığım isme dokundum.

Kendi başımın çaresine bakmamı mı istiyorsun? Peki o zaman.

Ösekiz

BIANCA

Astrid: Araç on dakika içinde geliyor.

Ben: Teşekkür ederim.

Astrid: Havalimanına vardığında haber ver.

Ben: Veririm.

Astrid: Landry Güvenliği de plana dahil etmeme izin verirsen içim rahat eder.

Ben: Aklından bile geçirme.

Tezgâhın üzerinde duran çantamı aldım ve içeri karıştırıp açık artırma makbuzunu çıkardım. *Hiç değilse yüce bir amaç içindi.* Kâğıt parçasını dijon hardalın altına sıkıştırırken bu aptal cümleyi bir daha düşünmeme ya da söylememe gerek kalmayacağı gerçeğiyle teselli bulmaya çalıştım.

Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan usulca kapattığımda ev hâlâ sessizdi. Hava ılık olsa da ürpermekten kendimi alamadım. *Ne boktan bir gündü ama.* Tek isteğim eve dönüp yatağıma kıvrılmak ve yaşanan her şeyi unutana kadar uyumaktı.

Foxx kendini ne sanıyor da kendini rahatsız hissettiği her an çekip gidiyor? Genzimden alaycı bir ses döküldü. Kalkıp bana kendime iyi bakmam gerektiğine dair nasihat veriyor, iyi olmadığımdan endişelenmiş gibi yapıyor sonra da gözünde üç kuruş değerim yokmuş gibi beni görmezden geliyordu. Beni avucunun içi gibi biliyormuş gibi davranıyordu. Beni gerçekten tanısa bu saçmalıklarına bilirdi.

“Merhaba.” Verandanın yakınlarından gelen sesle yerimden sıçradım. “Sakin ol. Ben Kix, Foxx’un babasıym.”

Yüreğim ağzıma gelmişti. Can havliyle verandanın korkuluklarına sarılmıştım.

Kix gölgelerin arasından sıyrılıp Foxx'un evinin aydınlığına çıktı. *Şu işe bak, bu ailenin genleri pek sağlam olmalı.*

Birbirlerine o kadar çok benziyorlardı ki kendini tanıtmaya bile Foxx'un babası olduğunu tahmin edebilirdim. Geniş omuzlardan güçlü kollara, çıkık yüz hatlarından gür kaşlara kadar her şeyleri aynıydı. Tatlı ama bir o kadar da çekici sırıtışları bile.

Kix aramızdaki mesafeyi korumaya özen göstererek kollarını verandanın öteki ucundaki korkuluğun üzerine koydu.

"Korkutmak istememiştim," dedi. "Çöpü çıkarıyordum ve tavuk torunlarımın çöp konteynerlerinin etrafına ördüğüm betonun her yerine sıçıklarını fark ettim. Hepsini temizlemem gerekti." Yüzünü buruşturdu. "Neredeyse Banks'i öpüp başıma koyacağım."

Sırıttım. *Yine Banks, ha? Gerçekten ele avuca sığmayan bir adam olmalı.* Ona şu meşhur Banks'i sormak istesem de diğer evlatlarından birine kızgın olduğumu ve konunun dönüp dolaşıp ona gelmesini istemediğimden bunu yapmadım.

"Tavuk torunlarınız mı?" diye sordum bunun yerine.

"Kesin Rita'dır. Geçen gün ilk kez yumurtladı diye kendini bir şey sanıyor."

Usulca güldüm. *Neden Foxx'la konuşmak bu kadar kolay değil?*

"Foxx nerede?" diye sordu tıpkı ne zaman meraklansa oğlunun yaptığı gibi kaşlarını çatarak.

"İçeride telefonla konuşuyor. Ben de aracımın gelmesini bekliyorum."

"Bir yere mi gidiyorsun?" Başparmağını omzunun üzerine kaldırarak arkasını işaret etti. "İstersen eşim Damaris'i çağırabilirim, seni istediğin yere götürürüz. Ama uyarmadı deme, doksanların country müziğine bayılıyor ve Lorrie Morgan çıktığında onu tutabilene aşk olsun."

"Hiç gerek yok," dedim gülümseyerek. "Yine de teşekkür ederim. Şoförün eli kulağındadır zaten."

Kix, *sen bilirsin*, dercesine omuzlarını silktilti. "Jason Brewer'ın kız kardeşisin, değil mi?"

"Evet. Nereden bildiniz?"

"Bugün açık artırmada birlikteydiniz. Oğlumla bir randevuya çıkmak için bir dünya para ödediğin açık artırmada." Sırıttı. "Randevunuzu mu böldüm yoksa? Oğluma bir kadına nasıl davranması gerektiğini öğretmişimdir umarım."

İçim burkuldu. "Hayır. Öyle bir şey değildi. Zaten o parayı bir randevudan çok hayır için verdim. Biz—"

"Ne oluyor burada?" Foxx'un çıkmasıyla veranda sarsıldı.

Benimle konuştuğu ortadaydı. Onu duymazdan geldim elbette.

Kix'in bakışları ikimizin arasında gidip geldi. Ne döndüğünü anlamaya çalışıyor olmalıydı. "Çöpü çıkarmıştım ve durup—"

"Sana demedim, baba."

"Ah."

"Neden içeri gelmiyorsun, Bianca?" diye sordu Foxx sertçe.

Yüzüme en büyük gülümsememi kondurdum. "Böyle iyi. Aracım gelmek üzere. Burada bekleyeceğim."

Kix ellerini önüne kaldırdı. "Ben gitsem iyi olacak sanırım. Tanıştığımıza sevindim, Bianca."

"Ben de öyle, Kix. Tavuk torunlarıyla mutluluklar."

Kıkırdadı. "Sağ ol. İyi yolculuklar."

"Teşekkür ederim."

Kix gölgelerin arasında kayboldu. Yanımızdan ayrılmasıyla oğluna duyduğum öfke tekrar içimi doldurdu.

"Benimle beklemene gerek yok," dedim yola dönerek. "Bunu tek başıma yapabilirim."

Etrafına yaydığı enerji sırtımı dövüyordu. "Ne yapıyorsun?"

“Peki. Şöyle diyeyim o zaman: Siktir git ve beni yalnız bırak.”

“Peki. Şöyle diyeyim o zaman: *Doğruca eve gir.*”

Ne. Dedi. O?

Caddenin başında bir çift far ışığı belirdi.

“Aracım geldi bile,” dedim omzumun üzerinden ona sert bir bakış atarak. “Bunu yapamam. Sorun tamamen sende.”

Bakışlarıma aynı şekilde karşılık verdi, loş ışık yüz hatlarını olduğundan daha çarpıcı gösteriyordu. Çenesini sıkıştırdığında şakakları zonkladı. “Kimin arabası bu?”

“Sana ne?”

“Tekrar soruyorum.”

“İstersen on kere sor.”

Foxx’un kaşları havaya fırladı. “Affedersin?”

“Affedildin.”

Verandanın basamaklarını inmek için arkamı dönmüştüm ki beni gerisingeri kendine çevirdi.

Dudaklarımdan ufak bir şaşkınlık nidası döküldü. Nedeni bana dokunması mıydı yoksa bu beklenmedik hareketi miydi bilmiyordum ama başım döndü. Dengemi korumak için korkuluğa tutundum.

“O arabaya binmiyorsun,” dedi tepeme dikilerek.

“Öyle mi dersin?”

“Neden burada olduğunu unutma.”

Gözlerimi kıstım. “Peki. Sen de neden gittiğimi unutma.”

Araç çıkmazın sonuna yanaştığında şoföre biraz beklemesini işaret ettim.

“O arabaya binmiyorsun dedim.” Sesi buz gibiydi.

Ona elimden gelen en nefret dolu bakışı atıp arkamı döndüm. Fakat Foxx ben daha bir adım atmaya fırsat bulamadan yoluma çıktı.

“Çekil,” dedim.

“O arabaya binmek için cesedimi çiğnemen gerek.”

“Yolumda durmaya devam edeceksen seve seve.”

Gülmemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum.

“Kes şunu,” dedim kendimi bildim bileli ilk kez hırlayarak.

Ensemde boncuk boncuk ter birikmeye başladığında elimi elinden çektim. Fakat ona istediğini verip geri adım atmayı reddediyordum.

“Bu hakkı kendinde nereden buluyorsun bilmiyorum ama bunu yapamazsın,” dedim. “Ayrıca bana kendime iyi bakmam gerektiğine dair nutuk çektikten hemen sonra kafamı allak bulak etmeni fazlasıyla ironik bulduğumu söylemeden edemeyeceğim.” Yanından geçmeye yeltendim. “Sözünü dinleyip kendim için bir şey yapıyorum ve gidiyorum.”

Foxx yine yolumu kesti. “Ya kendi isteğinle içeri dönersin ya da seni kucağıma alıp ben götürürüm.”

“Hele bir dene.”

“Sözümün arkasında durmayacağımı mı sanıyorsun?”

Caddede yankılanan korna sesiyle yerimden sıçradım.

“Eve. Hemen,” dedi ürkütücü bir sakinlikle.

“Foxx–”

“Dışarıda seni incitmek isteyen birisi var, Bianca. Gir şu eve artık.”

Sesinden son derece ciddi olduğunu anlayabiliyordum. Ama benim de ondan aşağı kalır yanımda yoktu.

“Görünüşe bakılırsa hemen önümde de beni incitmek isteyen biri var,” dedim gözlerimi onunkilerden ayırmadan. “Canımı ne kadar yaktığı düşünüldüğünde bir de diğerini denemeyi yeğlerim. Hem – ah!”

Ayaklarım yerden kesildi ve tek hamlesiyle kendimi onun omzunda buldum. Foxx bir kolunu bacaklarımın arkasına, diğeriniyse kığımın üzerine koyarak beni hareketsiz bıraktı.

“İndir beni!” diye bağırdım sırtına vurarak.

Bana mısın demedi.

Ayaklarım havayı tekmelerken çantam elimden düştü düşecekti. Foxx çok güçlü, çok kararlıydı. Elinden kurtulmam mümkün değildi.

“Hanımefendi! Geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?” Şoför başını camdan dışarı uzatmıştı. “Bütün gece sizi bekleyemem!”

“Kusura bakmayın,” dedi Foxx. “Hanımefendi kararını değiştirdi.”

“Beni hemen yere indir, Foxx,” diye tısladım sıkıldığım dişlerimin arasından.

“Yine de indi bindi ücretini ödemesi gerek,” diye karşılık verdi şoför.

Foxx umursamaz bir tavırla elini salladı. “Elbette. Sizi meşgul ettiği için iki katını talep edin.”

“Siktir git, Foxx.”

Kıcıma bir şaplak attı. “İyi akşamlar.”

Benimle mi yoksa şoförle mi konuşuyor kestiremedim. İki türlü de teması elinin hemen dibindeki kasıklarına bir sıcaklık dalgası göndermeye yetmişti.

Kafama hücum eden kanın etkisiyle suratım ısındı.

Foxx topuklarının üzerinde döndüğünde saçlarım ardımızda uçtu. Omzunda benimle birlikte verandayı aşip kapıdan içeri girdi.

Tutuşu gevşediğinde yavaşça -acı verecek kadar yavaşça- önünden kayarak yere indim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsünde hissedip hissetmediğini merak ettim. Gözlerinde öyle vahşi bir bakış vardı ki dilimin ucuna dizilen küfürler öylece uçup gitti.

Nefes nefese kalmıştım, ne düşüncelerimi ne de duygularımı dizginleyebiliyordum.

“Beni bir daha bunu yapmak zorunda bırakma,” dedi.

Sözleri üzerine aklım hızla başıma geldi.

Koca bir adım gerileyerek ondan uzaklaştım. "Kiminle konuştuğunu unutuyorsun sanırım."

Foxx dudaklarını birbirine bastırdı, benimle dalga geçmeye çalışıyordu. "Peki."

Bu ne cüret! "Neydi bu, Foxx? Ha? Bir şey kanıtlamaya mı çalışıyorsun? Duygularımla alay etmekten hoşlanan bir tür sadist misin?"

Yüzünü buruşturdu.

"Eğer öyleyse–"

"Elbette öyle değil. Ne olduğumu sanıyorsun?" dedi.

Bir kalbi olduğuna inansaydım incindiğini düşünebilirdim. Kısa bir süre önce benimkileri incitmemiş olsaydı bunu umursayabilirdim bile.

"Güzel soru. Ne olduğunu bilmiyorum çünkü bana dürüst davranmıyorsun. Beni kendinden uzaklaştırıp duruyorsun." Öfkeli bir kahkaha attım. "Ama endişelenme. Sorunun bende olmadığını biliyorum."

Başını tavana kaldırıp inledi.

O kadar hızlı nefes alıp veriyordum ki bunu bilinçli olarak yavaşlatmaya çalıştım. Ona verip veriştirmem hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Bu evden kurtulmama yardımcı olmayacaktı.

Uzun, derin bir nefes alıp yavaşça verdim.

Bir boka yaramadı.

"Fark ettiğin üzere birkaç sorunumuz var," dedim çantamı yere atarak.

Başını indirerek tekrar yüzüme baktı.

"Etrafında olmamı istemiyorsun," dedim kalbimdeki sızıyı bastırarak. Sözcükleri söylemek için değil, öfkemi –ellerimin zangır zangır titremesine neden olan öfkemi–körüklemek için kullandım. "Ama kalkıp buna razı oluyor, hatta başka seçenek-

lerim olmasına rağmen beni yanında kalmaya zorluyorsun.”

Dilini dudaklarında gezdirdi.

“Sonra karşıma geçip benimle alay ediyorsun,” dedim bilinçsizce ona doğru bir adım atarak. “Zevk aldığın çarpık bir oyunmuş gibi kafamı karıştırıyorsun.”

“Öyle değil, Bianca.”

“Bana kendime iyi bakmamı söylüyorsun ama bunu yapmaya kalkıştığımda –senden uzaklaşmaya çalıştığımda– beni rehin alıyorsun.”

Vücudu gerildi. “Öyle değil.”

“Ne o zaman?” Ona sert bir bakış attım. “Neden? Neden gitmeme izin vermiyorsun? Madem Jason’ı bu kadar önemsiyorsun –çünkü beni önemsemediğin çok açık– neden başkasını aramama karşı çıkıyorsun? Troy’u, Renn’i, Ford Landry’yi, Calvin’i ya da – ah...”

Foxx dudaklarıma yapıştı.

Dizlerim beni daha fazla taşıyamayacaklarına karar verdi. Foxx bir kolunu belime dolayıp erimiş bedenimi kendininkine yasladı.

Öfke, hayal kırıklığı, inkâr ve iradem dudaklarının her hareketiyle biraz daha azalıp en sonunda kaybolup gitti.

Foxx yüzümü avuçlarının arasına alarak sanki geri çekilmeye niyetim varmış gibi beni hareketsiz bıraktı.

Geri çekilemezdim. Bunun olduğuna inanamıyorum. Ben öylece dikilirken o öpücüğümüzü derinleştirdi ve... birden geri çekildi.

Beni sersemlemiş vaziyette bırakıverdi.

Ben ayakta durmayı hatırlamaya çalışırken bakışları üzerimde gezindi. Ellerini yavaşça indirdi ve dikkatlice geri çekilmemi izledi.

Aman Tanrım.

Kasıklarım alev alev yanıyor, kafamın içinde patlama sesleri yankılanıyordu. Nefes almayı ve buraya, Foxx’un beni öptüğü

noktaya nasıl geldiğimizi hatırlamaya çalıştım.

Aman. Tanrım.

Parmaklarımı dudaklarıma götürüp kendimi elimden geldiğince hızlı topladım. Yine avuçlarımdan kayıp gitmeden önce.

“Neydi bu şimdi?” diye sordum. Cevabını duymaya korkuyordum. Bir yanımda yine saçma sapan bir şey söylemesini bekliyordu ve bir daha böyle bir şey yaparsa nasıl bir tepki vereceğimi bilmiyordum.

Foxx’un göğsü hızla inip kalkıyordu. Onu tanıdığımdan beri ilk kez etrafına ördüğü duvarlardan eser yoktu.

İşte buradasın. Arkadaşım bildiğim adam. Nazik, düşünceli Foxx. Sırttım. Bana hayatımın en harika öpücüğünü verdin.

“Her gün her saniye bunu düşünüyorum işte,” dedi. “Seni, seni öptüğümü, kahkahanı dinlediğimi, gülümsemeni izlediğimi düşünmediğim tek bir anım geçmiyor. Sana sarıldığımı, akşam yemeği hazırladığımı, küveti şu çok sevdiğin banyo köpükleriyle doldurduğumu.

Gözlerim doldu.

“Yanma kıvrıldığımı ve gününün nasıl geçtiğini bana anlattığını hayal ediyorum. Seviştiğimizi, seni becerdiğimi, vücudlarımızın nerede başlayıp nerede bittiğini anlaması imkânsız hâle gelecek kadar derinlerinde olmayı hayal ediyorum.”

Ellerim ona uzanmak, ona yanı başında olduğumu hatırlatmak için yanıp tutuşuyordu. Ancak dürüst sözlerinin ardında saklı tereddüt bana engel oluyordu.

Dudakları hüznü bir tebessümle kıvrıldı. “Ama bu mümkün değil. Bunu bilsem de kabullenmekte zorlanıyorum. Jason tehlikede olabileceği söylediğinde ve Landry’nin yanına birini vermediğini öğrendiğimde...” Yüzünü ovuşturup iç geçirdi. “Seni onlara emanet edemem.” Yutkundu. “Ama kendime de güvenmiyorum.”

“Neden?”

Foxx bakışlarını yere çevirdi.

“Neden, Foxx? Söyle gitsin. Söyle de hepimiz bu bilinmezi arkamızda bırakalım.”

Beni başıyla onaylayıp gözlerimin içine baktı.

Nefes almaya bile cesaret edemiyordum. Neredeyse ona konuşmamasını, bana bir cevap vermemesini söylemenin eşindeydim. Çünkü midemin kasılması genelde hayra alamet olmazdı ve anlatacaklarını duymak istiyor muyum emin değildim.

“Abinle yıllar önce, ikimiz de Fenton Abbott için çalışırken tanışmıştım,” dedi. “İkimiz de Afrika’da, bir terör örgütü tarafından kaçırılmış bir doktoru kurtarma operasyonunda görevliydik.”

Onu başımla onayladım, bahsettiği görevi hatırlıyordum. Jason’ın Zimbabve’ye giden ekte olduğundan o dönene kadar bihaberdik. Olay ülke genelinde haberlere konu olsa da medya Bay Abbott dışında operasyona katılanların adını hiç açıklamamıştı.

Foxx boğazını temizledi. “Bir helikopterle küçük bir yerleşkenin önüne indirildik. Bir hafta boyunca plan üzerinde çalışmış, her duvarı, her kapıyı, her köşeyi ezberlemiştik. Yapacağımız her şeyi zihnimize kazımiştık.”

Anlattıklarını dinlerken ürperdim, sesindeki uğursuz tını kalbimi kırıyordu. Jason bu konuyu hiç açmazdı. En azından benimle hiç konuşmamıştı. Foxx’un art arda bu kadar çok şey söylediğine ilk kez tanık oluyordum. Evet, bana karşı davranışları diğerlerine nazaran daha sıcak, biraz daha açık sözlüydü ama hiçbir zaman konuşkan biri olmamıştı. Benimle böyle önemli şeyler paylaşmamıştı. Başından geçenleri ilk kez birine anlatıp anlatmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Yıllardır bunu içine mi atıyor?

“Yerlerimizi aldık. Etrafın beklediğimizden daha karanlık ve sessiz olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Muhbirimiz yerleşkede beş kişi olduğunu, hedefimizin ana binanın üçüncü katında tutulduğunu söylemişti.” Foxx daha hızlı, daha net konuşmaya başlamıştı. O âna geri dönmüştü sanki. “İçimden bir ses bunun bir tuzak olduğunu söylüyordu ama ya şimdi ya da hiçti. Doktor için buradaydık ve onu almadan şuradan şuraya gitmeyecektik. Yerleşkenin merkezine ulaştık ve merdivenlerden üst katlara çıkmaya başladık. İçeriye ürkütücü bir sessizlik hâkimdi.”

“Ne oldu?” diye fısıldadım.

Foxx dudaklarını ıslattı. “Üst kata çıktık ve doktoru bir odanın ortasında bağdaş kurmuş vaziyette otururken bulduk. Bizi görür görmez yerinden fırlayıp bağırmaya başladı. Ama biz ne dediğini idrak etmeye fırsat bulamadan perdelerin ardında gizli bir kapı açıldı ve üzerimize kurşunlar yağmaya başladı.”

Kalbim tekledi. Gözlerime dolan yaşlar beni yanaklarıma süzülmele tehdit etti.

“Fenton adamı kapıp girdiğimiz kapıya yöneldi. Arkamızı da sarmışlardı. Kıyamet kopuyor gibiydi...” Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

“Daha fazla anlatmak zorunda değilsin, Foxx.”

Gözlerini açıp bana baktı. “Odadan en son ben çıktım. Mermim kalmamıştı. Tam aşağı inmek üzere basamağa adım atmıştım ki diğer binalardan birinin tepesinden sıkılan bir kurşun kaskımın yan kısmını sıyrıp geçti. Ardından yüzlercesi geldi. Yarım yamalak bir duvarın ardına sıkışıp kalmıştım, elim kolum bağlıydı. Ekibin kalanı helikoptere dönmüştü. Onlardan nasıl ayrı düştüğümü hâlâ bilmiyorum. Ama kafamı çevirdiğimde Jason’ın döndüğünü gördüm.

Sesindeki acı gözyaşlarımı daha hızlı akmasına neden oldu. Abimi ve Foxx’u böyle bir çıkmazda hayal etmek göğsümü sı-

kıştırtıyor, neredeyse dayanılmaz bir acıyla dolduruyordu.

“Ona beni bırakıp gitmesini, helikoptere dönmesini söyledim. Mermisi kalmış mıydı ya da planı neydi bilmiyordum. Bildiğim tek şey yolun sonuna geldiğimdi. Jason ya yanıma gelirken vurulacaktı ya da benimle içeride mahsur kalacaktı. İkimizin de ölmesi anlamsızdı.”

Eline uzandım. Niyetim ona destek olmaktı ancak Foxx buna fırsat vermeden avucunu benimkinin üzerine kapattı.

“Jason’ın iki mermisi kalmıştı,” dedi kendi kendine gülümseyerek. “Sadece bir tanesi yeterliydi gerçi.” Bakışlarını yüzüme çevirdi, gülümsemesi solup gitti. “Hayatımı abime borçluyum. O gece benim için her şeyini riske attı. Annemi evladını toprağa vermenin acısından kurtardı. Bu yaptığını asla unutmayacağım.”

Her şey anlam kazanıyordu.

Elini son kez sıkıp bıraktım.

“Hata benim, Bianca.”

“Hayır, Foxx. Değil.”

“İşlerin bu noktaya gelmesine hiç izin vermemeliydim. Ama... yapamadım.”

Ona sımsıkı sarılmayı, onun bana sarılmasını istiyordum. Fakat bunu yapamazdım ve sorun da buydu.

Dünyam sakinleşti. İçimdeki duygu fırtınası duruldu. Birden Foxx’un içinde bulunduğu çıkmazı net bir şekilde görmeye başladım.”

“Seninle birlikte olmayı her şeyden çok istiyorum, Bianca. Bu denli arzuladığım ilk kadın sensin. Ama bunu yapmam bütün kariyerime ve Jason’la aramdaki arkadaşlığa gölge düşürür. Çıkar çatışmaları doğurur. Sürekli seni becermeyi hayal ederken ya da başka heriflerin sana ne yaptığını düşünürken mantıklı kararlar veremem. Sırf dikkatim dağınık olduğu için başına -hele de benim gözetimim altındayken- bir şey gelirse...” Yüzü kireç kesildi. “Jason... ailen... beni asla affetmez. Kalan

ömrümü vicdan azabıyla geçiririm.”

Son sözleri bir fısıltıdan farksız olsa da içime işleyip kalbimin her parçasına dokundu.

Tanrım. Ne özverili, ne şefkatli, ne inanılmaz bir adamdı.

Sıcacık gözyaşları yanaklarımdan aşağıya süzölmeye devam ediyordu. Tuzlu tadı ağzımı dolduruyordu. Fakat asıl acı göğsümün ortasındaydı. Bu çözülebilecek bir sorun değildi. Foxx’un nedenlerini anlıyor ve buna saygı duyuyordum.

Boğazımı temizleyerek oraya oturmuş yumruyu temizlemeye çalıştım. “Bu gece burada kalabilir miyim? Sabah olduğunda bir yolunu düşünürüz.”

“Gitmeni istemiyorum.”

Ona gülümsedim. “Biliyorum. Ama sen de gitmem gerektiğini biliyorsun. Aramızdaki bu imkânsızı çözecek dahiyane bir planın yoksa bunu yapamam.”

Beni başıyla onayladı. Bana bir cevap vermeye yeltenmemesine minnettardım. Haklı çıkarsam ve konuştuğunda sesi perişan çıkarsa buna dayanabileceğimi sanmıyordum.

“Bana karşı dürüst davrandığın için teşekkür ederim,” dedim. Başımı yere eğip koridora yöneldim.

Foxx kapının önündeki yerinden gidişimi izledi.

Dokuz

FOXX

“Böyle günü sikeyim.” Çenemi sıvazlayıp aynadaki yansıma-
ma baktım. “Bok gibi görünüyorsun, Carmichael.”

Karşımda ne bulmayı beklediğimi bilmiyordum ama hiç de-
ğilse tam da hissettiğim gibi görünüyordum.

Mor gözaltıları. Şiş bir surat. Altdudağımın ortasındaki yara
izi. Tıraş olmadığımın uzamış kirli sakallar. Hiçbiri umurum-
da değildi. Umurumda olan tek şey koridorun karşısındaki
odada kalan, muhtemelen yüzümü bile görmek istemeyen ve
bu evden bir an önce gitmek için telefon görüşmeleri yapan ka-
dıdı.

Onu suçlayamazdım.

*“Bu gece burada kalabilir miyim? Sabah olduğunda bir yolu-
nu düşünüyoruz.”*

“Gitmeni istemiyorum.”

*“Biliyorum. Ama sen de gitmem gerektiğini biliyorsun. Ara-
mızdaki bu imkânsız çözecek dahiyane bir planın yoksa bunu
yapamam.”*

Tezgâhı kavrayıp başımı öne eğdim. “Elimden geleni yapı-
yorum, Bianca. Elimden geleni yapıyorum.”

Bu imkânsızın bariz bir çözümü yoktu. Jason’ın ısrarıyla
Landry Güvenlik için çalışmaya başladığımda uymam gereken
ahlak kurallarına dair bir evrak imzalamıştım. Jason’i onun ve
ailesinin yanında olacağıma, bana gözü kapalı güvenebileceği-
ne dair temin etmiştim. Onun beni yüzüstü bırakmadığı gibi
benim de onu yüzüstü bırakmayacağıma dair söz vermiştim.

İmzaladığım kurallar korumaya yemin ettiğim insanlarla yakınlaşmamı yasaklıyordu. Bu bir kâğıt parçasına açık açık yazılmamış olsa bile etik değildi. İnsan biriyle yakın ilişki içindeyken kararlılığını ve tarafsızlığını nasıl koruyabilir, nasıl net ve mantıklı düşünebilirdi ki? Elbette işin içine duygular karışacaktı ve bu sektörde duygular tehlike demektir. Bir zayıflıktı. Bu riski göze alamazdım.

Zayıf halka olamazdım.

İnleyerek diş macunun yanına bıraktığım telefonumu aldım.

Landry: Mümkünse Bianca da toplantımıza katılsın.

“Bir bu eksikti.”

Mesajına cevap yazdım.

Ben: İletirim.

Saate bir bakış atıp ekranı kilitledim. *On dakika kalmış.*

Bianca'yı görür görmez gidişine geri sayımın başlayacağını bildiğimden yatak odamdan çıkmayı mümkün olduğunda ertelemiştim. Kapımdan çıktığını düşünmek bile kalbimin teklemesine neden oluyordu. Giderse bir daha dönmeyecekti. Muhtemelen onu bir dünya insanla dolu bir oda hariç son görüşüm olacaktı.

Geri dönüşü olmayacaktı. Buna hazır değildim.

Çalıştır kafam. Bir çözüm bul. Bir yol daima vardır.

“Daha fazla kaçamazsın,” diye mırıldanıp derin bir iç geçirerek kapıyı açtım.

“İnsan bir haber verir.” Bianca elini göğsüne götürüp derin bir nefes verdi. “Ödümü kopardın.”

Siktir.

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Üzerinde sadece giymesi için banyoya bıraktığım tişört vardı. Etekleri kıvrımlı kalçalarının ortasına geliyordu. İnce kumaşın altından belli olan sertleşmiş meme uçları kanın doğruca aletime hücum etmesine neden oldu.

Saçlarını başının üzerinde üstünkörü bir topuz yapmıştı. Güzel yüzünde makyajdan eser yoktu. Gözlerinden hâlâ uyku mahmuru olduğunu anlayabiliyordum. Şakağından dudaklarının kenarına uzanan pembe renkli soluk izi fark ettiğimde nerede uyuduğunu merak etmekten kendimi alamadım.

Uyuduğuna sevinmiştim. Sadece o izin nedeninin benim omzum olmaması sinirimi bozuyordu. *Asla benimle uyumayacak.*

Elinde kahvesiyle misafir odasına doğru ilerlemeye devam etti. “Uyandığını bilsem üzerimi değiştirirdim.”

“Hiç uyumadım ki.”

Adımları yavaşladı. Duraklasa da arkasını dönmedi. “Ben de uyuyamadım.”

İçim bir rahatlamayla doldu. Böyle hissetmek beni pisliğin teki yapsa da elimde değildi.

“Landry az önce mesaj attı. Bu sabahki toplantıya senin de katılmanı istiyor,” dedim.

“Ne zaman?”

“Yaklaşık sekiz dakika içinde.”

Bianca bıkkın bir nefes verdi. “İyi madem. Zaten nereye gideceğimi meselesini çözmemiz gerekiyor.”

Göğsüm sıkıştı.

“Üzerimi değiştireyim. Seninle... ofisinde mi buluşuruz?”

“Evet.”

Beni başıyla onaylayıp yatak odasına girdi.

Hışımla koridoru aşip mutfığa girdim. Açtığım her dolap kapağını olması gerekenden daha sertçe kapattım. Kahve makinesinin düğmesine delercesine bastım. Fincana yanlış-

lıkla sevdiğim miktarın hemen hemen üç katı kadar krema ekledim.

Umurumda değildi. *Sikerler.*

Her bir zerrem çığlık çığlığa ofise gitmememi söylüyordu. Attığım her adımda kendimle mücadele ediyordum. Kaçınılmaz son giderek yaklaşıyordu. Elimden kaçırdığıma bir ömür yanacağım kadınla muhtemelen son anlarımı geçiriyordum ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Acıma duygum önce hayal kırıklığına ardından da öfkeye bıraktı. Kendime, *dünyaya* duyduğum öfkeye.

Masama fazladan bir sandalye çekip yerime oturdum. Landry'den gelen e-postayı bulup toplantı linkine tıkladığım sırada Bianca içeriye girdi.

Yarım ağız bir gülümsemeyle yanıma oturdu. Tişörtüm hâlâ üzerindeydi. Sanırım altına sutyen takmıştı. Altına bir pantolon geçirip geçirmediğinden emin değildim ve bacaklarının çıplak olma ihtimali bile aklımı kaçırmama yeterliydi.

Varlığı bütün duyularımı işgal ediyordu. Vücudunun kendine has, sıcak kokusu. Elime sürtünen dizi. Gözlerindeki kararlılık, ona bakmadığımı sandığı anlarda su yüzüne çıkan hayal kırıklığını gizleyemiyordu.

"Başlayalım bakalım," dedi usulca.

Başlamayalım.

"Günaydın," dedi Ford Landry.

Ekrana bir kutu daha eklendi ve içinde Jason'la Gannon'ın yüzü belirdi.

"Günaydın," diye karşılık verdi Bianca.

Doğru ya. "Günaydın."

Bianca yanımda kıpırdandı. "Selam, millet. Evde işler nasıl gidiyor?"

Jason'la Gannon, Brewer Air ofisinde yan yana oturuyordu.

"Gidiyor işte," dedi Gannon. "Sende?"

"Gidiyor işte." Bunu şaka maksatlı söylemiş olsa da gerçekten gideceğini hatırlamasıyla yüzündeki gülümseme kaybolup gitti. "İyiyim. Bu toplantı neyin nesi böyle?"

Landy öksürerek eline bir kâğıt aldı. "Konu seninle ilgili olduğu için bize katılmanı istedim, Bianca."

"Teşekkür ederim, Ford."

"Bu sabah bir istihbarat aldık," diye devam etti Landry. "Babanın Bobby Downing isimli bir adamla yakın temasta olduğunu duyduk. Bu isim sana bir şey çağrıştırıyor mu?" diye sordu.

Bianca duraksadı. "Yakın temas mı? Öyle der miydim bilmiyorum. Birlikte pek çok iş yaptık. Yıllar önce Tennessee Raptors hokey takımını satın almamıza aracı olmuştu. Bir de babam Arrows takımını almasıyla beyzbol bürokrasinin altından kalkamadığında yardım için onu aramıştı. Neden sordun? Ne oluyor?"

Evet, ne oluyor?

Bianca bacağını hoplatmaya başladı. Endişelendiğinin kanıtıydı bu. Usulca uzanıp avucumu uyluğuna koydum. Bir an için nefesi kesilse de sakinleşti. Ardından elini yavaşça benimkinin üzerine koydu.

Elinin ağırlığı ve çıplak teninin avucumdaki sıcaklığı içimde bir enerji patlamasına neden oldu. Kendime hâkim olmam gerektiğinin farkındaydım. Bu yüzden bu noktaya gelmiştik. Bu yüzden Bianca kardeşlerine başka bir yere gitmek istediğini söylemek üzereydi. Belki kendimde ona dokunacak cesareti bulmam bile bu yüzdendi. Elime başka fırsat geçmeyeceğini bildiğim içindi.

Belki. Bilgisayarın ekranını kapatıp onu kollarıma alarak yatağıma götürmek ve yanımdan bir an bile ayrılmasına izin vermemek için yanıp tutuşuyordum. *Çünkü tadına bir kez varmak bile bunu hiç yaşamamaktan daha iyi.*

"Babam Raptors'u da Arrows'u da güven fonuna aktarmıştı," dedi Jason.

Bianca abisini başıyla onayladı. "Evet."

Jason'ın bakışları bana kaydı. Bir şey söylemesine gerek yoktu. *Bu hiç hayra alamet değil.*

Bianca'nın bacağına hafifçe sıkarak onu rahatlatmaya, alacağı kötü habere hazırlamaya çalıştım.

"Altı ay önce sözleşmede bir değişiklik yapılmış," dedi Jason.

Bianca'nın kaşları çatıldı. "Benim gözüme bir şey çarpmamıştı."

"Avukatlarımız bütün Brewer şirketleri için yeni fonlar hazırlarken bulmuş," diye araya girdi Gannon. "İyi ki babamın hevesinin geçmesine rağmen ısrarcı olmuşlar. Bunu yapmasalardı -eski fonları bozmasaydık- bunu hiç fark etmezdik."

"Ne değişmiş?" diye sordu Bianca.

Jason tereddüt etti. "Yirmi yedinci yaş gününde Brewer Spor Fonu'nun tek lehtarı olacağın maddesi eklenmiş."

Bianca bu yeni gelişmeyi idrak etmekte zorlanıyor gibiydi. Ben de pek farklı sayılmazdım ama nedenlerimizin aynı olmadığından şüpheleniyordum. O babasının onu neden kayırdığını merak ediyordu. Bence esas bombanın patlamasını bekliyordum. Reid Brewer için pek çok şey söylenebilirdi ama yüce gönüllülük bunlardan biri değildi.

"Ben mi?" Bianca'nın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Ama bu... bu işler böyle yürümez ki. Hepimiz Brewer Spor'un mirasçısıyız. Bütün kardeşlere eşit pay düşecek."

Jason derin bir nefes alıp Gannon'a bir bakış attı.

Gannon öne doğru eğildi. "Madde ayrıca yirmi yedinci yaşına bastığında evli değilsen Brewer Spor'un dörtte üçünün Charlie Downing'e gideceğini söylüyor."

İşte beklediğim bomba. Hasiktir.

Bianca bacağına şiddetle hoplatmaya başladığında elim kayıp düştü. Sandalyesinin ucuna kaydı. "Ne? Ne diyorsun sen?"

"Bobby'nin babama yaptığı iyiliklerin karşılığı buymuş. Fonun dörtte üçünü herifin oğluna vermeyi kabul etmiş," dedi Jason.

Daha neler?

Reid Brewer'ı hiç sevmemiştim. Tanıştığımız andan beri şaibeli ve itici bir adam olduğunu düşünmüştüm. Jason'ın babasının böyle biri olduğuna inanamamıştım. Fakat bu kadarı kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Çocuklarının hakkını bu denli yemek... Vay be.

Dikkatimi Landry'ye çevirdim. "Onu bulmamı ister misin?"

Ford birbirine kenetlediği parmaklarına dayadığı başını iki yana salladı.

Parçaları bir araya getiren Bianca, "Fonun kontrolünü kaybedeceğiz," dedi. "Elimiz kolumuz bağlanacak." Kardeşlerine döndü. "Ne yapacağız?"

Ekranın öteki ucundaki Jason'la göz göze geldik. Bakışlarında adını koymaya korktuğum bir şey saklıydı.

"Bir saniye," dedi Bianca elini alnına koyarak. "Kafam iyice karıştı. Babam hâlâ şirketin başında olsaydı bile önümüzdeki ayki doğum gününe kadar evlenmeyecektim. Bana hiçbir şey söylemeyecek miydi? Öyle ya da böyle bu değişiklikten habermiz olurdu."

"Bobby yirmi yedi yaşına bastığın gün parasını almaya başlayacaktı ama babam düğmeye basana kadar elle tutulur bir yetkisi olmayacaktı. Üç yıl içinde bir şey yapmasa bile paylar doğruca Bobby'ye geçecekti," dedi Gannon.

Bianca ayağa kalkıp tişörtünü çekti. Kıçını güç bela örtten kumaşı fark ettiğimde altına bir şey giyip giymediğine dair sorum cevap buldu.

Bu bir irade sınavı mı? Tanrım, al canımı.

"Babamın maddeyi tekrar değiştirme niyeti olmadığı ne malum?" diye sordu. "Böyle bir ihtimal olmadığından emin miyiz?"

Gannon onu başıyla onayladı. "Evet, eminiz. Annem, büyükbabamızın kurtarma maddesini devreye soktuğunda fon-

da herhangi bir değişiklik yapma hakkı feshedildi. Öncesinde bunu yapabiliirdi ama yapmadı.”

“Geçersiz kılamaz mıyız?” diye sordu Bianca, sesi her geçen saniye biraz daha telaşla doluyordu. “Avukatların çoktan konuyla ilgilendiğini varsayıyorum.”

“Kılabiliriz,” dedi Jason. “Ama bu uzun bir süreç ve...”

“Sonuçlanması bir aydan uzun sürer,” dedi Jason ve Bianca hep bir ağızdan.

Bianca histerik bir kahkaha attı. “Başardı. Beni gerçekten şaşkına çevirdi. Babamın kadar ileri gitmesini ben bile bekle-miyordum.”

“Bir yolunu bulacağız,” dedi Gannon. “İçini rahat tut.”

“Downing’in yolumuza taş koymak için elinden geleni ardına koymayacağını bile bile oturup avukatlarımızın bu saçmalığı düzeltmenin bir yolunu bulmasını mı umayım?” diye çıkıştı Bianca. “Kabalığımı mazur gör, Fod ama sikerler.”

Landry sırttı.

Bianca sandalyenin ucuna ilişti. “Peki ya evlenirsem? O zaman ne olacak?”

“Babam buna pek ihtimal vermemiş sanırım,” dedi Jason.

Bianca sırtını dikleştirdi. “O ne demek şimdi?”

Jason bana hızlıca bir bakış atıp tekrar kardeşine döndü.

“Evlenirsen anlaşma yatar demek. Madde olduğu gibi kalır ve fondan zırnık alamazlar.”

“Bu ihtimali gözden mi kaçırdılar yoksa babam hâlâ burada olacağını varsayıp bunu öğrenip sorun çıkarmamıza engel olacağını mı planlamıştı emin değiliz,” dedi Gannon. “Ama evet. Evlenirsen madde bir nevi geçersiz sayılacak.”

Landry önündeki kâğıtları karıştırdı. Kafam allak bullaktı.

Bianca derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Kötü haberi iyi karşılamış gibiydi. En azından şimdilik.

İyi de böyle bir ihanet nasıl yenilir yutulur ki? Babam bize böyle bir şey yapacağına ölmeyi yeğlerdi.

Öfkem kabardığında yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Bu anlaşılmayı götlerinde patlatmanın, Reid Brewer'a koca bir siktir çekmenin bir yolu olmalıydı. Bianca'mın biriyle evlenmesi kulağa en kolay çözümmüş gibi geliyordu. Ne var ki söz konusu adam böylesi bir sorumluluğu teslim edecek kadar güvenmesi gerekiyordu. Sıkıntı da buydu. Birine bu denli güvenmek her insan için zorken Bianca için daha da zordu. Bu...

"Ve onlardan biri olmasına rağmen güvendiğim tek insan bir gece öpüşmenin kıyısından döndük diye beni terk edip gitmişti."

...ender rastlanır bir durumdu.

Göz ucuyla Bianca'ya bir bakış attım. Altdudağı belli belirsiz titriyordu. Korktuğunu, kendini yapayalnız, ihanete uğramış hissettiği biliyordum.

Birlikte çalıştığımız dönemde laf arasında birkaç kez evlenmeyi aklının ucundan bile geçirmediğinden bahsettiği aklıma geldiğinde midem kasıldı. Neden böyle düşündüğünü bilmesem de yapmak istemediği bir şeye zorlanmasına gönlüm el vermezdi. Bana kızmasını istemezdim.

Fakat kafasında dönen çarkları ve bunu o heriflerin yanına bırakmamak konusundaki kararlılığını, güzel yeşil gözlerinin ardındaki belli belirsiz korkuyu izledikçe...

Babasının yoluna taş koymak için evlilik gibi hayatını kökten değiştirecek bir şeye kalkışması son derece olasıydı. Dahası, kendine başka bir dallama bulacağı düşüncesi içimde bir şeyleri parçalama isteği uyandırıyordu.

Battı balık yan gider.

"Benim bir fikrim var," dedim.

Bütün dikkatler bana çevrildi. Bakışlarının, meraklarının ağırlığını hissedebiliyordum.

Aklımı kaçırmış olmalıydım. Düpedüz saçmalıyordum. Dün geceki tartışmamızın ardından Bianca'nın suratıma gülüp Jason'a derhal ona bir uçak ayarlamasını söylemesi işten bile sayılmazdı.

Jason'un bana bir daha asla aynı gözle bakamaması da şaşırtıcı olmazdı.

Bianca'yla, gerçek olsun ya da olmasın, evli olmanın nasıl bir şey olacağım ve akıl sağlığımı nasıl koruyacağımı kestiremiyordum. Ancak gözlerindeki korku kendime dair bütün endişelerimi gölgede bırakıyordu. Bianca teklifimi geri çevirse, Jason beni bir kenara çekip ne halt ettiğimi sorsa bile bunu onun için yapmak zorundaydım.

Hiç değilse denemeliydim.

Bianca'nın dudakları küçük bir sırıtışla kıvrıldı. "Keşke olseydi."

"Aramızdaki bu imkânsız çözecek dahiyane bir planın yoksa bunu yapamam."

"Kafanda ne tilkiler dolanıyor, Foxx?" diye sordu Jason.

Cesaretimi toplayıp omuzlarımı dikleştirerek gözlerimi ekrana diktim.

"Bobby'yi ya da Charlie'yi öldüremezsin," dedi Bianca. "Bu harika olurdu ama hayır."

"Onu düşünmüyordum."

Birbirimizden binlerce kilometre uzakta olmamıza rağmen arasındaki gerilim yadsınamazdı. Herkesin gözü üzerimdeydi. Elimden gelen tek şey herkesin üzerime çullanmayacağını ummaktı.

"Dinliyoruz," dedi Gannon. "Sorunu nasıl çözebiliriz?"

Landry'ye bir bakış attım. Kollarını göğsünde birleştirmiş, yüzünde bir sırıtışla beni izliyordu.

Jason'a döndüm. Nefesini tutmuş gibiydi.

Ardından bakışlarımı Gannon'a çevirdim. *Sırıttıyor mu o?*

Nihayet başımı Bianca'ya çevirdim. Dudaklarını yaladı, ayağıyla zeminde ritim tutuyordu.

Bu kadın...

Yüzüme elimden gelen en özgüvenli gülümsememi kondurdum. "Evlen benimle."

(23)

BIANCA

"Seninle evleneyim mi?"

Gözlerimi kırıştırdım. Ardından bir kez daha.

Tuttuğum nefesim ciğerlerimi yakıyordu. Şaka yapıyordu. Öyle olmalıydı. Fakat kulağa son derece ciddi gelen sözleri karşısında kalbimden vurulmuşa dönmekten geri durmadım.

Kendimi bildim bileli evlenmek istememiş, yirmilerimin başında önümde her an diz çökeceğinden endişelendiğim erkek arkadaşına bu fırsatı vermemek için kıcımları yırtmıştım. İki insanın hayatını birleştirmesine dair hiçbir şey gözüme çekici görünmemişti. Kim hayatına ilgilenmesi, düşünmesi, *idare etmesi* gereken birini daha eklemek isterdi ki?

Ne var ki Foxx'un evlenme teklifine verdiğim tepki yıllar önce Peter'in bunu yaptığını hayal ettiğimde hissettiklerimden çok farklıydı.

Arkama bakmadan kaçmak değil, kollarının arasına atlamak istiyordum.

Kendimi savunmasız değil, güvende hissediyordum.

Üzerime yoğun, karanlık bir bulut çökmüş de altında eziliyormuşum gibi gelmiyordu. İçimdeki bu his... neşeydi.

Korkmuyordum.

Bunu istiyordum.

Tanrım.

"Seninle evleneyim mi?" diye tekrarladım. Dudaklarımdan kaçan şaşkın kahkahaya mâni olamadım. "Bana az önce evlilik teklifi mi ettin sen?"

Foxx omuzlarını silkti.

Ciddi mi yoksa benimle dalga mı geçiyor anlayamıyordum ve şu aptal omuz silkmesi bana hiçbir ipucu vermiyordu. *Ama ciddi olamaz.* Daha dün gece bana asla birlikte olmayacağımızı söylemişken şimdi kalkıp bana evlenme teklifi mi ediyordu? Bu korkunç, sapkın bir şaka olmalıydı.

"Nereden çıktı bu?" diye sordum usulca. "Komik olmak için bula bula bu ânı mı buldun."

Foxx sandalyesinin ucuna kayıp diğerlerinin yüzünü görememesi için bana döndü. Gözlerinden muzır parıltılar geçiyordu.

"Bir düşün," dedi yumuşak bir sesle. "*İmkânsızı* çözecek *dahi* *hiyane bir plan* istememiş miydin?"

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

"Ee, sen ne düşünüyorsun, Bianca?" diye sordu Jason.

Kameranın görüş alanından çıktığımı, dolayısıyla abimin beni göremediğini fark ettim.

Foxx'un yanına oturup dizimle onunkini dürttüm. "Foxx'un son derece yanlış bir anda komedyen kimliğini keşfettiğini düşünüyorum." Boğazımı temizledim. "Bir çare bulmamız gerek. Bu yaptığının babamın yanına kâr kalmasına müsaade edemeyiz. Hedefine ulaşmak için beni kullanabileceğini sanıyorsa çok yanılıyor."

Jason ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Dürüst olacağım, B." Gannon'a hızlı bir bakış atıp tekrar bana döndü. "Foxx'un fikri kulağa pek de kötü gelmiyor."

Gözlerim yuvalarından fırlayacaktı.

Yanlış mı duyuyordum yoksa abim ciddi ciddi en yakın arkadaşıyla -bana daha dün gece abime büyük haksızlık olacağı için asla birlikte olamayacağımızı açık açık söyleyen en yakın arkadaşıyla- evlenmemi mi öneriyordu?

Herkes aklını mı kaçırmıştı?

"Seni istemediğin bir şeye zorlayacak değiliz elbette," diye ekledi Gannon. "Mahkeme salonunda elimizden geleni yapma-

ya hazırız. Ama bence bir durup olaylara mantık çerçevesinden bakmalıyız."

Yanımda oturan Foxx'un üzerine tuhaf bir sakinlik çökmüştü.

"Bunun bir aile meselesi olduğunun farkındayım ama tartışmaya dahil olabilir miyim?" diye sordu Ford. "İsterseniz sorunu daha anlaşılır şekilde özetleyebilirim."

"Tabii." Çaresizce omuzlarımı silktim. "Neden olmasın?"

Gülümsedi. "Önünde iki seçenek var, Bianca. İlki, konuyu hukuk departmanınıza bırakıp lehinize bir sonuç çıkması için dua edeceksin."

Midem kasıldı. *Kaybedilecek zaman ve para. Stres. Belirsizlik.*

"Arkanızda birbirinden iyi avukatlarınız var," diye devam etti. "Bu karmaşayı çözmenin bir yolunu bulacaklarına canı gönülden inanıyorum. Ancak evlilik gibi bir alternatifi göz önünde bulundurmamak büyük bir hata olur. Bunun en etik ya da cazip seçenek olmadığını biliyorum ama ahlak timsali olmanın zamanı değil."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Bu olay dün, Foxx'la aramızdaki küçük yüzleşmeden önce yaşansaydı şu an çok farklı şeyler hissediyor olabilirdim. Fakat dün geceki konuşmamızın ardından Foxx'un bana acıyıp acımadığından ya da -daha da kötüsü- Jason'a olan sadakatini göstermek için benimle evlenemeye gönüllü olup olmadığından emin olamıyordum.

Onunla evlenmek dünyanın en kötü şeyi sayılmazdı fakat bunun daha fazla tartışmaya yol açabileceği ihtimalini göz ardı edemezdim.

Buna dayanamazdım. Üstelik daha birkaç saat evvel öğrendiğim detaylar göz önüne alındığından bunun kaçınılmaz olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum.

"Tercihin hangi seçenekten yana olursa olsun," dedi Ford, "İşler durulana kadar güvenlik önlemlerini artırmayı şiddetle tavsi-

ye ediyorum. Downinglerin nefeslerini tutmuş vaziyette yirmi yedinci yaşına basmanı beklediklerini, babanınsa üzerindeki baskı yüzünden ne yapacağını şaşırdığını tahmin ediyorum.”

“İyi misin, B?” diye sordu Gannon.

Başını yavaşça kaldırıp ekrana baktım. Dip dibe oturmuş abilerim benden bir yanıt bekliyordu.

Sırtımı dikleştirip son birkaç dakikanın şokunu üzerimden atmaya çalıştım. *Bu da işin bir parçası, Bianca. Sadece kendini düşünemezsin. Kendine gel.*

Babamın bizi oyuna getirmesine göz yumamazdım. Ailemi derinden yaralamış, başımıza sayısız dert açmıştı. Çevirdiği dolaplar hayatımızın her alanına sıçramış bir kanserden farksızdı ve sinsiliğiyle bizden daha fazla şey çalmasına tahammül edemezdim.

Elimden bir şey gelirken olmazdı.

Bir nefes aldım.

“Bianca’yla biraz yalnız konuşabilir miyim?” dedi Foxx.

Jason onu başıyla onayladı. “Konuşabilirsin tabii. Hiç acele etmeyin.”

Birkaç düğmeye basmasıyla kameramız kapandı ve mikrofon işaretinin üzerinde kırmızı bir çizgi belirdi.

Bana döndüğünde ofisin duvarları üzerime gelmeye, hava ısınmaya başladı. Foxx konuşmaya başladığında güç bela nefes alıyordum.

“Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum,” dedi.

“Neymiş o şey?”

Sertçe yutkundugunda Âdemelması kasılıp gevşedi. “Bunu Jason için değil, *senin* için yapıyorum.”

Arkama yaslandım. Zihnimi saran ve beni şokun etkisinden koruyan bulanıklığın dağılmaya başlamasıyla gözlerim doldu.

Babam beni tek kalemde silip atmıştı. *Beni. Bilhassa beni. Bu ailemize yönelik bir darbe değil, kendi kızını meze ettiği bir*

manipölasyondur. Beni sevmesi ve koruması gereken tek adam, kendimi koruyabilmek için didindiğim yegâne insan oluvermişti.

“Dün gece için özür dilerim,” dedi Foxx. “Bunu izah etmenin farklı bir yolunu bulmalıyım.”

Ona gülümsedim. “Sana başka çare bırakmadım.”

Gülümseme karşılık verdi.

Nefesimi tutup, “Ciddi miydin?” diye sordum. “Gerçekten benimle evlenmek istiyor musun?”

Foxx’un bakışları yumuşadı. “Sana yardım etmek, seni korumak için yapmayacağım şey yok.”

“Ama benimle evlenir misin? Gerçek olmasa bile? Bu kadar ileri gider misin?”

“Altına bir şeyler giymeliydin.”

Başımı yana eğip ona ciddi bir bakış attım. “Komik olmak için bula bula bu ânı bulman çok hoş.”

“Şaka yapmıyorum.” Sırtarak arkasına yaslanıp bacaklarını önüne uzattı. “Ne diyorsun? Yıllarca mahkemelerde mi sürüneceksin?”

Bunu düşünmek bile ölmek istememe neden oluyordu.

“Mahkemeye uğraşmak istemiyorum,” dedim. “Babamın kazanmasını da öyle.”

“Ben de bu süreçte yıprandığına şahit olmak istemiyorum.”

Yüzündeki samimiyet beni kalbimden vurdu. *Ne iyi adam.*

“Evlenecek olursak bizi ne bekliyor?” diye sordum bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. “Bunu sorduğuma inanmıyorum.”

Foxx kıkırdadı.

“Dün gece anlattıklarından sonra sağlıklı bir ilişki yürütebileceğimizi sanmıyorum,” dedim.

Öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine koydu. “Sorunların çözülecek.”

“Orası öyle.”

“Hem bu da özünde iş tanımımın bir parçası sayılır.”

“O da doğru.”

Uzanıp elini çıplak bacağıma koydu. “Bir de bu sabaha gideceğini bile bile uyanmak beni perişan etti.”

Tişörtümün yakasıyla gözlerimin altını sildim. *Kes şunu, Foxx. Seninle olmanın canımı neden yakacağını bir bir sıralama.*

“Affedersin,” dedim burnumu çekip gülerek. “Alerjilerim azdı da.”

Foxx güldü ve bacağıma hafifçe sıkıp elini geri çekti.

Burnumu tekrar çekerek kendimi toplamaya çalıştım. “Pekâlâ. Diyelim ki bunu yapıyoruz. Dün geceki hislerinin değişmediğini varsayıyorum. Sence de bu sahte evliliğimizi zorlaştırmayacak mı?”

“Cevapları zamanla bulacağız. Önce en büyük sorunumuzu halledelim.”

Parlak gözlerine baktım. “Bunu gerçekten yapacak mısın?”

“Daha ne istiyorsun? Önünde diz çökeyim mi?”

Dudaklarımdan dökülen kahkaha omuzlarımdaki yükün bir kısmını alıp götürdü. Geri kalanını da yanımdaki adam sırtlandı.

Bilgisayara uzanıp bir tuşa bastığımda abilerim ve Ford ekrana döndü. Mikrofonu açtığımda sırtımdan bir ürperti geçti. *Bunu gerçekten yapacak mıyız?*

“Kararını açıklamadan önce altını çizmek istediğim bir şey var,” dedi Jason, sandalyesini öne çekerek. “İkiniz konuşurken ben de hukuk departmanımızla görüştüm. Sahte evlilik fikrine ölüp bitmediler ama finansal ve yasal açıdan en kolay çözümün bu olduğu konusunda bizimle hemfikirler. Bu işe kalkışacaksanız inandırıcı görüldüğünden emin olmanız gerekecek. Maddeyi etkisiz kılmak için evlendiğinizden şüphelenirlerse bizi ihlal nedeniyle mahkemeye verebilirler.”

“Tanıdığınız insanlarla, ailenizle irtibata geçebilirler. Evliliğinizin sahte olup olmadığı konusunda ifade vermek için onları mahkemeye çağırabilirler,” diye ekledi Gannon.

Siktir.

Tepkisini görmek için Foxx’a döndüm.

Omuzlarını silkti. “Bir yolunu buluruz. Hepimiz hemfikirsek hepsini hallederiz.”

“Şu dünyada küçük kardeşimi gözüm kapalı emanet edeceğim tek kişi sensin,” dedi Jason. “Bunu kendi ağzınla önermeseydin Bianca’yı evlendirme fikrini dillendirmezdim bile.”

“Ya başka biriyle evlenmek istiyorsam?” diye sordu Bianca.

“Şansına küs,” dedi Jason’la Foxx aynı anda.

Bu tepki karşısında ben de dahil herkes bir kahkaha patlattı.

Korkum ve şaşkınlığım yerini heyecana bırakmaya başlamıştı.

“Biri evlilik sözleşmesi meselesini halledebilir mi?” dedi Foxx. “Gün içinde imzaları atarız.”

Jason’ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Öğleden sonra e-postayla göndeririz.”

“İlla büyük bir şey yapmamız gerekiyor mu?” diye sordum. “Yoksa sadece... nikah kıyabilir miyiz?”

“Kıyın gitsin,” dedi Gannon. “Ne kadar çabuk, o kadar iyi. Annem kızının mürüvvetini göremediğine üzülecektir ama ne yapalım? Malum, şu sıra başında daha büyük dertler var.”

Ford Landry’nin yüzünde manidar bir gülümseme vardı. Ona bunun neyin nesi olduğunu sormak istesem de onu bunu yapmamam gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Dahası, onunla vakit kaybetmek istemiyordum.

Benim de başımda daha büyük bir dert vardı.

Jason önündeki kâğıtları bir araya toplayıp uçlarını masasının üzerine vurdu. “O hâlde toplantıyı bitirelim ve Foxx’la Bianca’nın bu ani gelişmeyi sindirmesine izin verelim. Bir şeye ih-

tiyacınız olursa aramaktan çekinmeyin. Sözleşme en kısa süre içinde elinde olacak, Foxx."

"Harika."

Jason ekranın öteki ucundan gözlerini onunkilere dikip sırttı. "Aileye hoş geldin."

Foxx kıkırdadı. "Teşekkür ederim."

Hızlı bir vedalaşmanın ardından Zoom görüşmesini sonlandırdık.

Ekran kararır kararmaz ayağa fırlayıp masaya yaslandım. İçim içime sığmıyordu. Foxx ayırık dizleri ve önünde kavuşturduğu elleriyle karşımda oturuyor, tatmin dolu ifadesiyle pişmiş kelle gibi sırtıyordu.

"Ne bu?" diye sordum ondan farksız olduğumu bilsem de.

"Ne ne?"

Güldüm. "Yüzündeki ifade."

"Ah." Oturushuna çeki düzen verdi. "Bu evlilik ne kadar sahici olacak?"

"Nasıl yani?"

Omuzlarını silkti. "Ne kadar sahici olacak işte? Nikah dairesine mi gideceğiz, bir kilise mi tutacağız?"

Bunu hiç düşünmemiştim ve bu meselenin tahmin ettiğimden daha büyük olduğunu yeni fark ediyordum. "Bilmem ki. Günün birinde evleneceğim aklımm ucundan geçmemişti." Hızlıca bir nefes aldım. "Bunun sahte bir ilişki olduğunun farkındayım ama bir nikah dairesinde evlenivermek biraz tuhaf geliyor." Sırtımı dikleştirdim. "Gerçi en mantıklısı bu olur sanırım. Sonuçta--"

"Nikah dairesi elendi o hâlde."

Ona uzanmak, yüzünü avuçlarımin arasına alıp karnıma koymak istiyordum. Fakat evlenmek üzere olsak da bunun için daha çok erkendi.

"Nasıl bir yüzük istersin?" diye sordu Foxx.

Başımı iki yana salladım. “Öyle şeylere para harcamak zorunda değ-”

“Nasıl bir yüzük istiyorsun, Bianca?” Tek kaşını kaldırdı. “İnandırıcı görünmemizi söylediler, unuttun mu?”

“İyi. Ucuz ve sade bir şey.”

Gözlerini devirmek için yanıp tutuştuğundan adım gibi ol-
sam da her nasılsa kendini tutmayı başardı.

“Balayımız için nereye gidelim?”

“Foxy, yapma. Böyle...” Suratındaki ciddiyeti fark etmemle itirazımı hızla bir kenara bıraktım. “Abartılı olmayan bir yere. Bunun üzerine uzun uzadıya düşünmene gerek yok. Ama burada tanıdığım kimse yok. Yanımda sadece dün giydiğim kıyafetler var. Gelinlik meselesini nasıl halledeceğim bilmiyorum. Kiliseyi nereden bulacağız? Evlilik cüzdanımızı nereden alacağız?”

“Bu işte birlikteyiz.” Öne doğru eğildi. “Her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin. Dizginleri bu seferlik bana bırak. Sana yardım etmeme izin ver.”

Foxy Carmichael’ın defalarca kez aklımı başımdan almış olsa da bu hepsini sollardı. Hiçbir şey neye ihtiyacım olduğunu şıp diye anlaması ve hemen devreye girmesi kadar çekici ya da tatlı bir şey olamazdı.

Dudaklarım bir gülümsemeyle ağır ağır kıvrıldı. İçimi bir sıcaklık kapladı.

“Benim de birkaç sorum var,” dedim.

“Sor bakalım.”

“Her hafta sonu kiliseye giden bile ailede büyümedim,” dedim gözlerinin kararmasını izleyerek. “Anca önemli bayramlarda ya da annemle babam bir konuda kendilerini suçlu hissediyorsa giderdik. Ama evliliklerin tamamına erdirilmediği müddetçe yasal sayılmadığını biliyorum.”

Yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı. “Bunun doğru olduğunu sanmıyorum.”

Sırttım. "Ben öyle biliyorum."

Foxx sandalyesinin kolçaklarını kavradı.

Arkamı dönüp masanın etrafından dolandım. Üzerimdeki tişörtünün sırtıma toplandığının ve etek ucunun altından kuçımın alt kısmının görüldüğünün gayet farkındaydım.

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. "Bu evliliği tamamina erdirecek miyiz, Foxx?"

Dudakları belli belirsiz bir sırıtıyla kıvrıldı. "İnandırıcı olmamız gerektiğini kendi ağızlarıyla söylediler, değil mi?"

Tekrar ona dönerek elimi masanın köşesine koydum. Sıradaki sorum dilimin ucuna gelirken meme uçlarım beklentiden dimdik oldu. Tepkisini merak ediyordum.

Bacaklarımın arası yapış yapış olmuş, nefes alıp verişlerim hızlanmıştı. Bana dokunmasından, beni öpmesinden, aramızdaki ikimizin de uzun zamandır ezip geçmek istediği sınırı aşmasından başka bir şey düşünemiyordum.

Ona gülümsedim. "Beklemek zorunda mıyız?"

On Bir

BIANCA

"Beni ne sanıyorsun?" diye sordu bir parmağını dudagında gezdirerek.

"Ne biçim bir soru bu?"

Elini indirip sırttı. "Daha az önce şok üzerine şok yaşamış-ken kalkıp seni becermemi mi istiyorsun?"

"İı, evet. Tam olarak bunu istiyorum."

Foxx yavaşça yerinden kalktı. Tereddüdü yüzünden, çatık kaşlarından okunuyordu.

Bu adama dair en sevdiğim şeylerden biri, konu ben olduğumda her daim düşünceli davranmasıydı. Nazik ve hassas olmasına bayılıyordum. *Genellikle*. Şu ansa bunun çok ama çok sinir bozucu bir özellik olduğunu görüyordum.

Ona karşı hiç bu kadar dürüst, bu kadar açıksözlü olmamıştım. Evet, bunun imasını defalarca kez yapmıştık fakat o sıralar aramızdaki şey bir iş ilişkisiydi. Değil evlilik, elle tutulur şahsi bir münasebetimiz bile yoktu.

"Bil diye söylüyorum, bunu dün gece de istiyorum," dedim.

"Bu bir yardım çılgılığı değil mi yani?"

Yakınıma geldikçe içimdeki arzu körüklendi. "Bilmem. Bir yanımın çılgınlık attığı kesin."

Foxx sırttı. *Tanrım, kalbim.*

"Benimle evleneceğini sen söyledin," dedim. Attığı her adımla kalbim biraz daha hızlı çarpıyordu. "Seksin de bunun bir parçası olacağını tahmin etmeliydin."

"Birden bunu ciddiye almana bayıldım."

Sertçe yutkundum. “Ne demek istiyorsun? Evliliği hep çok ciddiye almışımdır.”

“Öyle mi?” Dudakları ukala bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ölsen evlenmeyeceğine dair söylediklerin ne oldu?”

“Bir bakıma ölme tehlikesiyle karşı karşıya değil mi zaten, Bay Carmichael? İroniye bak.” Gerçekler usulca zihnime sızmaya başladı. Kendimde aniden bulduğum cesaretin biraz yerini endişeye bıraktı. “Evlendiğimi öğrenirlerse babam ya da Downing bana bir zarar vermeye kalkışır mı sence? Sonuçta Brewer Spor’un yüzde yetmiş beşi... çok para.”

Foxx önümde durup bir tutam saçımı yüzümden çekti. Parmak eklemleri tatlı, şefkat dolu bir dokunuşla yanağımda gezindi. Ona çoktan tutulmuş olmasaydım bile şu an tutulurdum.

“Yanımda olduğun sürece kimse sana elini süremeyecek,” dedi usulca. “Söz veriyorum.”

Beni bu denli etkileyen verdiği söz mü yoksa bunu söyleyiş şekli miydi bilmiyordum. Belki de saygıyı andıran bir şeyle dolup taşan bakışlarıydı. Nedeni her neyse beni afallatmıştı. Daha önce *kimse* bana Foxx’un baktığı gibi bakmamıştı.

Daha önce kimse bana böyle şeyler hissettirmemişti. Kimse sırf beni korumak, bana duyduğu saygıyı ya da sevgiyi göstermek uğruna bu kadar büyük, bu kadar özverili bir şeye kalkışmamıştı.

Kendimi bildim bileli babamın onayını istemiştim. O tanıdığım en güçlü adamdı. Erkek evlatlarla dolu bir ailenin tek kızı olarak göz ardı edilmişim. İsteklerim erkek kardeşlerimin gölgesinde kalmıştı ve ebeveynlerimin onayını almanın, *beni görmelerini sağlamanın* yolunu kardeşlerimin baskın olmasını bekledikleri bir alanda başarılı olmakta bulmuştum. *İşte.*

Öte yandan Foxx’un yanında bir şeyi hak etmek için didinmeme gerek olduğunu hissetmiyordum. Belki Jason’a, belki ai-

lemize, belki de bana olan sadakatinden böyle yapıyordu. Öyle
va da böyle dürüstlüğünü ve saflığını hissediyordum.

Ona inanıyordum.

“Ya sen?” diye sordum dudağımı ısırarak.

“Ben ne?”

“Yanında olduğum sürece *sen* bana el sürececek misin?”

Foxx’un gözleri hafifçe kapandı ve usulca güldü.

“Ne?” diye sordum kıkırdayarak. “Ben çok ciddiym. Boşu-
na umutlanmayayım.”

Dikkatli bakışları yüzümde gezinirken altdudağını yaladı.
Geçmek bilmeyen birkaç saniye boyunca öylece durduk. Etrafı-
mızdaki hava hararet ve beklentiyle uğulduyordu.

“Bunu uzun uzadıya düşünüp sindirmeni istiyorum,” dedi.
“Öğrendiklerin yenilir yutulur cinsten değildi. Aile işini kur-
tarmak için benimle evleneceksin. Bu büyük bir sorumluluk.”

Sırtımı dikleştirdim. “Kimin kızı olduğumu unutuyorsun.
Bunca zamandır kaç zorlu günü atlattım. Bunu aile işimizi kur-
tarmak için evlenmek zorundayım gibi görmek yerine hiç de-
ğilse kazanan taraf olmamın bir yolu var diye bakıyorum.” De-
rin bir nefes aldım. “Bunu hiç değilse seninle yapabilirim diye.”

Foxx yüzümü avuçlarının arasına aldı. Gözleri o kadar par-
lak, o kadar maviydi ki. Onları hiç böyle görmemiştim. *Onu* hiç
böyle görmemiştim.

“Bir anlaşma yapalım,” diyerek başparmağıyla çenemi ok-
şadı.

Başımı eline doğru eğerek dokunuşunun tadını çıkardım.

“Ne anlaşması?” diye sordum.

“Çözmemiz gereken bir dünya mesele var. Önce onları hal-
ledelim. İşleri daha karmaşık hâle getirmeden onları arkamızda
bırakalım.”

Gülerek geri çekildim. “Sana *dokunmamam* işleri karmaşık
hâle *getirmeyecek* mi sanıyorsun? Nasıl olacakmış bu?”

“Çok basit.” Ellerini ceplerine soktu. “Sana dokunmanın, içinde olmanın tadını aldığım an hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.”

Tanrım.

Masayı kavrayarak beni kollarının arasına hapsetti. Gözlerini benimkilere kenetlerken yüzlerimiz arasında bir nefeslik mesafe vardı.

“Ama bunu eninde sonunda yapacaksın, değil mi?” diye sordum.

Foxx dudaklarını yaladı ve yüzüne muzır bir sırıtış yayıldı. “Bu işimin bir parçası ve sorumluluklarımı daima layıkıyla yerine getirmekle övünürüm.”

“Ne kadar layıkıyla?”

“Parmaklarıma, yüzüme ve aletime boşalacaksın. Beni öyle derinlerine alacaksın, öyle sert boşalacaksın ki şimdiye dek kimsenin seni gerçekten becermediğini düşüneceksin.”

Titrek bir nefes aldım.

“Ama istediğin şeyin gerçekten bu olduğundan emin olman için sana zaman vermek istiyorum,” dedi.

Elini tutup aramızda kaldırdım. Ortaparmağı hariç her birini yavaşça avucuna kapattım.

Parmağının ucunu göğsüme yerleştirdiğimde Foxx’un nefesleri hızlandı ve gözleri hafifçe açıldı. Bakışlarımı onunkilerden ayırmadan elini memelerimin arasından karnıma, oradan da tişörtümün eteğinin altına kaydırdım. Sırtarak parmağını ıslaklığında gezdirdim ve onu içime ittim.

Kasıklarında birbiri ardına havai fişekler patlıyor gibiydi. Elini içimden çıkarıp tekrar aramızda kaldırdığımda zevk suyum parmaklarına bulaşmıştı.

“Ne istediğimi yeterince açık gösterdim mi?” diye sordum.

Foxx ellerimizi dudaklarına götürdü. Parmağını ağzına sokup emdiğinde dudaklarımdan şaşkın bir nefes kaçtı.

Örperdim, dizlerimin bağı çözülecek gibiydi.

"Tadına bir daha baktığımda yüzüm bacaklarının arasına gömülü olacak," dedi. Çatallı sesi bütün duyularımı harekete geçiriyordu.

"Götlük etmeyi bırak da becer beni, Foxx."

Üzerime doğru eğilerek sırtıttı. Nefesinde kendi kokumu alabiliyordum. "Hayır."

Ellerimi göğsüne koyup onu ittim. Gülerek bir adım geriledi.

"Senden nefret ediyorum," diyerek kapıya yöneldim. "Daha evlenmedik ama şimdiden senden nefret ediyorum."

"Barışma seksi en iyisi derler. Doğru yoldayız."

Peşimden mutfağa geldi ve ben kendime bir bardak su koyarken tezgâha yaslandı. Kafam allak bullaktı. Her şey yoğun bir sisin içinde kaybolmuş gibiydi. Kendimi son derece tahrik olmuş ve ilgiye muhtaç hissetmemden bahsetmiyordum bile. *Üstelik bana doğru düzgün dokunmadı bile.*

Elimdeki soğuk bardağı vücudumu serinletmek için memelerimin arasına yasladım. Foxx'un bakışları doğruca göğsüme kaydı.

"Şu tişörtü bir kenara fırlatıp sana işkence etmeliyim," dedim. Gözleri karardı.

"Ama o zaman da - yok artık, daha neler?" Bardağı bırakıp caddeye bakan pencereyi işaret ettim. "Bu gördüğüm... tasmalı bir tavuk mu?"

Foxx başını tavana kaldırdı. "Dalga geçiyorsun."

Pencerenin önüne ilerleyip dışarı baktım. Foxx'un boylarında, alnına bandana bağlamış bir adam boyunlarına tasma taktığı iki tavukla kaldırımında yürüyordu.

Omzumun üzerinde Foxx'a bir bakış atıp, "Kim o?" diye sordum. "Bunu sen de görüyorsun, değil mi? İki tavuğu bir çift köpekmiş gibi gezdirdiğini? Yoksa aklımı mı kaçıyorum?" Duraksadım. "Gerçi bu şaşırtıcı olmazdı. Gezmeye çıkmış ta-

vukları değil, aklımı kaçırmamı diyorum. Evleneceğimizi falan sanıyorum. Tabii ki aklımı kaçırdım."

Foxx bıkkın bir nefes verdi. "Jess. Kardeşlerimden biri."

Bakışlarımı tekrar dışarıya çevirdim. "Bayağı tatlıymış."

Foxx ben lafımı bitiremeden dibimde bitti. Belimi kavrayıp beni kendine çevirdi.

Etrafına saçtığı öfke nefesimi kesti.

"Bunu tekrar söylersen buna pişman olursun," dedi.

"Neyi? Jess'in fena ateşli olduğunu mu?"

Sinirle güldü.

"Öyle ama," dedim ellerimi omuzlarına koyarak. "Senin kadar değil ama hevesim kursağımda kaldı ve nişanlım bana istediğim şeyi vermeyi reddediyor. Belki arzudan gözüm dönmüştür. Beni bir güzel becerip aklımı başıma mı getirsen?"

Foxx bakışlarını yüzümde gezdirdi. Muzır sırıtışı bana ettiğim laflara pişman olacağımı söylüyordu.

"İyi," diyerek yine o lanet omuzlarını silkti. "Bunu sen istedin."

"Üzerimdeki tişörtü yırtıp atmanı ve tek hamlede içime girmeni mi?"

Foxx kalçasını benimkine bastırdı. Dimdik olmuş aletinin enfes baskısı dudaklarımdan bir inilti dökülmesine neden oldu.

"Hayır." Geri çekildi. "Az önce balayımıza kadar beklemeye karar verdim."

Ellerimi omuzlarından çektim. "Yapamazsın."

"Sen öyle san, güzelim. Beni iyi tanıyamamışsın." Hiçbir şey olmamış gibi arkasını dönüp tezgâhın başına ilerledi. "Ne zaman evlenmek istersin?"

"Seninle mi? Hiçbir zaman."

Dünya umurunda değilmiş gibi kendine bir bardak çay koydu.

Boşa nefes tüketiyordum. Aklım başımda olsa sağlam bir mücadeleye verebilirdim fakat duygularım allak bullak edilmişti ve şu an onu yola getirecek bir plan yapmaktan aciz vaziyetteydim.

İliklerime kadar işleyen yorgunlukla sandalyelerden birine yığıldım. Bitap ve bunalmış hissediyor, şu evlilik angaryasının aradan bir an önce çıkmasını istiyordum.

"Hiç tanımadığım bir kasabada düğün işlerini halletmem çok zor," dedim. "Giyecek tek parçam bile yok, Foxx."

Çayından bir yudum alıp bardağını bıraktı. "Kıyafet işini bugün çözeriz. Birini ayarlayıp Nashville'deki eşyalarının bira-zını buraya getirmek ister misin?"

Bunu hiç düşünmemiştim. "Yani, isterim sanırım. Astrid'le konuşurum. Beni bir süre idare edecek bir çanta gönderecekti zaten ama görünüşe göre daha fazlasına ihtiyacım olacak. Birazdan ona bir telefon açarım."

"İnsanlara ne diyeceğiz?"

"Evleneceğimizi."

"Kulağa inandırıcı gelmesi gerek. Kafalarda soru işareti oluşturmamak için tutarlı bir hikâye kararlaştırmalıyız."

Sırıttım. "Kapalı kapılar ardında ateşli bir ilişki yaşadığımızı, bana deliler gibi âşık olduğunu ve bensizliğe daha fazla katlanamadığını mı anlatsak?"

"Yalanları katılan küçük gerçekler onu daha inandırıcı kılar derler."

Ne kastettiğini tam olarak anlamadım. Ama sorsam da söyleyeceğini hiç zannetmiyordum.

"Fena değil. Öyle diyelim." Bana fikrimi belirtme fırsatı vermeden konuşmaya devam etti. "Birkaç yıldır gizliden gizliye birlikte olduğumuzu ve evlenmeye karar verdiğimizi söyleriz."

"Nasıl evleneceğiz peki?"

Foxx tezgâha yaslandı. "Nikah dairesi istemiyorum dedin."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Etik değerlerimi bir kenara bırakmam gerektiğinin farkındayım ama bu benim için önemli."

"Anneme danışabilirim. Ama hazırlıklı ol. Sevinçten havalara uçacak. Biraz... nasıl desem... her şeyi abartmaya bayılır."

“Evlatları yakınında olsun diye cadde üzerindeki bütün evleri satın alan kadın mı? Çok şaşırdım.”

Foxx kıkırdadı.

“Onunla tanışabilir miyim?” diye sordum.

Yüzünü ovuşturdu. “Önce ben bir konuşayım. Haberi verip onu havaya sokayım.”

“Hiç değilse birimiz havaya girsin.”

Kaşları çatıldı.

“Dalga geçiyorum.” Gözlerimi devirip ayağa kalktım. “Astrid’le annemi arayacağım. Haberi abilerimin ağzından duymasın. Hayatımda yeterince drama var zaten.”

“Ben de kendi annemle konuşup ne ayarlayabileceğimize bakayım. Anlaştık o hâlde.”

Onu başımla onayladım.

“Sonra da sana kıyafet ve elinin altında olmasını istediğin diğer şeyleri almaya çıkarız.”

Sesindeki rahatlık kalbime dokundu.

“Peki,” dedim.

Foxx’un yüzünde utangaç bir sırıtış belirdi. “Çıkarken alarmı kuracağım. Kapatmak istersen kod yedi, sekiz, dokuz, sekiz. Tuş takımı şurada.” Duvarı işaret etti. “Evindeki sistemin hemen hemen aynısı.”

“Tamamdır. Zaten bir yere gitmeyeceğim.”

Tezgâha vurdu. “Peki. Hemen dönerim.”

“Bekliyorum.”

Ağzı bir şey daha söyleyecekmiş gibi aralansa da kendine hâkim oldu. Başını iki yana sallayıp doğruca kapıya yöneldi.

Yalnız kalır kalmaz bir nefes verdim.

Foxx Carmichael’la evleniyorum.

Ben. Evlilik. Foxx Carmichael’la.

Hayatım ne hâle geldi?

Şaşkınlıktan banyoya giden yol boyunca kendi kendime güldüm.

On İki

FOXX

Buna haddinden fazla sevinecek.

Anneme bu haberi vermenin kolay bir yolu yoktu. Ona evlendiğimi söylediğim an götü başı dağıtacaktı.

Verandaya yaklaştığımda yüzüme ufak bir tebessüm yayıldı. Günün birinde annemin karşısına geçip düğünümü planlamamız gerektiğini söyleyeceğim aklımın ucundan geçmezdi.

Tuhaftır ki bundan en ufak bir şikâyetim yoktu.

“Daha kötü de olabilirdi,” diye mırıldandım kapıyı açarken. “Hem de – sakın kımıldama!”

Mutfak masasında oturan Banks hızla arkasını döndü. Beni görmesiyle irkildi. Bakışları benden mutfaktan dışarıya açılan kapıya kaydı, yeterince hızlı davranıp davranamayacağını hesaplamaya çalışıyordu.

Davranamadı.

Oturma odasını hışımla geçip o hesaplarını bitiremeden masanın öteki ucuna dikildim.

Ocakta tencereyi karıştıran annem başını iki yana sallayarak, “Bir şeyi kırarsanız yenisini alırsınız,” dedi. “Akşam yemeği için patates çorbası yapıyorum. İstersen bize katılabilirsin, Foxx.”

Onu duymazdan geldim.

“Selam, Foxy,” dedi Banks. Lisedeki savunma oyuncusu günlerine dönmüş gibi sağa çalış atmaya kalktı. Boşa çabalıyordu, bir adım önündeydim.

Masayı kavrayıp kaçış yolunu kesecek şekilde eğdim. Banks’in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ah," dedi masanın kenarını itmeye devam ederek onu geri oturmaya zorladığımda.

Geriye sürüklenen sandalyelerin ayakları parkeden gıcırtilar çıkarıyordu. Hepsi bir bir yere devrildi. Banks kapana kısılanaya kadar masayı itmeyi bırakmadım.

"Ortalığı toplayana kadar hiçbir yere gitmiyorsunuz," dedi annem.

Avuçlarımı ahşabın yüzeyine sertçe çarpıp gözlerimi küçük kardeşime diktim. "Ben *dişlerini eline vermeden* önce şu yavru köpek bakışlarını ve ukala laflarını aradan çıkaralım."

Banks tam bir şey söylemek üzere ağzını açmıştı ki annem sanki oğlunu hastanelik etmek üzere değilmişim gibi önüne bir sandviç bıraktı.

Kardeşim ona gülümsedi. "Teşekkür ederim, anne. Ellerine sağlık." Üstteki ekmek dilimini kaldırdı. "Turşuyu bile unutmuşsun. Bir tanesin."

Piç kurusuna bak.

Sandviçinden bir ısırık almadan önce bana dönüp ukala ukala sırtıtmayı ihmal etmedi. Ardından da hayatının son dakikalarını yaşamıyormuş gibi ekmeği tabağına geri bıraktı.

"Sen de ister misin, Foxx?" diye sordu annem. "Jambon ve hindi var."

Banks telefonunu tabağının yanına koydu. "Jambonu tavsiye ederim." Ekrana dokunduğunda bir video oynamaya başladı.

Benimle cidden dalga geçiyor.

İki parmağımı tabağının kenarına koyup onu yavaşça masanın kenarına sürükledim.

Kardeşimin ağzı şaşkınlıkla aralandı. "Ne yapıyorsun?"

Bakışlarımı onunkilerden ayırmadan telefonunu da aynı şekilde bir kenara çektim.

Dudaklarından bir şaşkınlık nidası döküldü. "Ne bok yiyor - ah!"

Masanın öteki ucundan üzerine atlayıp onu sandalye yığınının içine düşürdüm. Küçük pislik son saniye yana kaymayı başardı. Arkamdan omuzlarımı kavrayıp beni kıştırabilecekmiş gibi bir elini çenemin altına kaydırды.

"İstedğin bu muydu?" diye alay etti beni zaptetmeye çalışarak. "Foxxyciğim kucak mı istiyor?"

Açık artırmadaki pis oyunu mu yoksa bana kafa tutabileceğini sanması mı tepemi daha çok attırıyor karar veremiyordum. Her iki türlü de ceremesini o çekecekti. Kendimi tutmak buraya kadardı.

Güç bela yan dönmeyi başardım ama sandalyelerden biri kaburgalarım a girdi. *Bu maskaralıklar için çok yaşıyım.*

Bir şekilde kolumu Banks'in bacaklarının arasından geçirmeyi, diğeriniyse boynu ve omzuna dolamayı başardım. Kısa bir debelenmenin ardından onu istediğim konuma getirdim. Hızlı bir hareketle onu omzumun üzerinden arkaya fırlatıp masaya çarptım.

"Tanrı aşkına," diye homurdandı annem.

Ölümün yaklaştığı nihayet kafasına dank etmiş olacaktı ki Banks kıvranmaya başladı. Boğazına sarılıp onu masaya mihladım.

"Özür dilerim," dedi çırpınarak. "Arka bahçene yem bırakıp bütün kuşların etrafa sıçmasma neden olduğu için özür dilerim."

Çenem gerildi. *Bunun da senin başının altından çıktığını biliyordum.*

"Darbeli matkabını ödünç alıp kaybettiğim için özür dilerim," dedi güç bela aldığı nefeslerin arasından.

Şerefsiz herif.

"Seni... büyüün kasabanın... ve Bianca'nın... önünde küçük düşürdüğüm... için özür dilerim," dedi güçlkle.

Onu iki elimle kavrayıp masanın üzerinden kaldırdım. Ben vücudunu tekrar masaya çarparken Banks ellerimi turnaklayarak kurtulmaya çalıştı.

"Çenen hiç kapanmıyor," dedim onu sarsarak. "Hayatında bir kez olsun konuşmayı kes."

Jess'le Maddox arka kapıdan içeri girdi. Hâlimizi gördüklerinde kahkahayı bastılar.

"Eğlenceyi kaçırmışız," dedi Jess.

Banks'i boğmakla meşgul olmasam ona tavuklarını tasmayla gezmeye çıkaran bir adamın kimseye gülmeye hakkı olmadığını söyledim.

"Ateşe körükle gitme, Jess," dedi annem iç geçirerek. "Bir şey yer misiniz?"

Banks, "Yardım edin," diye tısladığında boğazını biraz daha sert sıktım.

"Hayır demem. Jambon var mı?" diye sordu Jess.

Maddox, Banks'in masanın ucunda duran sandviçini aldı. "Ben bunu aldım. Güzel görünüyor."

Banks altımda debelenmeye devam ediyordu. Maddox sandviçinden bir ısırık alarak kardeşimizi yakından incelemeye geldi.

"Sanırım mosmor kesilmesi nefes alamadığı anlamına geliyor," dedi Banks'in suratını işaret ederek.

Ellerimi morun yerini kırmızıya bırakmasına yetecek kadar gevşettim.

"Bu maskaralıkları bırakacağına annemizin..."

"Beni bu işe karıştırma," diye araya girdi annem.

"...yemin et," dedim. "Kendi işine bakacaksın. Anlaşıldı mı? Yemin ediyor musun?"

Gözlerimi onunkilere dikerek Banks'i başka bir saçmalığa kalkışmaması için uyardım. Ardından ellerimi tamamen gevşettim.

Banks uzun, derin bir nefes aldı. Sonra bir daha.

"Yemin et," diyerek parmaklarım hafifçe sıktım.

Kardeşim kaskatı kesildi. "İyi. Tamam. Zengin ve güzel kadınınla bir daha düşüp kalkmayacağıma söz veriyorum." Sırıttı. "Oldu mu?"

Tekrar boğazına sarılıp öksürmeye başlayana kadar sıktım. Babam içeri girer girmez Banks ona döndü. "Baba!" dedi boğuk sesiyle. "Yardım et!"

"Daha neler, Foxx? Yine ne yaptı?" diye sordu babam.

Jess masanın başına gelip sandviçinden bir ısırık aldı. "Araya girme, baba. Keyfimiz yerinde. Hem midem hem de gözlerim bayram ediyor."

Babam sırttı. "Bianca gitti herhalde."

Siktir.

Banks'i son bir kez daha sertçe itip ellerimi gırtlığından çektim. Göt herif hiç vakit kaybetmeden masanın üzerinden kalkıp annemizin yanına koştu.

Jess dilini şaklattı. "Bianca senin evinde mi?"

Ona sert bir bakış attığımda sırttı.

Sanırım hepsinden nefret ediyorum.

"Dün gece gideceğini söylemişti," dedi babam. Belli ki befret listeme girmeyi kafaya koymuştu. "Foxx'un heyheyleleri bu yüzden üzerinde sanırım."

"Aslında buraya size bir haber vermeye gelmiştim." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Hazır herkes buradayken söyleyip kurtulabilirdim. "Evleniyorum."

Annem elindeki şeyi yere düşürdü. Çıkan tangırtı içeride yankılandı.

Nabzım hızlandı.

Maddox başını yana eğdi. "Evleniyorum mu dedin sen?"

"Kim evleniyormuş?" Moss kapı eşiğinde duraksayıp şaşkın şaşkın etrafa baktı. "Yine ne kaçırdım?"

Jess sandviçinden bir ısırık daha aldı. "Foxx neredeyse Banks'i öldürüyordu."

"Ah. Ben de bir şey sandım," dedi Moss.

Annem mutfak adasının etrafından dolanıp babamın yanına geçti. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

"Az önce evleniyorum mu dedin sen?" dedi bunu dillendirmeye korkuyormuş gibi.

"Kim?" dedi Moss.

"Bir şey kaçırdım herhalde. Foxx'un evleneceğini söylediğine yemin edebilirim," dedi Maddox. "Ama bu imkânsız."

İç geçirerek gözlerimi devirdim. "Evleniyorum. Doğru duyunuz."

"Kiminle?" diye sordu annem.

"Bianca'yılsa senden bir özür bekliyorum!" diye bağırdı Banks.

Avuçlarımı kot pantolonuma sildim. Bu kadar gergin olmayı beklemiyordum. Böyle hissetmeye alışkın değildim. Bu... tuhaftı.

"Bianca'yla evleniyorum," diyerek Banks'e bakışlarımla o koca çenesini açması için meydan okudum. "En kısa süre içinde. Buraya da senden akıl almak için gelmiştim, *anne*."

Annem koşar adımlarla yanıma gelip beni kollarına aldı. Jess büyük bir zevkle sandviçini mideye indirmeye devam etti. Moss, Banks'i çenesini kapatması konusunda uyarıp kendine bir bardak çay koydu. Maddox yerdeki sandalyelerden birini kaldırıp oturdu.

"Sevincinizi bu kadar belli etmeyin," diye tersledim hepsini.

"Bu ne ara oldu?" diye sordu annem. Şimdiden içi içine sığmıyordu. Beni bırakıp geri çekildi. "Görüştüğünüzden haberim yoktu."

İşte başlıyoruz... "Bu işe kalkışacaksanız inandırıcı görüldüğünden emin olmanız gerekecek."

Boğazımı temizledim. "Bir süredir birlikteydik ve evlenmeye karar verdik. Nikah dairesine gitmek istemiyoruz. O yüzden de eve gelip hızlıca bizi evlendirecek bir papaz ya da vaiz tanıyıp tanımadığınızı sormak istedim. Abartılı bir şey peşinde değiliz."

"Hiç değilse önce onunla tanışabilir miyim?" diye sordu annem. Galiba muslukları açacaktı. "Senin adına çok sevindim, Foxx. Ben... onunla ne zaman tanışabilirim?"

"Bu akşam yemeğe gelebiliriz."

Annemin gözleri parıldadı. "Harika olur."

"Vaiz konusuna dönelim." Gerginliğim giderek tırmanıyordu. *Bir an önce buradan gitmeliyim.* "Yardımcı olacak mısınız?"

"Evet. Elbette olacağım. Birkaç kişiyle görüşür, akşam yemeğinde hepsini size anlatırım."

Onu başımla onayladım. İçim bir nebze rahatlamıştı. "Teşekkür ederim. Sence ne zamana hallolur?"

"Önce evlenmek için izin almanız gerek. Gerçi bunu yarın, en geç salıya halledebilirsiniz sanırım."

Harika.

"Bizim yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu Moss.

"Sana bir bekârlığa veda partisi düzenleyeyim mi?" diye atladı Banks.

"Hayır," dedi içerideki herkes hep bir ağızdan.

Banks kederli kederli iç geçirdi.

"Pippa'yla yakınlarda harika bir yer biliyoruz," dedi Jess. "Birkaç kez gittik. Güzel bir otel. Yemekleri leziz. İlilenirseniz bolca aktivite de sunuyorlar. Balayı ya da başka bir şey için bilgi almak istersen bana haber ver, her şeyi hallederiz."

Balayına Bianca'yı yarınlara yokmuş gibi becermek dışında pek kafa yordüğüm söylemezdi. O minik, tatlı bedeniyle beni kışkırtırken oracıkta içine girmekten başka bir şey düşünememiştim. Parmaklarımı enfes kıvrımlarında dolaştırıp ıslak ve dar kadınlığına kaydırduğunda neredeyse pantolonuma boşalacaktım.

Balayı için gidilecek yer düşünecek beyin hücrem kalmamıştı. *Kahretsin, onu aklını başından alacak bir yere götürmek istiyorum.*

"İyi olur, Jess. Yakınlarda bir yerde birkaç gece geçiririz diye düşünmüştüm."

Kardeşim beni başıyla onayladı. "Eve dönüp Pippa'yla konuştuktan sonra sana mesaj atarım."

"Peki ya buket?" diye sordu annem.

Ellerimi önümde kaldırdım. "Sakin ol."

"Yüzük işini hallettin mi?" dedi Maddox.

Siktir. Bir bahane uydurmak için kafamı çalıştırdım. "Aslında hayır. Bir süredir evlilik konusunu konuşuyorduk ama bu sabah bunu bir an önce yapmak istediğimize karar verdik."

"Ashley'ye doğum günü için Breakwater'dan bir yüzük almıştım," dedi Maddox. "İstersen sana seve seve eşlik ederim."

Moss yerdeki sandalyelerden bir diğerini kaldırıp Maddox'un yanına oturdu.

"Gelinlik ya da elbise lazım mı?" diye sordu Moss. "Brooke dolabı bir ton ıvrır zıvırla dolu. Ya da müstakbel karını alışverişe çıkarabilir. Doğu Florida'daki her dükkân ondan sorulur."

Bakışlarımı ailemin üzerinde gezdirirken göğsümde tuhaf bir burukluk hissettim. Onlara ne diyeceğimi ya da tekliflerine nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum. Tedirginliğimi üzerimden bir türlü atamasam da Reid Brewer'ın karısına ve evlatlarına ettiği alçak ihaneti düşündükçe aileme minnettar olmaktan kendimi alamıyordum. Sinirlerimi zıplatmayı hiç ihmal etmeseler de çoğu zaman yaptıkları yüzünden hiçbirinin yüzünü dahi göresim gelmese de bir şey olduğunda birbirimizin yardımına koşardık.

Daima.

Banks bile.

"Hepinize döneceğim. Yardımlarınıza minnettarım," deyip anneme döndüm. "Bizi evlendirecek birini bulmak için birkaç kişiyle görüşüp akşam yemeğinde sonucu bize bildireceksin yani?"

Annem hızlı adımlarla mutfığa yöneldi. "Hemen kolları sıvıyorum."

Pekâlâ. Derin bir nefes aldım. "İyi o zaman. Ben eve dönüyorum. Akşam yemeğinde görüşürüz."

"Özrünü hazırlayıp gel!" diye bağırdı Banks.

Kafam ona cevap yetiştiremeyecek kadar meşguldü.

Ailem düğünüm için ellerinden gelen her şeyi yapmaya hazırdı.

Müstakbel karım evde beni bekliyordu.

Hayatım birden nasıl bu hâle geldi?

Bu şansı hak edecek ne yaptım?

En Uç

BIANCA

Misafir odasına uzanan koridorda yürürken, "Haftayı böyle kapatacağım aklımın ucundan geçmezdi," dedim kendi kendime gülerek.

Ofisimde otururken Jason'ın içeriye dalıp onunla günübirlik bir yolculuğa çıkmamı istemesi daha dün gibiydi. *Çünkü bu kelimenin tam anlamıyla daha dün oldu.*

Hayatım son yirmi dört saat içerisinde yüz seksen derece değişmişti. Bu beni rahatsız etmeliydi. Devasa değişikliklerin ılık hızıyla üzerime gelmesinden endişe duymalıyım. Psikologlar kısa zaman içinde bu denli büyük değişimler yaşayan insanlar sayesinde ceplerini dolduruyordu.

Öyleyse neden bu kadar heyecanlıyım? Neden yerimde duramıyorum? Böyle tazelenmiş hissediyorum?

Bu sorulması gereken mantıklı bir soruydu ama cevabı bilmiyordum.

En son balkabağı baharatlı kahve kremasını yılın her ayı satın alabileceğimi ve en sevdiğim kalemlerin toptan satıldığını fark ettiğimde bu kadar heyecanlanmıştım.

Ne var ki evlilikle -hele de bekâr hayatımdan hiçbir şikâyetim yokken- kahve kremalarımı toplu alıp ofisimde saklamak bir değildi. Dahası, bu aşk uğruna değil, ailemin mirasını korumak için kalkıştığım bir mantık evliliğiydi. Bunların hiçbiri akli başında bir insana kendini... *özgür* hissettirmemeliydi.

Aklı başında bir insan değildim sanırım.

Bunu uzun zamandır beklediğim bir fırsat, babamın bize yaşattığı onca boktan şeyin karşılığını verme yolu olarak görüyordum. Bana yaşattığı onca boktan şeyin. Duygusal açıdan en büyük darbeyi annem almıştı. Kocasının bir sahtekâr olduğunu öğrenmişti. Erkek kardeşlerimin her biri çalışanlarımızı rahatlatmak, sözleşmelerimizi ayakta tutmak, finans ve güvenlik işleriyle ilgilenmek gibi farklı alanlarda kendi uzmanlık alanlarını konuşturuyordu. Peki ya ben? Asıl iş yükünü ben omuzlanmıştım.

Hayatımızın her alanını babamdan arındırmak için canımı dişime takmıştım. Öfkeli ortaklardan, gergin yatırımcılardan ve meraklı müşterilerden gelen çağrılarını yanıtlıyordum. İş günlerinin -ve hafta sonunun- büyük kısmını ekiplerimizi toplamak, güven inşa etmek ve bir bütün olarak aldığımız darbenin zararını en aza indirmek için sözleşme ve taahhütlerimizi yeniden yapılandırmakla geçiriyordum.

Düne kadar babama bu yüzden öfkeliydim. Ona kişisel bir gazim yoktu.

Fakat bugün her şey kişiseldi.

Beni, biricik kızını ve herkesten çok arkasını kollayan evladını, ailemizi satma planına alet edecek kadar küstah olduğunu düşünmek...

Sözleşmede yaptığı hain değişikliği fark etmeyeceğimi, beni bu denli parmağında oynattığını mı sanmıştı? Şimdiye dek sorgusuz sualsiz ona güvenmiş olmamdan mı yüz bulmuştu? Hepsinden öte, kimsenin benimle evlenmek istemeyeceğinden nasıl bu kadar emin olabilirdi?

Evet, yıllar içinde evlenmek gibi bir niyetim olmadığını defalarca kez belirtmiştim. Doğum gününe kalan birkaç hafta içinde koluma bir adam takıp onu nikah masasına oturtma ihtimalimin pek yüksek olmadığını da kabul ediyordum. Ama asıl mesele tam da buydu ya.

Beni bu duruma sokmak, gizli kapaklı, şaibeli bir anlaşmaya meze etmek affedilemezdi. Eğer Foxx Carmichael'la evlenmek babamı alt etmenin tek yoluysa bunu sineye çekmekten başka çarem yoktu. *Peki bu gerçekten benim için büyük bir fedakârlık mı?*

Hayır, pek sayılmazdı. Ancak Foxx için öyleydi.

İçim ona duyduğum minnetle dolup taşı. Her şey çok farklı sonuçlanabilirdi. Maddedeki değişiklik doğum gününden önce fark edilmişti ve bu, bize babamın yoluna taş koymak için bolca zaman veriyordu. Foxx ailem... ve benim için hayatını kendi isteğiyle bir kenara itmişti. Fedakârlık yapan *oydu*. Sırf bu iğrenç ihanete engel olmamız için boşanmış bir adam olmaya, şahsi meselelerini askıya almaya razı olmuştu.

O gerçekten de tanıdığım en iyi kalpli, en harika insandı.

Göğsüm sıkıştı ve bunu itiraf etmekten her ne kadar nefret etsem de kucaklanmaya ihtiyacım vardı. *Kucaklanmaya ihtiyacım olmasından nefret ediyorum.*

Yatağın üzerinde bıraktığım telefonumu alıp annemi aradım. İçim beklentiden kıpır kıpırdı.

"Bianca," dedi, sesi müthiş bir rahatlamayla doluydu. "Nasılsın?"

Yatağın ucuna iliştim. Üzerime bir ağırlık çöktü ve annemle konuşmanın bir kucaklama gibi geleceğini sandığım için kendime kızdım.

"Eh, hem daha iyi hem daha kötü günler görmüşlüğüm var. Sen nasılsın?" diye karşılık verdim.

"Ah, Bianca..." Derin bir iç geçirdi. "Bu çilenin bitmesi için sabırsızlanıyorum."

"Biliyorum, anne. Ben de öyle. Nasıl gidiyor?"

"Polis hâlâ babanı arıyor. Jason, Brewer Spor'la ilgili gelişmeleri sana iletmediğini söylediği. Çok, çok üzgünüm, canım. Keşke bunun olmasına mâni olabilseydim, çevirdiği dolapları daha önce fark etseydim."

Hüzünle gülümsedim. "Senin suçun değildi. Ona güvenmiştin."

"Bu büyük bir hataydı."

"Kocana güvenmeyecektin de kime güvenecektin?"

Annem tekrar iç geçirdi.

Elim titrediğinde telefonu ötekine geçirdim. Kısa zaman içinde evleneceğimden haberi var mı emin değildim. Bunun konuyu açmanın zamanı olup olmadığından da öyle.

"Dün seni iki kere aradım," dedi. "Mesajlarımı görmedin mi?"

"İş telefonum ofiste kaldı. Şu an Florida'dayım."

Duraksadı. "Bundan haberim var mıydı?"

Usluca güldüm. "Bana mı soruyorsun?"

"Dürüst olmam gerekirse hangi günde olduğumuzu bile bilmiyorum."

"Eh, madem Florida da olduğumu bilmiyordum sana muhtemelen bilmediğin ve hiç beklemediğin bir haberim daha var."

"Ne oluyor?"

Ayağa kalktım, oturamayacak kadar heyecanlıydım. "Dün Jason'la buraya geldik ve burada kalmamın en iyisi olacağı konusunda hemfikir olduk. Babamın Brewer Air'i bastığını öğrendi ve Landry Güvenlik ortada ciddi bir tehlike olup olmadığını araştırana kadar gözlerden uzak olmama karar verdik."

"Bence de iyi bir karar vermişsiniz. Keşke biriniz bana da söyleseymiş. Hepinizin birer yetişkin olduğunu biliyorum ama gelişmelerden haberdar edilmek istiyorum."

"Biliyorum. Ama gerçekten son anda karar verdik."

Pencereden dışarı baktığımda bir adamla kadının Jeep marka bir arabayı yıkadığını gördüm. Adamın Foxx'un kardeşlerinden hangisi ve nasıl biri olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. *Foxx'a benziyor mu? Jess gibi tavukları gezmeye çıkarıyor mu? Babaları gibi nazik biri mi?* Birbiri ardına kafama

doluşan sorular beni gülümsetti. *Bu aile hakkında öğreneceğim daha çok şey var.*

“Nerede kalıyorsun?” diye sordu.

Yüzümdeki gülümseme genişledi. “Foxx Carmichael’da.”

“Ah...”

Bir kahkaha patlattım. “O ne demek şimdi?”

“Ne demek olduğunu bal gibi biliyorsun.” O da güldü. “Asıl o nasıl gidiyor?”

“Eh...” Bu kez gergince güldüm. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

“Dinliyorum.”

Derin bir nefes alıp pencere pervazına yaslandım. “Foxx’la evleniyorum.”

Ahizenin öteki ucuna derin bir sessizlik çöktü.

“Herkes birkaç yıldır gizli bir ilişki yaşadığımızı ve yakında evleneceğimizi söylüyoruz. Ertesi gün kadar yakında.”

“Yarın evleniyorsun ve bundan şu an mı haberim oluyor? Bianca.”

“Sakin ol. Bana kızma.”

“Ah, daha hiçbir şey görmedin, küçük hanım.”

Kıkırdadım. “Jason’la Gannon, Brewer Spor’un sözleşmesinde bir açık bulduğu için evleniyoruz. Bundan haberin vardır herhalde.”

“Var, abilerinle konuştum. Neredeyse babanı kendi ellerimle bulup paralayacaktım.” Genzinden alaycı bir ses döküldü. “Bunun yaptığı en şaşırtıcı şey olduğunu söyledim ama gün geçmiyor ki listeye yeni bir rezillik eklenmesin.”

Cinsel istismar. Oğlunun kız arkadaşına tehdit. Brewer Trade’i değerinin çok altında satmak. Finans müdürümüzü ortada hiçbir sebep –*yasal bir sebep*– yokken işten kovmak. Geçici bir hevese kapılıp Tennessee Arrows beyzbol takımını satın almak.

Eh, gerçi buna geçici bir heves demezdi. Belki de Downinglere yaranmaya çalışıyordu. *İyi ama neden?*

“Haklısın,” dedim.

“Abilerin bana sorunu çözdüklerini söyledi ama bunu nasıl yaptıklarından bahsetmedi. Arrows’la ilgili bir toplantının ortasında olduğumdan –kulübe bir başkan bulamıyorum da– ben de pek üstelemedim. Şu bahsettiğin boşlukla apar topar evlenmenin birbiriyle ne ilgisi var?”

“Doğum gününden önce evlenmezsem mahkeme salonlarında sürünmemiz gerekecek. Bunu pekâlâ yapabiliriz ama böylesi hem maddi hem manevi hem de zaman açısından büyük kayıplar vermek demek. Ve hiçbirimiz bunu istemiyoruz.”

“Aynen öyle.”

Odanın içinde volta atmaya koyuldum. “Elimizdeki tek alternatif yirmi yedime basmamdan önce evlenmekti. Böylece sözleşmenin bir hükmü kalmayacak. Fonları yenilesek bile –ki bildiğin üzere zaten yapıyoruz– Downingler söz konusu maddeyi yasal dayanak olarak kullanabilir. Öte yandan Bayan Carmichael olursam planlar suya düşer.”

Annem inledi. “Kararından emin misin? Sırf bu yüzden evlenmek kulağa korkunç geliyor. Seni bu duruma sokanın öz baban olması tepemi daha beter attırıyor.”

“Senin mi benim mi?”

“Çok üzgünüm, Bianca.” Bir an duraksadı. “Bil diye söylüyorum, Brewer Spor’u kaybetmemiz hiçbir şeyi değiştirmez. Paraya ihtiyacımız yok ve portföyümüz–”

Volta atmayı bıraktım. “Konu o değil.”

Annem sessiz kalıp bir açıklama yapmamı bekledi.

“Paraya ihtiyacımız olmadığını ben de biliyorum. Bu bir gurur meselesi. Brewer Spor’u Downinglere altın tepside sunmak tansa üç kuruşa satmayı yeğlerim.” Dişlerimi sıktım. *Bu sefer babamın kazanmasına izin vermeyeceğim.* “Bu artık şahsi bir

konu. *Medeni hâlimi bile pis işlerine karıştırdı, anne.* İğrenç planını bu kadar özel bir şeyin üzerine kurdu. Gannon'ı ya da Ripley'yi değil, beni seçmesinin bir tesadüf olduğunu sanmıyorum. Hayatındaki bütün kadınlar gibi beni de manipüle edebileceğini sandı. Yanlış anlama, derdim sana saygısızlık etmek değil."

"Olsun ya da olmasın. Gerçek bu."

Ne yazık ki.

Kalbim annem için sızlıyordu. Kocasının başına açtığı pisliği temizlemek için yılmadan didinip duruyordu. Günün birinde bir nefes alıp kendisini mutlu edecek şeyi bulmaya fırsatı kalacağını umuyordum. İçimden bir ses uzun zamandır mutlu olmadığını söylüyordu ve bu kalbimi kırılıyordu.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. "Kendimi çok çaresiz hissediyorum. Senin için savaşmak istiyorum, bir tanem ama nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Yatağa oturup sorusunu düşündüm.

Yapabileceği bir şey var mı? Hayır.

Olsa ondan bir şey yapmasını ister miydim? Yine... hayır.

Karnımdaki huzursuzluğu görmezden gelip gözlerimi karşımdaki duvara diktim. "Bunun kulağa baskıdan ne yaptığımı bilmiyormuşum gibi geldiğinin farkındayım ama... ben iyiyim, anne. Gerçekten iyiyim. Sanırım."

Annemin sesi şefkatli bir hâl aldı. "Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Satır aralarını okuyabiliyordum ve bir an için küçük bir kız gibi hissetmekten kendimi alamadım.

Liseyi bitirdiğimden beri annemle iş dışında hiçbir şey konuşmazdık. Erkekler, duygular ya da yüz kremleri hakkında yüzeysel bir çift sözün ötesine geçtiğimizi hatırlamıyordum. Bir çok açıdan bana harika bir anne olmuştu ve derin bir ilişki kuramadığımız için onu suçlamıyordum. Ben de en az onun kadar kabahatliydim. Bütün hayatımı babamın izinden gidip

diğer her şeyi ve herkesi ihmal ederek geçirmiştım. Ancak babamın maskesinin düşmesi ve yaptığı seçimlerin hayatımızı nasıl mahvettiğini görmemle durup hayatımı gözden geçirmiştım.

Ve ne kadar mutsuz, ne kadar tatminden yoksun bir hayat sürdüğümü görmüştüm.

Beni neyin mutlu ve tatmin edeceğini bilmiyordum ama bu konuşma bana annemi daha yakından tanımanın iyi bir başlangıç olacağım söylüyordu.

“Günün birinde seninle uzun uzun sohbet etmeyi çok isterim, anne,” dedim. “Oturup bir şeyler içecek ve elle tutulur şeyler konuşacak vaktimiz olduğunda.”

“Ben de öyle.”

Kalbim sevgiyle dolup taşıtı.

“Düğüne gelebilir miyim?” diye sordu.

“Küçük bir şey planlıyoruz. Bir vaiz tutacağız. Abartılı bir kutlama olmayacak. Gelmek istersen çok sevinirim ama önce Jason’la konuşman daha iyi olur sanırım. Malum, gözlerden uzak olmam gerek.”

“Haklısın, bunu düşünmemiştim. Onunla bir konuşayım. Ama kızımın mürüvvetini göremediğimi düşünmek istemiyorum.”

“En kötü ihtimalle seni görüntülü ararım,” dedim. “Aynı şey olmaz, biliyorum ve ben de yanımda olmanı istiyorum. Ama sonuçta bu gerçek bir evlilik değil. Yani...”

Anlamlandıramadığım bir nedenden keyfim kaçtı.

“Jason arıyor, Bianca. Açsam iyi olur. Akşam seni tekrar ararım, olur mu?”

Onu başımla onayladım. “Sorun değil. Seni seviyorum, anne.”

“Ben de seni seviyorum. Tahmin ettiğinden çok daha fazla.”

Telefonu kapattığımda kendimi uzun zamandır olmadığım kadar rahatlamış... ve mutlu hissediyordum. Yanımda olmak için çaba gösteriyor. Bu yüzden mutluyum.

Kafam iş hakkında endişelenemeyeceğim kadar meşguldü ve hayatım pek güllük gülistanlık sayılmasa da bu hoş bir değişiklikti. Dün ofisimden çıkarken biri bunu söylese ona bunun imkânsız olduğunu, ancak öldüğümde işi düşünmeyi bırakacağıma dair yeminler ederdim.

Ne var ki iş sabahtan beri aklıma bile gelmemişti. Kendimi düşünmüştüm. Planlar yapmıştım. Bilgisayar ekranını içermeyen bir şeyi dört gözle bekliyordum. Evet, bunun altında çılgınca ve karmaşık nedenler yatıyordu ama bir insan olduğumu hatırlamak hoştu.

Dahası, Foxx'la evleneceğimi düşünüp durmak o kadar da kötü sayılmazdı.

Sırıtarak Astrid'i aradım.

"Selam," dedi. "Florida nasıl?"

"Sürprizlerle dolu."

"Öyle mi? Dökül bakalım. Ne oluyor?"

Foxx'un tişörtünü üzerimden çıkarıp dünkü kıyafetlerimi giydim. "Eh, biraz daha kıyafete ihtiyacım olacak diyelim."

"Peki..."

Sırıttım. "Dolabımda düğünümde giyebileceğim bir şey var mı?"

Hattın öteki ucuna ölüm sessizliği çöktü.

"Astrid?" dedim.

"Affedersin." Güldü. "Dolabımda düğününde giyebileceğin bir şey olup olmadığını sordun sandım. Aslında öldüğünde dediğini anlamam biraz uzun sürdü. Ne yaşadığını bilmek istiyorumuyum?"

Bir kahkaha patlattım. "Evlenmem bu kadar mı inanılmaz?"

"Evet. Senden bahsediyoruz. Neden cenaze kıyafeti bakıyoruz? Kimi bulup intikam almam gerekiyor?"

"Düğünümde dedim, Astrid." Dramatik etki yaratmak için duraksadım. "Foxx'la evleniyorum."

“Ne?”

Güldüm. “Nedenini açıklayacak vaktim yok ama birkaç yıldır kapalı kapılar ardında ateşli bir ilişki yaşadığımıza inanman gerek. Artık bunu resmileştirmeye ve hayatlarımızı birleştirmeye karar verdik.”

“Vay canına. Peki. İnandım bile. Gerçi aranızdaki çekim düşünüldüğünde buna kim inanmaz? Yine de bir dünya sorum var.”

“Hepsini daha sonra yanıtlayacağım. Şimdilik soran herkese böyle söylüyoruz. Tamam mı?”

“Anlaşıldı. Peki biraz kendimden dokunuşlar katabilir miyim? Mesela işe geldiğimde seni yatağa kelepçelenmiş vaziyette bulduğumu ya da çığlık çığlığa–”

“Hayır.” Kahkahalarım öyle şiddetlendi ki domuzları aratmayacak sesler çıkarmaya başladım. “Aslında bir düşündüm de... canın ne istiyorsa öyle yap. Seksi bir hikâye yazacaksan hakkını vereceğine söz ver yeter.”

Astrid kıkırdadı. “Beni biraz bile tanımadın mı? Elbette hakkını vereceğim. O dünyalar yakışıklısı nişanlılığını gözlerimle gördüğümü unuttun herhalde. Bir kadının dilinden iyi anladığına adım gibi eminim. O eller. Dolgun dudaklar. O vücut.”

Acilen durması gerekiyordu yoksa Foxx’u ve... yakın gelecekte yapacaklarını düşünüp şuracıkta eriyecektim. *Umarım beklediğime değer.*

“Her neyse, benden ne istiyorsun? Sana nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu asistanım.

Astrid’in gevezeliklerini dinlerken koridoru aşıp oturma odasına girdim.

“Bir elbiseye, bukete ve balayı için iç çamaşırına ihtiyacın var.” İnledi. “Kıskançlıktan çatlayacağım.”

Gülmekten yanaklarım sızlıyordu.

“Tören ne zaman?” diye sordu.

“Emin değilim. En kısa sürede. Şu an annesine bize yardımcı olup olamayacağını soruyor.”

“Peki... Ah! Geçenlerde Halcyon’un yakınlarında bir yere yeni bir dükkân açtığını duymuştum!”

“Öyle mi? Sattıkları kıyafetlerine bayılıyorum.”

“Bir telefon açıp görüşeyim. Sattıkları her şey birbirinden güzel ve şansım yaver giderse sana birkaç şık parça, hatta belki düğün için bir elbise bile ayarlayabilirim. İstedğin çantayı hazırlayıp gönderdim ama içindekiler muhtemelen düğünü, balayını ve... bir saniye. Artık orada mı yaşayacaksın? *Kovuldum mu?*” İnledi. “Kovulmadıysam da lütfen beni Tate’in yanına verme.”

Bir kahkaha koyuverdim.

“Renn’le kalırım. Başka çarem yoksa Gannon’a bile razıyım. Yeter ki Tate olmasın.”

“Merak etme. Hâlâ benim asistanımsın. Bu gerçek bir evlilik değil, unuttun mu?”

“Hı-hı.”

“Değil!”

“Biliyorum. Değil... yani şimdilik. Hemen Halcyon’u arayıp konuşuyorum,” dedi itirazlarına aldırmadan. “Haber veririm.”

İç geçirdim. “*Tamam.*”

“*Tamam.* Sonra görüşürüz.”

Cevabımı beklemeden telefonu yüzüme kapattı. Tam da bu sırada Foxx’un eve geldiğini haykıran alarm sesi kulaklarımı doldurdu.

On Dört

FOXX

Bianca köşeyi dönüp, "Nasıl geçti?" diye sordu. "Annen haberi nasıl kaşıladi? Abarttı mı?"

"Şöyle söyleyeyim, yarın evleniyoruz."

Peşimden oturma odasına girerken gözleri pırıldıyordu. Kanepeye oturdum. Bianca da yanımdaki minderin üzerine kıvrıldı.

Olan bitene inanmakta zorlanıyordum. Yaşadıklarım hayallerimin bile ötesindeydi. Bianca kanepemde oturuyordu. Düğünümüzün detaylarını konuşuyorduk. Birkaç saat içinde ailemin karşısına nişanlım olarak çıkacaktı.

Nabzımı hızlandıran gülümsemesi karşısında düşüncelerimden sıyrıldım.

Öfkeli olmalıydım. Paniklemeliydim. *Evliliğin hayatımı nasıl kısıtlayacağını düşünmeli, sahte bile olsa onu boşamanın ne kadar zor olacağı konusunda endişelenmeliydim.* Hiç değilse bunu Bianca'nın kollarımın arasında olmasının nasıl bir his olacağını nihayet öğrenme fırsatı değil, işimin bir parçası olarak görmeliydim.

Ama hiçbirinde eser yoktu.

Biraz bile.

"Ne?" diye sordu Bianca muzip bir sesle.

"Seninle evlenerek yıl sonu ikramiyesine hak kazanıp kazanmadığımı merak ediyordum."

Dudaklarından bir şaşkınlık nidası döküldü. "Karıyla böyle konuşamazsın."

“Henüz karım değilsin.”

“Doğru dedin.” Arkasına yaslanıp yastığını üzerime fırlattı. “Ayağını denk alsan iyi olur. Nasıl bir eş olacağıma henüz karar vermedim.”

Yastığı yanıma koydum. “Seçme şansım var mı?”

“Hayır. Ama benim var.” Güldü. “Anaç bir ev hanımı mı olmak istiyorum? Çamaşırlarını yıkayıp geldiğinde yemekleri sen dönmeden hazır mı etsem?”

“Yemek pişirme denemelerini gördüm. Umarım mutfağa adımını atmazsın.”

Koluma vurduğunda kıkırdadım.

“O zaman dırdırcının teki olacağım. Çöpleri çıkarmadığın, çoraplarını yere attığın ve çok fazla maç izlediğin için başının etini yiyebilirim. Sürekli benimle ilgilen diye yalvarabilirim.”

“Merak etme, sana ilgi göstermem için bana *asla* yalvarman gerekmeyecek.”

Sırıttı.

Neyin peşinde olduğunu biliyordum. Konuyu hemen değiştirmezsem kucağıma oturacaktı. O devasa memelerini ağzıma almayı, kadınlığını etrafımda hissetmeni her şeyden çok istesem de bu ani gelişmeleri sindirmesi için ona zaman tanımalı, geri adım atma şansı vermeliydim.

Bunu yapmak içten içe beni öldürse bile.

Homurdanarak sertleşmeye başlayan aletimi elimden geldiğince ona çaktırmadan düzelttim. “Annenle sohbetiniz nasıl geçti?”

Gülümsemesi hafifçe soldu. “İyiymiş. Sanırım biraz şaşırdı. Ve bu duruma düştüğüme çok üzüldü.”

Bianca gözlerini odanın öteki ucundaki bir şeye dikince merakım daha da kabardı. Ailesiyle ilişkisine dair bir şey bilmiyordum. Rory Brewer’ın güvenlik ekibinde de hiç çalışmamıştım. Ama içimden bir ses anne-kız ilişkilerinin kendi annemle kız

kardeşim Paige arasındakinde pek benzemediğini söylüyordu. Annemle Paige'in arasından su sızmazdı. Hatta annem ve iyi sayılabilecek erkek kardeşlerim arasındaki ilişkinin bile Bianca'yla Rory'ninkinden daha iyi olduğundan şüpheleniyordum.

Dikkatini tekrar bana çevirerek, "Düğüne gelmek istedi ama ona önce Jason'la konuşmasını söyledim," dedi.

Güzel yeşil gözleri doldu. Onu tutup kucağıma çekmemek kendimi zor tuttum.

"Yanında olmasını istiyor musun?" diye sordum. "İstediğin buysa onu getirmem tek lafına bakar."

Bianca bir şey söyleyecekmiş gibi nefes aldı ama nedense kendini tuttu.

"Her şey yolunda mı, Bianca?"

Aldığı nefesi yavaşça verdi. "Mantığımla mı hareket ediyorum yoksa tüm bu gelişmeler beni sandığımdan daha duygusal bir hâle mi getirdi bilmiyorum."

"Bana içini dökmek ister misin? Belki bir yardımım dokunur."

Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunu hiç sesli söylemedim." Bunu yapacağına inanmıyormuş gibi kendi kendine güldü. "Pekâlâ, şöyle ifade edeyim. Evlenirken annemin yanımda olmasını isteniyorum." Huzursuzca kıpırdandı. "Bunun kulağa korkunç geldiğinin farkındayım. Muhtemelen böyle düşündüğüm için beni şımarık bir velet olarak görüyorsun ama--"

"Hey." Elimi bacağına koydum. "Söylediğin kulağa hiç de korkunç gelmedi. Şımarık bir velet olduğunu da zaten uzun zamandır düşünüyordum."

Sırıttı.

Ona göz kıptım. "En yakınındaki insanlardan birinin ihanetine uğradın. Herkesle arana mesafe koyup kendini korumak istemek en doğal hakkın." Bacağını hafifçe sarstım. "Hem müstakbel kocan insanlara siktirip gitmelerini söylemekten hiç çe-

kinmeyen bir adam. Sınırlar konusunda sana yardımcı olacak birine ihtiyacın varsa doğru bir evlilik yapıyorsun demektir.”

“Her hâlükârda doğru bir evlilik yaptığımı düşünüyorum.”

“Annem beni alanın şanslı olduğunu düşünüyor gibi.”

Bianca bir kahkaha patlattığında içim rahatladı. Yüzü gülse de benimle paylaştığından daha fazlasını içine attığından şüpheleniyordum. Kafasından geçen her şeyi bilmek istiyordum ama üzerine gidemezdim. En azından şimdilik.

Dürüst olmam gerekirse hislerini bu kadar önemsemem beni de şaşırtıyordu. Bianca’ya hiçbir zaman –daha doğrusu kasıtlı olarak– bir pislik gibi davranmamıştım. Ama birbirimize duygularımızı açmaya, kişisel ya da daha derin mevzuları tartışmaya da hiç yeltenmemiştik. Fakat... kendimi rahatsız hissetmiyordum.

Kimin aklına gelirdi?

Sırıtişımı bastırdım. *Banks’e dönüşüp her şey dorukta yaşamadığım sürece sorun yok.*

Telefonumun sesi kulaklarımı doldurdu. “Bir saniye.” Cihazı cebimden çıkardım. “Kız kardeşim arıyor. Açmazsam beni yıldırana kadar aramaya devam edecek. Telefonumu kapatmaya kalkışırsam da başkasma dadanıp telefonu tekrar açmamı ve çağrısını yanıtlamama söylememesi için onu buraya gönderecek.

“Kız kardeşini şimdiden sevdim.”

“Çok şaşırdım.” Omzuma vurduğunda gözlerimi devirdim. “Selam, Paige.”

“Foxx Callum Carmichael, bana çabuk annemizin koca bir yalancı olduğunu söyle.”

Kıkırdadım. “İyiyim, Paige. Sen nasılsın?”

“Yarın evleniyor musun?”

“Yarın evlenmeye çalışıyoruz.”

“Bana bir telefon açmak aklına gelmedi mi? Maddox bile arayıp haber verme nezaketini gösterdi. Bunu bana nasıl yapar-

sın? Yeni bir kız kardeşim olacak ve kim olduğunu bilmiyorum bile! Ona nasıl memeler² göndermem gerektiğini nereden bileceğim?”

Güldüm. “Tek derdin bu mu?”

“Beyefendi,” dedi sanki bu hitap başlı başına bir cümleymiş gibi. “Memeler günümüzün en önemli iletişim araçlarıdır. Kendini dünyadan soyutlamış huysuz bir ihtiyar olmasaydın bunu bilirdin.”

Sırıttım. “Bir de kalkıp bana düğüne neden davet edilmediğini soruyorsun.”

“Göt herif. Müstakbel karın orada mı? Onunla konuşabilir miyim?”

Normal şartlarda Paige’in onunla konuşmasına izin vermez, Bianca’nın ailemle kontrollü bir ortamda teker teker tanışmasını tercih ederdim. Ama içimi kemiren bir mevzu vardı. Biraz deli ama fazlasıyla destekleyici bir grup insanın sorgusuz sualsiz ona arka çıkacağını bilmesinin Bianca’ya iyi gelip gelmeyeceğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Burada kendini rahat ve güvende hissetmesini istiyordum.

“Bianca daha annemle bile tanışmadı,” dedim. “Gözünü korkutacağından endişeleniyorum.”

“Uslu olacağım. Söz veriyorum.”

İç geçirerek Bianca’ya bir bakış attım. Paige’in baş belasının teki olmasma içten içe seviniyordum. Bu nişanlımın gerginliğini bir nebze hafifletebilirdi.

“Kız kardeşimle konuşmak istiyor musun? Hayır diyebilirsin.”

“Ama lütfen deme!” diye bağırdı Paige hattın öteki ucundan.

Bianca tereddüt etse de telefonu almak için elini uzattı. Cihazı avucunun içine bırakırken buna pişman olmayacağımı umdum.

2 Meme. İnternette viral olan mizah içerikli söz, görsel ya da videolar. -çn

"Alo?" dedi sırtını dikleştirerek. "Evet, gerçekten abinle evleniyorum." Bir süre -uzunca bir süre- sessiz kalıp Paige'in anlatıklarını dinledi ve bir kahkaha patlattı. "Kesinlikle. Hayır, tabii ki aramızda kalacak."

Bana bakıp göz kırptı.

"Ver şunu geri," diyerek elimi uzattım.

"Sonra görüşürüz," deyip telefonu bana uzattı. "Çok tatlı biri."

Gözlerimi devirdim. "Mutlu musun?" diye sordum kız kardeşime dönerek.

"Hem de nasıl, mutluluğumu tarif etmeye kelimeler kifayetsiz kalır," diye yanıtladı Paige. "Başını daha fazla ağrıtmayacağım. Yalnız kurtluğa bir son vereceğini kulaklarımla duymam gerekiyordu. Ona şimdiden bayıldım, Foxx."

"Ne mutlu bana. Artık gönül rahatlığıyla evlenebilirim."

"Göt herif." Güldü. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Paige. Hoşça kal."

Başımı mindere yaslayıp Bianca'ya döndüm. Bir endişe dalgası beklediğim yerde içim memnuniyetle dolmuştu.

Bianca bana dönük, omzunu kanepeye yaslamış vaziyette oturuyordu. Bakışları yüzümde gezindi.

"Ne?" diye sordum.

"Benim için bunu yaptığına inanmıyorum."

Gülümsedim. "Artık dönmek için çok geç."

Bana gözlerini kısıp da onun dudakları da bir gülümsemeye kıvrıldı. "Günün birinde evlenmek istiyor musun? Gerçekten yani?"

"Hımm," tavana bakıp sorusunu düşündüm. Cevaplaması kolay bir şey değildi.

Ciddi bir şeye dönüşebileceğinden şüphelendiğim ilişkilerden bilerek kaçınmış, bir noktada sona ermesinin beraberinde getireceği dertlerle boğuşmak istememiştim. Kadınlar, insanlar,

sinirimi bozuyordu. Çoğundan hazzetmiyordum. Bunun şahane bir kişilik özelliği olmadığıнын farkındaydım ama hiç değilse kendimi kandırmıyordum. Tanıştığım insanların çoğundan negatif elektrik alıyor, içlerinde sahtekâr, tembel ya da sadakatsizlik birinin yattığını seziyordum. İçgüdülerimi görmezden gelemezdim. Bugünlere gelmemi onlara borçluydum.

Doğru kadını bulsaydım fikrim değişir miydi? Beni güldüren, sınırlarımı zorlayan, diken üstünde tutan biriyle birlikte olsaydım? Zeki, cesur ve güzel biri... beni evliliği düşünmeye iter miydi?

Bianca Brewer benim olsaydı onunla gerçekten evlenmek ister miyim?

Düşüncelerimden sıyrılıp ona döndüğümde göğsüm sıkıştı. Sorusunu cevapsız bırakmak istiyordum.

“Bence nasıl konuştuğumuza dikkat etmeye başlamalıyız,” diyerek konuyu değiştirdim. “Evleniyoruz ve diğer herkesin gözünde bu sonsuza dek sürecek bir şey. Birbirimize... âşıkmişiz gibi konuşmaya alışmalıyız.”

Birden bula bula bu konuyu bulduğuma pişman oldum.

Ciğerlerim öyle bir gerildi ki canım yandı. *Âşıkmişiz gibi mi? Hadi ama, Carmichael.*

İçeriye dolduran zil sesi aile grubumuza yeni bir mesaj geldiğini duyurdu. Genelde bu sesi duyar duymaz bildirimleri sessize alırdım ama şu an konuşmamızı bölen her kimse ona minnettardım.

Maddox: Ashley'ye Breakwater'a geldik. Şu bahsettiğim dükkâna uğrayıp birkaç yüzük fotoğrafı atmamı ister misin, Foxx? Ashley alışverişe daldı, ben de arabada boş boş oturuyorum.”

Mesajı üç kez okudum.

İnsan iletişimine pek hâkim sayılmazdım.

Ben: Evet.

Ben: Sağ ol.

Maddox: İçeri giriyorum. Aklında özel bir şey var mı?

Bianca'ya hızlı bir bakış attım.

Aklıma gelen ilk şey *seksi* oldu ama bir yüzüğün böyle nitelendirilebileceğini sanmıyordum. Hemen ardından *gösterişsiz* sözcüğü geldi. Dünya kadar parası, emrine amade bir asistanı olmasına rağmen Bianca hiçbir zaman *gösteriş meraklısı* biri olmamıştı.

Ben: Basit ama şık bir şey. Gösterişli olmasın.

Maddox: Tamamdır. Birazdan sana döneceğim.

Jess: Balayı için yerleriniz ayırıldı. Silver Springs'e yarın akşam girip Çarşamba çıkacaksınız. Birkaç gecelik bir şey demiştin. İsterseniz süreyi uzatabilirsiniz. Bana bir haber çak yeter.

Ne?

Beni pürdikkat izleyen Bianca, "Ne oldu?" diye sordu.

"Yok bir şey. Bir saniye."

Ben: Ne demek yerlerimiz ayırıldı?

Jess: Madem bir şey yapıyoruz tam yapalım dedik ve masraflara kadar her şeyi hallettik. Düğün hediyeimiz gibi düşün.

Ben: Daha düğünü ne zaman yapacağımızı bile bilmiyorum.

Jess: Yarın. Annem son detayları hallediyor.

Ah.

İçim heyecanla doldu.

"Ne oluyor?" diye yineledi Bianca.

Kıkırdadım. "Görünüşe göre kardeşlerim balayı için bize yer ayırtmış."

Yüzünü buruşturdu. "Ne? Nasıl? Nereye gidiyoruz?"

Ekranı kaydırıp Jess'in ilk mesajına döndüm. "Silver Spring'se. Sadece birkaç gece." *Ben sana layık bir şey düşünene kadar zaman kazanmak için.*

"Kimsenin bunun için masrafa girmesini istemiyorum," dedi. "Her şey seve seve karşılarım. Kendimi kötü hissedirim. Sonuçta bu... gerçek değil."

Sesi son iki sözcükte boğuklaştı.

"Hissetme," dedim. "Birbirimize âşığız, unuttun mu? Her şeyiyle gerçek bir evlilik bu. Hem ölsem karımın elini cebine attırmam." Burnuna vurdum. "Benden çok daha zengin olması umurumda değil."

Bianca kıkırdadı.

"Evlilik demişken, sözleşme geldi," dedim. "Akşama kadar imzalayıp Gannon'a iletmemiz gerek."

Bakışlarımı tekrar telefonuma çevirdim.

Ben: Bunu yapmanı hiç beklemiyordum. Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin.

Maddox gruba peş peşe üç fotoğraf attı. Ekranımı Bianca'dan gizlemek için arkamı dönüp yüzüklere bir göz attım. Üçüncüde –altın renkli bandın üzerine işlenmiş baget pırlantalı olan– karar kıldım.

Ben: Üçüncü.

Maddox: Parmak ölçüsü?

Ben: Ne bileyim ben?

Maddox: Tezgâhtar kadın ortalamanın beş ila yedi aralığında olduğunu söylüyor. Altı diyelim. Gerekirse daraltıp genişletebilirsin.

Ben: Harika. Akşam hesaplaşırız.

Maddox: Kasadayım.

Bianca başını telefonundan kaldırıp, "Astrid'in Breakwater'daki bir dükkândan aldığı kıyafetler kuryeyle geliyormuş" dedi. "Aralarında düğünde giyebileceğim bir şey olduğunu söylüyor."

Kanepeden kalktı. Giysileri kıvrımlarını harika sarıyordu.

"Ya balayı?" diye sordum.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Yüzünde çekici bir sırıtış belirdi. "Balayını düşünmeden duramıyorsun, ha?"

"Sana evlenme teklifi ettiğimden beri bunu bekliyorum."

Önüme geçip bir parmağını çene hattımda gezdirdi. Dokunuşu karşısında bütün tüylerim diken diken oldu ve kan aletime hücum etti.

"Ben bir teklif hatırlamıyorum," dedi. "Seninle evlenmemi talep ettin."

Boğazım kupkuru kesildi. "Başka taleplerim de olacak."

Bianca'nın nefes alıp verişleri hızlandı. "Birkaçını aradan çıkarsak mı?"

Onu öpecekmişim gibi üzerine eğildim. Ama bunun yerine ayağa kalkıp belini kavrayarak onu önümden çektim.

"Hayır," deyip etrafından dolandım.

"Ah! Neden böyle inatçısın?"

"Neden olmayayım?" Perdelerin arasından dışarıya baktığımda evin önüne bir arabanın yanaştığını gördüm. "Kurye gelecek demiştin, değil mi?"

"Evet. Yarın da bir parti gelecek. Astrid hem günlük hem de düğünde giyebileceğim şık bir şeyler satan bir yer buldu. Teslimatı birazdan yapacaklarını söylediler."

Arabadan bir adam inip arka kapıyı açtı. Üzerlerinde pembe renkle Halcyon yazılı birkaç torba çıkardı.

“Geldi,” diyerek ön kapıyı açtım.

Bianca dışarı fırladı. “Gelme! Görmeni istemiyorum.”

Hâline gülerek, “Torbaların içine göremem zaten,” dedim.

Ona vurulduğu her hâlimden belli kuryeyle biraz sohbet etti. *Seni suçlayamam, dostum.* Ardından ganimetleriyle yanımdan geçip koridora yöneldi.

“Astrid’in seçtiklerini deneyeceğim,” dedi. “Beni çıplak görmek istemiyorsan kendine oyalanacak bir şeyler bul.” Misafir odasının kapı eşiğinde duraksadı. “Ama illa göreceğim dersin hayır demem.”

Bana tuhaf bir öpücük atıp torbalarıyla içeri girdi.

Kıkırdayarak evlilik sözleşmesi işini halletmek için ofisime gittim. Masama oturur oturmaz telefonumdan bir mesaj bildirimini yükseldi.

Banks: Selam, kermesten aldığın şu turta duruyor mu? Duruyorsa alabilir miyim?

Bildirimleri sessize alıp mesaj uygulamasından çıktım.

On Beş

BIANCA

“El ele tutuşmalı mıyız?” diye sordum. Ayaklarımızın altındaki çakıl taşları attığımız her adımla hışırıyordu. “Aile evinde ne kadar yakınlık idealdir? Vıcık vıcık mı olmalıyız yoksa birbirimize el bile sürmemeli miyiz?”

“Ne bileyim ben?”

“Nasıl bilmezsin. Kardeşlerin ve kız arkadaşları ne yapıyor?”

Foxx ondan kardeşlerinin davranışlarını fark etmesini beklemem dünyanın en saçma şeyiymiş gibi gözlerini devirip omuzlarını silktili.

Omuz silkmek bir cevap sayılmasa da onun için öyleydi.

Tam ondan elle tutulur bir cevap koparmak için üzerine gidecektim ki bir şey fark ettim. Bu kez sözcükleri kullanmaya zahmet etmemiş olmasa da son yirmi dört saat içinde onu tanıdığımdan beri olmadığı kadar çok konuşmuştu. *İlginç.*

Foxx gömleğinin yakasıyla onayladı. *Üstelik bir de gergin mi?*

“Kes şunu,” diyerek ailesinin verandasına çıkan basamakların başında duraksadım.

Bana döndü. “Neyi keseyim?”

Ona itiraz etmemesi için sert bir bakış atıp gerekmediği hâlde abartılı bir hareketle yakasını düzelttim. Ansızın ortaya çıkan bu gerginliği olmadan da midemde yeterince kelebek uçuşmasına neden oluyordu. Fakat onu böyle görmek onları sayılarını katlamıştı.

“İçeriye benimle girmek istemiyorsan—”

“Hayır.” Gözlerime bakabilmek için hafifçe geriye eğildi. “Yanımda seninle ailemin karşısına çıkmaktan gurur duyuyorum.”

Göğsüne hafifçe vurup ondan bir adım uzaklaştım. "Hiç belli etmiyorsun."

Omzunun üzerinden büyüdüğünü tahmin ettiğim eve bir bakış atıp tekrar bana döndü.

Boğazımı temizleyip, "Bunu daha önce hiç yapmadım," dedi. "Neyi yapmadın?"

"Aile yemeğine bırak müstakbel karımı, hiçbir kadını getir-medim."

Dudaklarım küstah bir sırıtişla kıvrıldı. "Öyle mi?"

"Hemen havalara girme."

"Ben hep havamdayım ama senin orali olduğun yok."

Foxx kıkırdayarak başını iki yana salladı.

Ellerimi Astrid'in seçtiği siyah keten şort ve zümrüt yeşili bluzun üzerinde gezdirerek, "İyi göründüğümünden emin misin?" diye sordum. "Özensiz miyim? Yoksa çok mu abartmışım? Neyin uygun olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu."

Foxx tatlı tatlı gülümsedi. "Harikasın, Bianca. Üstelik bunun üzerindeki kıyafetlerle hiçbir ilgisi yok."

Burun kemiğim gözlerim ne zaman yaşaracak olsa yaptığı gibi sızladı. Şuracıkta ağlamaya başlamamak için suratımı yel-ledim.

"Rimelin suya dayanıklı değil, beni ağlatma," dedim burnumu çekerek.

"Bunda ağlayacak ne var?" Gülerek beni basamaklara çekti. "Seni hiç anlamıyorum."

"Birbirimizi tanımak için önümüzde koca bir ömür olması ne güzel, aşkım."

Foxx kapıyı açtı ve ben içeri girerken keyifle beni izledi.

Evin her köşesinden bir ses yükseliyordu. Konuşmalar ve kahkahalar akan suyun şırıltısına karışıyordu. Burnumu dolduran baharat kokusu ve insanların enerjisi, sıcacık yuva hissini pekiştiriyordu.

"Bir saniye." Kanepedeki yastığı işaret edip güldüm. "Şunun üzerinde, *Burada seks yaptık*, mı yazıyor?"

"Jess."

Sanki sorumu yanıtlamış gibi yürümeye devam etti.

Nişanlımın peşine takılırken midem hafifçe kasıldı. Mutfak-
ğa girdiğimizde ağzım beş karış açık kaldı.

İnsanlar sık sık ailemdeki erkeklerin ne kadar çekici olduğunu söylerdi. Bunu defalarca kez duymuştum. Muhtemelen söz konusu erkeklerin hepsiyle aramda bir kan bağı olduğundan neyi bu kadar abarttıklarını bir türlü anlayamamıştım ama kardeşlerimin hiçbiri Carmichael erkeklerinin yakınından geçemezdi.

Hepsi birbirine çok benziyordu, aynı temelin üzerine ufak tefek farklarla yaratılmış gibilerdi. Sanki Tanrı, *Eh, ilk seferinde zaten döktürdüm. Şunu biraz daha uzun boylu, şunu biraz daha koyu tenli, şunun saçını biraz daha açık renkli yapayım,*" demişti. Hepsi o kadar gözalıcıydı ki bırak iki kelimeyi yan yana getirmek, mantıklı düşünemiyordum bile.

Yanımıza ilk Kix ve Foxx'un annesi olması imkânsız bir kadın geldi. İkisi de beni gördüğüne çok sevinmişe benziyordu.

Kix bana sarılarak, "Şükür kavuşturana," dedi. "Seni tekrar görmek ne güzel, Bianca."

"Sizi de."

"Babamı zaten tanıyorsun," dedi Foxx. "Bu da annem, Damaris."

Damaris titreyen dudaklarıyla beni sıcacık kollarının arasına alıp uzun uzun sarıldı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum, Bianca. Ne kadar sevindiğimi tahmin bile edemezsin."

"Ben de öyle, Bayan Carmichael. Davetiniz için teşekkür ederim."

"Bayan Carmichael mı?" Geri çekilip elini havaya savurdu. "Bana Damaris de. Anne de olur. Canın ne isterse. Yarın sen

de Bayan Carmichael olacaksın, bana böyle hitap etmen biraz tuhaf kaçmaz mı?”

Yüzüne kocaman bir gülümse yayıldı.

“Yarın sen de Bayan Carmichael olacaksın.” Titrek bir nefes aldım.

Foxx kolunu belime doladığında dudaklarımdan minik bir nefes kaçtı. Yan tarafıma bastırıldığı parmakları sandığının aksine beni sakinleştirmek yerine elektrik çarpmışa çevirdi. *Keşke evden çıkmadan önce biraz prova yapsaydık.*

“Millet, nişanlım Bianca’yla tanışın,” dedi Foxx.

Beni izleyen insanlara el salladım.

“Bianca, bunlar erkek kardeşlerim ve çiftine göre kız arkadaşları ya da eşleri. Moss’la Brooke, Maddox’la Ashley, Jess’le Pippa ve Banks’le Sara.”

Banks. Ailedeki herkesin onu neden anıp durduğunu şimdi anlıyordum. Hayatımda gördüğüm en zevzek sırtışıla bana bakıyordu.

“Sana bugün beni dövmeye kalkıştığını anlattı mı?” diye sordu Banks kaşlarını muzırca kaldırarak.

Jess gülerek, “Kalkıştığını mı?” dedi. “Yine üzerine atlama-
dan ağzımı toplasan iyi olur.”

Damaris ellerini beline koydu. “Konusu açılmışken, bugün en sevdiğim evladımın Moss olduğunu söylemiş miydim? Kalıp arkanızı” –parmağını önce Banks’e ardından da Foxx’a doğrulttu– topladı.”

“Ona ne yaptın, Foxx?” diye sordum gülerek.

“Belli ki az yapmışım,” dedi gözlerini kardeşine dikerek.

Sözlerinde ciddi olduğundan emindim. Gannon da Tate’le tıpkı böyle didişirdi. Yine de her şeye rağmen birbirlerini gerçekten sevdiklerini –zaman zaman bu sevgi *en derinlere* gömülse bile– biliyordum. Foxx ve Banks’in birbirlerine bakışlarından bunun onlar için de geçerli olduğu anlaşılıyordu.

"Onları boş ver. Ailemize hoş geldin," dedi Moss, Brooke'a sarıldığı yerden.

"Duyduğumuza göre düğün yarınmış," dedi Ashley. "Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Daha saati kararlaştırmamız gerek," dedi Damaris. "Kesin bir şey yok. Henüz yani."

Ashley sırtıttı. "Affedersin. Biraz heyecanlıyım da."

Herkes tekrar sohbe daldığında Foxx'a yaslandım. *Şimdi-lik her şey yolunda gitti.*

"Yardımaımıza koştüğün için teşekkür ederim," dedim müstakbel kayıinvalideme. "Kısa sürede her şeyi ayarlamayı isteye-rek seni zora soktuk."

Kix güldü. "Hiç teşekkür etme. Onu en son bu kadar mutlu gördüğümde..." Duraksayıp karısını inceledi. "Dün gece yaptıklarımızı ona anlatmasam daha iyi, değil mi?"

Foxx babasına kaşlarını çatsa da ben bir kahkaha patlattım.

Damaris kocasını sustursa da ona duyduğu saf sevgi gözle-rinden okunuyordu. Bu hâlleri nefesimi kesti.

Günün birinde bulmayı istediğim şey buydu işte. Varlığını annemle babamın evliliğinde hiç görmediğim, hiç bilmediğim türden bir sevgi. Kendimi bildim bileli evlenmek istemememin nedenlerinden birinin bu olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

"Bir papaz ayarladım. Yarın öğleden sonra eve gelmeyi kabul etti," dedi Damaris. "Gerçi illa evde olmak zorunda değil. Burada evlenmek isteyeceğini varsaymamalıydım."

Foxx'a döndüm. Gözleri bana, *sen nasıl istersen*, diyor gibiy-di. Ona, *keşke üzerine atlamaya çalıştığımda da böyle deseydin*, diyen bir bakışla karşılık verdim. Foxx sırtarak başını iki yana salladı.

"Harika düşünmüşsün," dedim, başımı Foxx'a yaslayarak. Vücudumu kendisine çektiğinde şaşırmadan -ve rahatlama-

dan- edemedim. "Hâlâ Foxx'un evine yerleşmeye çalışıyorum. Gerçi sanırım artık benim evim de sayılır."

Sözlerim havada asılı kaldı. *Gerçi sanırım artık benim evim de sayılır.*

Foxx kendi ağzımdan çıkan sözler karşısında gafil avlandığımı hissetmiş olmalıydı ki hemen söze girdi.

"Evet, anne. Abartmadığın müddetçe burada evlenmeyi çok isteriz," dedi.

Kix kıkırdayarak masaya, diğer evlatlarının yanına döndü.

"Ciddiyim," diye uyardı Foxx annesini. "Hızlı ve sade bir şey istiyoruz. Kendi aramızda küçük bir tören yeter de artar bile."

Damaris ellerini önüne kaldırdı. "Anlıyorum ve kendimi tutmak için elimden geleni yapacağım." Bana bir bakış attı. "Yine seninle bir baş başa konuş-"

"Anne," dedi Foxx.

"Anne mi?" Banks kıs kıs güldü. "Neden bu Foxx'u daha sık görmüyoruz?" Bakışlarını bana çevirip muzipçe sırttı. "İmkânsız başardın. Foxx'u kibar birine çevirdin."

"Kapa çeneni, Banks," diye çıkıştı Foxx.

"Erken konuştum." Kardeşi yüzünü buruşturdu. "Her şey zamanla sanırım."

Ben ağzımı açıp fikrimi belirtmeye fırsat bulamadan kızlar başımıza toplandı. Hepsi cana yakın ve kibar insanlardı, yüzlerinde kocaman birer gülümseme vardı.

Onlara nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Kendimi bildim bileli kara koyun olduğumdan hiç yakın kız arkadaşlarım olmamıştı. Midem kasıldı ve her şeyi elime yüzüme bulaştırmamak için dua ettim.

"Daha yeni tanıştığımızı biliyorum," dedi Brooke. "Her şey kontrolün altındaysa ve bizi başından kovmak istersen hiç darılmam. Ama düğün hazırlıklarına yardım etmeyi çok isteriz."

“Damaris aniden evlenmeye karar verdiğinizi söyledi,” dedi Ashley. “Elbisen, çiçeğin ve diğer ıvır zıvırların hazır mı?”

Damaris, Foxx’a sırtıttı. Foxx ona sert bir bakış atmaya çalışsa da pek beceremedi. Hâline gülmek istiyordum ama Pippa dikkatimi dağıttı.

“Bize kendinden bahsetsene, Bianca. Yanlış anlama, seni sorguya çekmiyoruz. Mesela daha önce nerede yaşıyordun? Ne işle uğraşıyorsun?”

Sesi nazik ve meraklıydı. Bunu tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bulmuştum.

“Nashville’de yaşıyorum – daha doğrusu yaşıyordum,” dedim, Foxx’a dönerek. “Brewer Grup’un geçici başkanlığını yaşıyordum ama şu adam onunla evlenmemi talep ettiğinde izne çıktım.”

“Tam Foxx’un yapacağı bir şey,” dedi Brooke gülerek. “Ben de sana nasıl evlenme teklifi ettiğini merak ediyordum. Hiç şaşırmadım.”

Bir kahkaha patlatıp elimi Foxx’un karnına koydum. *Tanırım, bu adam çelikten falan mı yapılmış.*

“Nasıl tanıştınız?” dedi Ashley.

“Ailem için çalışıyordu.”

“Tam olarak ne yapıyordu?” diye sordu Maddox odanın öteki ucundan.

“Ben Bianca’nın bir striptiz kulübü var ve Foxx orada dans ediyordu diyorum,” dedi Jess.

Foxx inledi. “Konuyu uzatmasak?”

“Ben paramı casusluğa koyuyorum,” dedi Moss. “Dürbüne dayanarak.”

Kaşlarımı çatarak Foxx’a bir bakış attım. “Dürbün mü?”

“Bence çocuk doktoru gibi bir şey. Bu yüzden sürekli stresli ve heyheyleri tepesinde,” diye tahmin yürüttü Maddox.

"Bence keçileri döllüyor," dedi Banks.

"Ne?" dedi içerideki herkes hep bir ağızdan.

"Bizzat... değil," dedi Banks. "Şıngayla falan."

Jess başını iki yana salladı. "O kafanın içinde neler dönüyor, Disko Topu?"

Disko Topu mu?

Banks tıpkı abisi gibi omuzlarını silktiğinde ne kadar tatlı olduğunu düşünmeden edemedim.

"Birbirinden harika tahminler ama Foxx güvenlik ekibimizin bir parçası," dedim. "Ortada keçi falan yok."

Kardeşler birbirlerine baktı. Bana inanmadılar mı yoksa gerçeği sıkıcı mı buldular karar veremedim.

"Eskiden benim korumamdı," diye ekledim, konuyu daha iyi anlamalarına yardımcı olacağını umarak. "Ama bir süredir kardeşim Renn'e bakıyor."

Maddox ayaklandı, yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Renn Brewer mı? Rugby oyuncusu Renn Brewer?"

"Ta kendisi."

"*Senin kardeşin mi?*" diye sordu Banks.

"Evet," diyerek gergince güldüm. "Neden? Bir sorun mu var?"

Jess kıkırdarak Foxx'a döndü. "Gizemli işin bu muydu yani? Ünlülerin korumalığını yapıyorsun. Taşlar yerine oturdu."

"Kafam allak bullak oldu," dedim.

"Foxx'un ne işle uğraştığını ailemizin en büyük gizemlerinden biriydi," dedi Moss. "Kafamızda birkaç teori vardı. Gece-nin bir yarısı elinde dürbünümle evinden çıktığını görüyorduk. Ama bize nereye gittiğini hiç söylemiyordu."

"Gizlilik anlaşması imzalamıştım," dedi Foxx. "Çalıştığım insanlar herkesin ne yaptıklarını bilmesini istemiyor."

"Jason Brewer, Renn Brewer'ın kardeşi mi yani?" diye sordu Banks. Belli ki hâlâ parçaları birleştirmeye çalışıyordu. "Ünlü

bir sporcunun kardeşiyle konuştum ve bundan haberim bile yok muydu?"

Güldüm. "Bir dahaki sefere Jason'ı gördüğünde bunu yüzüne söyle de olacakları hep birlikte izleyelim."

Herkes bir kahkaha patlattığında kulaklarım bayram etti.

Jess kolunu Pippa'nın omzuna atarak, "Bir fikrimiz var," dedi. "Madem yarın evleniyorsunuz bu gece birlikte kalamazsınız."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Foxx belimi daha sıkı kavradı.

"Gelenek böyle," dedi Pippa. "Ben de kız kıza küçük parti ya da bekârlığa veda yapabiliriz diye düşündüm. Foxx da kardeşleriyle takılır."

"Kardeşlerimle takılmam," diye karşı çıktı Foxx.

"Bizim eve gidip birkaç kadeh bir şey içeriz. Lak lak yaparız. Banks'i benzetiriz," dedi Jess.

Banks'in genzinden alaycı bir ses döküldü. "Dene de gör. Sabah beni masaya mıhladı. Adil bir mücadele sayılmazdı, öyle olsaydı ben onu benzetirdim."

Foxx tek kaşını kaldırdığında Banks kıcının üstüne oturup kapıya doğru döndü.

"Ya da erkekler Foxx'a gider, Bianca da bize gelir," dedi Pippa, Banks'i duymazdan gelerek. "Çok eğleniriz. Birbirimizi daha yakından tanırız ve sabah hazırlanmana yardım ederiz. Yüz maskesi yapar, oje süreriz!"

"Ne güzel bir fikir, Pippa," dedi Damaris.

Bu teklif karşısında gerginliğim azaldı ve yerini bir heyecana bıraktı.

Daha önce hiç kız gecesinde bulunmamıştım. Birinin evinde takılmaya, maske yapıp oje sürmeye davet edilmemiştim. Her ne kadar gözüm biraz korksa da -bilhassa ani evliliğimin arifesinde- kulağa eğlenceli geliyordu.

Foxx'a dönüp, "Eğlenceli olabilir," dedim. Sesim içerideki uğultudan zar zor duyuldu. "Ne dersin?"

Yutkunarak bana temkinli bir bakış attı. Ardından kulağıma doğru eğildi. "Seni korumam gerekiyor, unuttun mu?"

Yüzümü ona çevirdiğimde dudaklarım neredeyse onunkilere değecekti. Tepeden tırnağa bütün vücudum karıncalandı ve konuşmaya odaklanmakta zorlandım.

"Ben... şey..." Derin bir nefes aldım. "Evler birbirine çok yakın ve bir çıkmaz sokakta oturuyorsunuz. Güvenlik sistemin her şeyi kaydediyor ve yalnız olmayacağım."

Hafifçe geri çekildi. "Bunu yapmak istiyor musun?"

"Sanırım?"

Nedense bunu itiraf etmek kendimi savunmasız hissetme neden oldu. Bu kadınlarla daha az önce tanışmıştım. Dışarıdan ilgiye muhtaç ve çaresiz görünüyor muydum? Ne var ki bakışlarımı üzerlerinde gezdirip enerjilerini ve nezaketlerini hissettikçe, heyecanlarını özüksedikçe bunu daha da yapmak istiyordum. Hayatımda ilk kez arkadaşım olabilecek insanlarla vakit geçirmeyi düşünüyordum.

Tereddüdü Foxx'un yüzünden okunuyordu. Omuzları gergindi. Bir an için gözlerini kapattı, ardından beni başıyla onayladı. "Peki. Yapacağız o zaman."

Teşekkür ederim, Foxx. Bunu sesli söylemedim ama gerek olduğunu sanmıyordum. Yüzüne kondurduğu yamuk gülümseme kafamdan geçen her şeyi bildiğinin kanıtıydı.

Tekrar ona sokuldum, fırsatım varken bunun tadını çıkarmak istiyordum. Foxx belimi daha sıkı kavradı. Yanı başımdaki güven veren varlığına ve etrafımı saran görünmez kalkanına alışabiliirdim.

"Tabaklarımızı hazırlayalım artık," dedi Kix mutfaktan.

Damaris yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize döndü. "Aklınızda tören için bir saat var mı?"

“Üç nasıl?” dedim. Aklıma gelen ilk rakamı söyleyiverdim. Planımızı kesinleştirmek için bir saat belirlememiz gerektiğinin farkındaydım.

“Bana uyar,” dedi Foxx.

Damaris kendinden emin bir baş hareketiyle beni onaylayıp, “Anlaştık o hâlde,” dedi. “Bu iş tamam. En sevdiğin renk ne, Bianca?”

Foxx iç geçirdi.

Tepkisine kıkırdamaktan kendimi alamadım. “Narçiçeği. Turuncumsu kırmızı.”

“Bayıldım.” Kolunu omzuma atarak beni mutfığa götürdü. “Buket mevzusunu da aradan çıkarmamız lazım...”

Oturma odasının kapısında tek başına kalan Foxx’a baktım. Annesiyle beni tam olarak anlayamadığı soyut bir tablo gibi izliyordu.

Fakat yüzündeki minik, utangaç tebessüme bakılırsa bundan şikâyetçi değildi. Hatta belki hoşuna bile gitmişti.

On Altı

BIANCA

Kapı alındığında aynanın önünden çekildim. “Gel.”

Pippa başını içeriye uzattı. “Emin misin?”

“Lütfen. Bana eşlik etmeni çok isterim.”

Elinde içi makyaj malzemeleriyle dolu şeffaf bir antayla Foxx’un banyosuna girdi. Tezgâhın üzerine bıraktığında içindekiler tıkırdadı.

“Nasılsın?” diye sordu temkinli bir sesle.

“İyiyim. Düğün günündeki her gelin gibi hayatımı sorguluyorum.”

Dudakları küçük bir sırıtışla kıvrıldı.

Carmichael kadınları geceyi benimle geçirmişti. Birkaç şişe şarap eşliğinde birbirimizi daha yakından tanıyacağımızı ve Foxx’la evlenmek üzere olmamdan konuşacağımızı hayal etmiştim. Ama sadece bunu değil, çok daha fazlasını yapmıştık.

Hiiç Brooke, Ashley, Pippa, Sara ve Damaris kadar cömert, nazik insanlar tanımamıştım. Saat onu bulduğunda öyle çok gülüyorduk ki gözlerimizden akan yaşlar Ashley’nin getirdiği yüz maskelerini mahvediyordu. Gece yarısı olduğunda açık artırmada tanıştığım Becca’yı bile davet etmişlerdi. Çalıştığı Smokey isimli yerel restorandan bir turta kapıp bize katılmıştı. Birbirimize manikür yapıp oje sürmüştük. Törende saçımla ne yapacağıma karar vermeme yardımcı olmuşlardı. Ayrıca bir Carmichael olarak bilmem gereken her şeyin, en iyi dükkânların nerede olduğunun kısa bir özetini geçip kendi erkek arkadaşları ya da kocalarıyla nasıl tanıştıklarını anlatmışlardı.

Sonra da Foxx'la aramdaki ilişkiye dair bütün detayları öğrenmek istemişlerdi.

Uydurmasyon aşk hikâyemizi yazarken olması gerekenden çok daha fazla eğlenmiştim. Olur da -hiç ihtimal vermesem de- Foxx kardeşlerine bir şeyler anlatırsa diye pek detaya girmemişim. Sonuçta hikâyelerimizin tutarlı olması gerekiyordu. Yine de anlattıklarımı inandırıcı kılmak için araya birkaç ayrıntı serpiştirmem gerekmişti.

Foxx'un anlamayacağı türden detaylar.

Bu dünyada biraz iyilik kaldıysa evrenin hepsini bir bir gerçekleştireceğine inanmak istiyordum.

"Kararını mı sorguluyorsun?" diye sordu Pippa. "Öyleyse hiç canını sıkma. Bu çok doğal bir şey."

Güldüm. "Kim Foxx'la evlenmek istemez ki?"

Sözcükler dudaklarımdan dökülür dökülmez midem kasıldı. Buna pişman değildim ama tereddüt ettiğimi inkâr edemezdim.

Hiç evlilik hayali kurmamış bir kız için üzerimde tuhaf bir duygusallık vardı.

Buradaki her şey... evdekinden daha sıcaktı. Hayat çok daha sakindi. Herkes pazar yemekleri, küçük şakalar, birbirlerine göz kulak olmak gibi şeylere vakit ayırıyordu. Bu kısa zaman önce-sine kadar varlığından bile bihaber olduğum ama her şeyiyle vurulduğum bir dünyaydı.

Tıpkı müstakbel kocama vurulduğum gibi.

"Foxx'un dün gece seni kontrol etmek için gizlice buraya gelmesi çok ama çok sevimli olduğunu söylemeden edemeyeceğim," dedi Pippa. "Onu hiç böyle görmemişim."

"Öyle mi?"

"Öyle tabii. Dalga mı geçiyorsun?" Umursamazca güldü. "Sanırım tanıştığımızdan beri ilk kez Foxx'u bu kadar uzun süre gördüm ve onunla iki kelimeden fazla sohbet ettim."

Göğsüm kabardı.

"Sana deli divane oluyor," dedi.

Öyle mi? Mutfaktan getirdiğim sandalyeye oturdum.

"Becca'yla sabah Mugger'dan kahvelerimizi alırken de bunu konuştuk," dedi. "Sana bakışları. O minik gülümsemeleri." Tiz bir çığlık attı. "Çok sevimli ve bunu yapanın Foxx olması daha da sevimli. Gülmek nedir *bilmediğinden* şüpheleniyordum."

Pippa makyajımı yapmak için önüme geçtiğinde kollarımı karnımın üzerine doladım.

Foxx dünyanın en *neşeli* insanı sayılmazdı. Soğuk ve zaman zaman huysuz bir adamdı. Ama ne zaman birlikte olsak tavırları yumuşardı. Onun gerçek yüzünü, duygularını kendini korumak için inşa ettiği duvarların ardına gizleyen adamı işte bu anlarda görmüştüm.

Peki kendini neyden koruyordu?

Dünyadan saklanma ihtiyacı duyduğunu düşünmek kalbi mi sızlattı. Tanıdığım nazik, cömert, düşünceli adamın –yakında kocam olacak adamın– güzel dış görünüşünün ardına hap solması beni üzüyordu.

Sevilmek istemiyor muydu? Hayatı... *beni* doyasıya yaşamak istemiyor muydu?

Pippa makyaj süngerisini yüzümde gezdirirken gözlerimi kapattım.

Bu bir aşk evliliği değil, Bianca. Dürtü veya içgüdüleri yerine akıl ve mantıklarıyla hareket eden iki yetişkin arasındaki bir anlaşma. Aklını başına toplasın.

"Saçların çok güzel olmuş," dedi Pippa. "Brooke döktürmüş."

Aynadaki yansımama bir bakış attım. "Öyle gerçekten."

"Nasıl bu kadar hacimli yapmayı başardığını bilmek istiyorum." Yanaklarıma bronzlaştırıcı sürmeye başladı. "Önümüzdeki hafta pizza gecesinde bunu ona sormayı unutmamam gerek. Pizza gecelerimizden haberin var mı?"

"Hayır. Kimse bir şey söylemedi."

"Her cuma Brookeların evine doluşup pizza yapıyoruz. Lanailerinde bir pizza fırınları var. Toplanıp karnımızı doyuruyor, biraz şarap içiyoruz. Erkeklerle genelde bir noktada havuza atlamaya karar veriyor." Sırıttı. "Foxy hiç katılmadı tabii. Kanına girebileceğini umuyorum. İçimden bir ses ona istediğini her şeyi yaptırabileceğini söylüyor."

Yanaklarım kızardı ve bunun yüzüme sürdüğü allıkla hiçbir ilgisi yoktu.

Pippa'nın sözleri hakkında ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Foxy'a istediğim her şeyi yaptıramadığımı deneyip görmüştüm. Yoksa çoktan seks yapmış olurduk. Tabii bunu ona söyleyemezdim. Birbirimizi daha yeni yeni tanımaya başlamışken bu büyük bir ikaz işareti olurdu.

Diğerleri de bizi böyle mi görüyordu? Foxy oyunumuzu bu kadar inandırıcı mı gösteriyordu? Elinden her şeyin geldiğini biliyordum ama rol yapmak? Nedense buna şaşırmaktan kendimi alamıyordum.

Bir yanımda bunu eğlenceli buluyordu. Diğer yanımsa biraz hüzünlüydü.

Kendimi bu numaraya kaptırmak çok kolay olurdu. Bu harika ailenin gelini Bayan Carmichael olmaya kapılıp gerçek hayatımdan kaçabilirdim. Babamdan saklanmak yerine Kix'in aile yemeklerinden sonra bulaşıkları yıkamasına yardım edebilirdim. Annemle daha samimi olmayı dilemek yerine Damaris'le vakit geçirip dün gece herkesin öve öve bitiremediği pudingli turtasını nasıl yaptığını öğrenebilirdim. Eve dair özleyeceğim tek şey erkek kardeşlerim olurdu.

Onları çok özliyordum.

Gözlerim yaşırdı.

Düğünümüz sadece bir oyun ve göz boyamadan ibaret olsa da Foxy'un ailesi gördükçe kendi ailemi istiyordum. Başımın çaresine bakacağını, duygusal durumların üstesinden tek başı-

ma gelmeye alıştığımı sanıyordum. Her fırsatta muslukları açacağım ve sahte kocamla sahte yeminlerimizi ederken ailemden hiç değilse birinin yanımda durmasını dileyeceğim aklımın ucundan geçmemiştir.

Pippa geri çekildi. "İyi misin, canım?"

Nazik hareketlerle gözyaşlarımı silip burnumu çektim. "Evet, bir şey yok."

"Ah, Bianca."

Elindeki fırçayı bırakıp bana sarıldı.

Bu samimi hareketiyle kendimi daha fazla tutamadım ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya süzölmeye başladı. Neden ağladığımı da bu duygu patlamasının ardından özsaygımı nasıl kurtaracağımı da bilmiyordum. Bildiğim tek şey, yeni tanıştığım bu kadının kollarının arasında olmanın her şeyden daha kıymetli olduğuydu. Ne zamandır ihtiyaç duyduğum kucaklama buydu.

Burnumu çekerek geri çekildim. "Bütün emeğini mahvettim."

Pippa bir peçete alıp yüzümü kuruladı. "Düzeltiliriz olur biter."

"Bana çok iyi davranıyorsun."

"Artık ailedensin." Bana göz kıpıp gözyaşlarımın bozduğu makyajımı düzeltmeye koyuldu. "Eminim günü geldiğinde kavga da edeceğiz. Denge önemli."

"Kardeşlerimi düşünüyordum ve..." İç geçirdim. "Sık sık gelmiş geçmiş en büyük baş belaları olduğunu düşünürüm. Ama nedense bugün yanımda olmalarını diliyorum."

Pippa'm kaşları çatıldı. "Gelmeyeceklerini nereden çıkardın?"

"İt... son dakikada evlenmeye karar verdik ve hepsinin işi başından aşkın. Birinden yirmi dört saatten kısa süre içinde ülkenin öteki ucuna gelmesini bekleyemem."

Bir de babama hiçbir şeyi çıkartamayız.

"İlerleyen zamanda bir kutlama düzenleriz," dedim. "Böylesi muhtemelen daha iyi olur zaten. Tate'le Banks aynı odada olursa ortalık yangın yerine döner."

Pippa bir kahkaha patlattı ve dudaklarıma pembe bir ruj sürmeye başladı.

Damaris kapıyı tıklattı. "Gelebilir miyim, kızlar?"

Pippa bir adım gerileyip eserini inceledi. "Bitti. Mükemmel oldun. Bak bakalım beğenecek misin?"

Aynanın önünden çekildi. *Vay anasını.* Her zamanki gibi görünüyordum, sadece biraz daha özenliydim. Çok... *güzeldim.*

"Bianca?" dedi Damaris.

"Ah, gel tabii."

İçim neden birdenbire onaylanma ihtiyacıyla dolmuştu bilmiyordum ama olan buydu.

Ayağa kalkıp Astrid'in Halcyon'dan ayarladığı şık beyaz elbise-mi düzelttim. Kat kat fırfırlı, robalı elbise bağcıklı omuzları, uçuş uçuş eteğiyle ve büzgülü sırt detaylarıyla hem sade hem de zarifti.

Damaris ellerini çırpı. "Bianca. *Aman Tanrım.* Rüya gibi olmuşsun."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Elbisen harika." Pippa'yla kalçalarını tokuşturdular. "Makyaj konusunda harika iş çıkarmışsın. Yüzünde hiçbir şey yokmuş gibi. Hele gözlerini öne çıkarman? İnanılmazsın."

Pippa ona kocaman gülümsedi.

Damaris bir peçete alıp gözlerini sildi. "*Pekâlâ.* Sana bir hediye getirdim."

"Daha ne yapacaksın. Birinin birine hediye alması gerekiyorsa her şeyi hallettiğin için ben sana bir şey almalıyım."

"Saçmalık." Elinde hemen hemen on santim uzunluğunda mavi bir kurdele tutuyordu. "Bu Foxx'un bebeklik albümünün ayırıcı. Mavi bir şeye³ ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

3 Eski, yeni, ödünç alınmış ve mavi bir şey (Something old, something new, something borrowed, something blue), Bir tekerlemede geçen ve Anglosakson ülkelerinde yaygın uygulanan iyi şans ve mutlu bir evlilik getirdiğine inanılan gelenek. -çn

Saten şeridi ondan alırken ne diyeceğimi bilemedim. *Bunu Foxx'un gerçek karısına vermeyi planlıyordu.* Bubu almak her ne kadar doğru gelmese de hayır demeye gönlüm el vermedi. "Bu çok kıymetli bir hediye, Damaris. Hiç gereği yoktu."

"İçimden geldi, güzel kızım. Tekerlemenin geri kalanını biliyorsun, değil mi? Eski, yeni, ödünç alınmış ve mavi bir şey."

Sağ elimi uzatarak, "Bu eski sayılır," dedim. "Bu inci büyü-kannemindi."

"Harika." Damaris gülümsedi. "Ödünç alınmış bir şeyin var mı?"

Ashley kapıyı tıklatıp içeri girdi. "Geç kalmadım, değil mi?"

"Hayır." Güldüm. "Törenin başlamasına daha yarım saat var."

Elimi tutup avucumu açarak ortasına ince bir altın bileklik bıraktı. "Yarım saattir bunu bulmaya çalışıyordum. Maddox geçen gün takılarımı düzeltmemeye *yardım etti* de. Aradığım hiçbir şeyi bulamıyorum."

"Ne bu?" diye sordum zarif bilekliğe bakarak.

"Ödünç aldığın şey," dedi. "Yani istemezsen seni zorlayacak değ--"

"Elbette istiyorum. Takmama yardım eder misin?"

Ashley gülümseyerek klipsi geçirmeme yardım etti.

Duygularımı güç bela kontrol altında tutuyordum. Onların gözü önünde ağlamak istemiyordum. Hiç ağlamak istemiyordum. Toplantı salonlarında büründüğüm çetin ceviz kadın olmalıydım.

Neyse ki son birkaç gündür olduğu gibi şimdi de bunun üzerinde duracak vaktim yoktu. Benden esirgemedikleri nezaketlerini takdir etmek için sadece birkaç saniyem vardı.

"Ah!" dedi Pippa. "Benim de sana bir hediyem var!"

Sırıtişında minik bir muziplik, sesinde heyecan saklıydı. Bu hâli kapıya doğru yürümesini izlerken nabzımın hızlanmasına neden oldu. Kapıyı açmadan önce duraksayıp bana döndü.

“Bir ziyaretçin var,” diyerek kolu çevirdi.

Jason içeri girdi ve beni görür görmez duraksadı.

Gelmiş. Elimi ağzıma götürdüm ve aptal gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi kırıştırdım.

“*Vay canına, B,*” dedi abim. “Harika olmuşsun.”

Beni kollarının arasına aldığı anda dudaklarım titredi. Bu âna kadar ailemden birinin yanımda olmasına ne kadar ihtiyaç duyduğumu fark etmemiştim.

Geri çekilip bana göz kırparak, “Herkes bu önemli gününde yanında olmak istedi,” dedi. “Özellikle de Renn.”

Neyi kastettiğini anladığımda bir kahkaha patlattım. Renn sarhoş kafayla Vegas’ta evlenmişti, bense tehdit altında Florida’da evleniyordum. Büyürken hep birbirimizden çok farklı olduğumuzu düşünmüştüm. Belki de yanılmıştım.

“Ama uçağı olan ben olduğumdan piyango bana patladı.” Bana üzerine zarif, beyaz harfli Siggy amblemi yazılı küçük, pembe bir kutu uzattı. “Seni bir başına bırakamazdık.”

“Çok teşekkür ederim, Jason.” Hediyesine bir bakış attım. “Ne bu?”

“Aç da gör.”

İnce beyaz kurdeleyi çözüp kapağını açtığımda karşımda çengelli iğneden sarkan telkâri bir kalp tılsımı buldum.

“Siggy Mason bunu geçici mağazasında satışa çıkarmıştı,” dedi. “Ripley tılsımı çok beğenmişti ama alsak ne yapacağını bilemedik. Renn, Blakely’ye danıştı ve o da istersen buketine ya da elbisenin bir yerine ilâştirebileceğini söyledi.”

“Bayıldım.” Boğazım düğümlendi. “Teşekkür ederim.”

Abim beni kendine çekip kulağıma, “Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm,” diye fısıldadı.

Gözlerim doldu. *Yine.* “Burada olduğun için çok mutluyum.”

“Kız kardeşim en yakın arkadaşım ile evleniyor.” Beni bırakıp

bizi izleyen Carmichaellara gülümsedi. “Bunu hayatta kaçıramazdım. Damaris, annem ve kardeşlerim özürlerini iletmemi istedi. Bianca ansızın evlenmeye karar verince ne yazık ki gelemediler.”

Damaris abime sarılmak için kollarını iki yana açıp, “Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyoruz,” dedi. “Bize katılmana çok sevindik, Jason. Ailemize hoş geldin.”

Foxx’un annesi onu sımsıcak kucaklamasıyla sarmalarken Jason bana sırıttı.

“Bir şey daha var,” dedi, bu kez cebinden siyah bir kutu çıkararak. “Annemizden.”

Kapağını açıp beyaz kumaşın üzerinde duran parlak kolyeye baktım. *Günümün ne kadar değerli bir hâle geldiğini inanamıyorum.*

“Çok güzelmiş,” dedi Damaris, Jason kolyeyi takmama yardım ederken.

Bu töreni hüngür hüngür ağlamadan nasıl atlatacaktım? Ardı arkası kesilmeyen hediyeler. Carmichaellların sıcacık ve sevgi dolu kalpleriyle bana kucağı açması. Annemin bana verdiği kolye.

Derin bir nefes alıp kendimi toplamaya çalıştım. *Hiçbir şey. Gerçek. Değil. Nefes al, Bianca. Gözlerinin içine baka baka Foxx’un ailesine yalan söylemekten nefret etsen de sakın ol.*

“Bu kolye büyükannemindi. Küçüklüğümde evleneceğim gün bana vereceğine söz vermişti.” Hüzünlü bir kahkaha attım. “O kadar uzun zaman önceydi ki unutmuşum.”

“Annem büyükannemizin sözünü tuttuğundan emin olmak istedi,” dedi Jason.

Ona bakıp gülümsedim. *Teşekkür ederim, abi.*

Bir yanımda her şeyin bir yalandan ibaret olmasından nefret ediyordu. Carmichaellların kıymetli aile yadigarlarını hak etmiyordum. Düğünümün gerçek olmaması, Jason’ın bu maskaralık

için işini gücünü bırakıp gelmesi kalbimi sızlatıyordu.

Her şey mükemmeldi. İşler farklı olsaydı ve Foxx, Renn'in ekibine geçmek yerine yanımda kalıp bana karşı hislerine kucak açsaydı gerçek gelinleri olarak burada durup durmayacağı mı merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Ânı bölmeyi hiç istemiyorum," dedi Pippa, "ama vakit geldi."

İçim adrenalinle doldu.

Jason kolunu bana uzattı. "Gelini mihraba götürme şerefine nail olabilir miyim?"

"Bunu senden başka kimsenin yapmasını istemezdim."

Ashley şimdiye dek gördüğüm en göзалıcı narçiçeğı renkli güllerden oluşan buketimi elime tutuşturdu. Görünüşe göre Damaris kasabadaki çiçekçiyle arkadaştı ve gün gece ondan çiçekleri boyamasını istemişti.

Benim için gösterdiği çaba kalbimi ısıttı.

Dikkatli olmazsam bu aileye tutulacaktım.

On Yedi

BIANCA

“Biraz sakın mi olsun?” dedi Jason, başıyla buketimi işaret ederek. “Çiçekleri boğup öldürmeye mi çalışıyorsun?”

Off. Buketimi mengene gibi sıkmayı bıraktım. “İçim içime sığmıyor.”

“Hadi canım,” dedi kıkırdayarak. “Geldiğimizden beri yerinde duramıyorsun.”

Jason’la birlikte Damaris’in oturma odasında durmuş, *Düğün Marşı*’nın başlamasını bekliyorduk. Damaris’ten aldığımız talimatlar doğrultusunda şarkının ilk notalarıyla arka bahçeye açılan Fransız kapılarından çıkacak ve nişanlıma giden yolu aşacaktık.

Bunları söylerken omurgamdan geçen heyecan dolu ürperti endişe vericiydi.

Milyar dolarlık birleşme anlaşmalarında soğukkanlılığımdan ödün vermemiştim. Geçen yılki denetimimiz sırasında gözümü bile kırpmamıştım. Babam CFO’yu bana kovdurttuğunda bile bana mısın dememişim. *Bütün bu sakinlik şimdi nerede?*

Çiçekleri burnuma götürüp hoş kokusunu içime çektim.

Çünkü konu kalbim.

Kendimi içinde bulunduğum duruma kaptırmak aptallık olurdu. Alt tarafı rol yapıyorduk. Brewer Spor’un Downingle-
rin eline geçmesine engel olmaya çalışıyorduk. Bunu birbirimize kör kütük âşık olduğumuzdan yapmıyorduk.

Marşın ilk notalarının duyulmasıyla kapılar açıldığında karşımda Foxx’la sade ve gösterişsiz etkinlikten çok uzak bir manzara buldum.

Mükemmel.

Jason sırtını dikleştirip başını bana doğru eğdi. "Hazır mısınız, Bayan Brewer?"

Tüylerim diken diken oldu. "Yapalım şunu."

Abimle birlikte narçiçeği ve beyaz gül yapraklarıyla dolu yolda ilerlemeye başladık. Mihraba yaklaştığımızda Foxx'un ailesi -kardeşleri, kız arkadaşları ve eşleri, Kix ve Damaris- birer birer ayağa kalktı. Hepsi damat tarafına doluşmamıştı. Koridorun iki yanına da dağılmışlardı ve muhtemelen türünün ilk örneği bu düğünde ikimizi de destekliyordu. Jason yanımda olsa da sanki çoktan ailelerinin bir parçası olmuşum gibi beni desteklemeleri kendimi biraz daha az yalnız hissetmememe yardımcı oldu.

"Her şey çok güzel olmuş," diye fısıldadım etrafıma bakarak.

Ağaçların arasından süzülüp yaprakları sallandıran hafif esinti şık ortamı mükemmel tamamlıyordu. Bahçe geniş olsa da yeni biçilmiş çimler törene samimi bir hava katıyordu. Işıklar bir palmye ağacından ötekine uzanan hamakları andırıyor, Damaris'in solduğundan bahsettiği begonviller sırf bizim için yeniden çiçek açmış gibi görünüyordu.

Günüm her açıdan inanılmaz geçmiş olsa da nefesimi kesen Foxx oldu.

Her kadının dibini düşüren keskin çenesi ve delici mavi gözleriyle her daim baş döndürecek kadar yakışıklı bir adamdı. Fakat onu haki renkli pantolonu, önünü iliklemediği ceket ve üst düğmesini açık bıraktığı beyaz gömleğin içinde görmek beni şuracıkta öldürebilirdi. Kalbim birden fazla kez tekledi.

Foxx gülümsemesini duvarlarının tutmaya çalışıyormuş gibi başını eğip parmağını dudaklarında gezdirdi.

Jason yürümeye devam etmem için beni hafifçe dürtükledi. Durduğumun farkında bile değildim.

Müstakbel kocam başını kaldırdığında göz göze geldik. İçimi sakinlik kapladı. Kafamdaki şüphelerden, son dakika endişesinden ya da kaçma dürtüsünden eser yoktu. Bunun doğruluğundan adım gibi emindim. Fırsatım varken onunla olmanın tadını çıkarmalı, kendimi her şeyin biteceği güne hazırlamalıydim.

Ama o güne daha çok vardı. Şu an bunu doyasıya yaşayacaktım.

Foxx'un yakışıklı yüzü şimdiye dek ondan gördüğüm en içten gülümsemeyle aydınlandı.

Gül yapraklarının ve ılık esintinin arasında zaman sanki sadece ikimiz için durmuştu.

Papazın önünde durduğumuzda Jason beni kendine çekip sımsıkı sarıldı.

"Burada seninle olmaktan gurur duyuyorum. Kardeşim olmandan gurur duyuyorum," diye fısıldadı.

"Beni ağlatmaya çalışmayı kesmezsen suratına bir tane patlatacağım."

Kıkırdayarak yanağıma bir öpücük kondurdu. Ardından elimi tutup, "Al bakalım," diyerek en yakın arkadaşına uzattı. "Bu dünyada kız kardeşimi gözüm kapalı emanet edeceğim tek insan sensin."

"Güvenini boşa çıkarmayacağım," dedi Foxx.

Jason gülümsedi. "Ona gözün gibi bak, dostum." Ardından mihraptan ayrılıp Maddox'un yanındaki yerine oturdu.

Foxx parmaklarını benimkilere kenetledi. Tutuşu sağlam ve güçlüydü. "Nefes kesici görünüyorsun, Bianca." Utangaç bir tavırla sırtıttı.

Papaz herkesi selamlayıp vakit kaybetmeden törene başladı. Ağzından çıkanları dinlemeye ve etrafımda olup biten her şeyi idrak etmeye çalışsam da birazdan kocam olacak adamdan başka bir şeye odaklanmak çok zordu.

Foxx başparmağıyla parmak elimin üstünü okşadı. Saygı dolu gözlerle beni izliyordu.

Ona gülümserken içimden elime onunla baş başa kalıp konuşma fırsatı geçmiş olmasını diledim. Dün gece üçte bana bakmak için gizlice yanıma geldiğinden beri onu görmemiştim. Kızlar bunu romantizmin doruğu olarak görmüş, ben de onlara uymuştum. Bunu sadece güvende olduğumdan emin olmak için yaptığını bilsem de.

Gerçeği -Foxx'un kararlaştırdığımız oyunu oynadığını- bilmeme rağmen bunu unutuvermek işten bile sayılmazdı. O tatlı gülümsemesi. Elimi sevgiyle tutması. Gözlerindeki parıltı. Hepsi o kadar sahiciydi ki oyunculuğundan etkilenmekten kendimi alamıyordum. Yaratmaya çalıştığımız gerçek düğün imajını fazlasıyla pekiştiriyordu.

Zeki asistanım Astrid'in ayarladığı platin yüzüğü parmağına geçirdiğimde Foxx'un kaşları havaya fırladı.

"Ne ara?" diye sordu keyifle.

"Astrid sağ olsun. Bana almadıysan hiç hayıflanma. Suçu ona atarız."

Kıkırdadı. Ardından içten bakışlarını benimkilere dikti. Elini cebine atıp her şeyiyle kusursuz sade bir yüzük çıkardı. İyi günde, kötü günde, ölüm bizi ayırana kadar beni seveceğine yemin ederken bandı parmağıma taktı.

"Ne ara?" Sorusunu ona geri yönelttim.

Foxx sırıttı. "Maddox sağ olsun."

"Bu çok güzel, Foxx."

"Öyle mi?"

Gülümsemesine karşılık verdim. "Tam da benim seçeceğim türden."

"Florida Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum," dedi papaz. "Güzel gelinini öpebilirsin, Foxx."

“Tavuklarına hâkim ol, Jess. Pastayı didikleyecekler,” dedi Banks arkamızdan.

Herkesin bakışları boş sandalyelerden birini sırtına tünemiş, masanın üzerindeki pastanın üzerine atlayacakmış gibi gerilmiş turuncu kuşa döndü. Beyazlı siyahlı olan bir diğeryse mihraba giden yolda bir o yana bir bu yana koşuşturup gül yapraklarını kemiriyordu.

Jess yardım etmek için ayaklanan Kix, “Kuşlarını on dakika bile zaptedemiyor musun?” diye yakındı.

“Sırf Foxx evleniyor diye özgürlüklerini gasp edecek değilim,” dedi Jess herkesi güldürerek.

Foxx hariç herkesi.

Gerilen çenesi tavuklar konusundaki hislerini açıkça gösteriyordu. Bu tiki içimi bir hoş etse de –tören biter bitmez beni daha da hoşnut edeceğini umuyordum– sinirlenmesini istemiyordum.

“Hey,” diyerek bana dönmesi için yüzüne dokundum.

“Jess’in tavukları gününü mahvettiği için özür dilerim.”

“Sorun değil. Düğünümüzü artık kimse unutmayacak.”

Etrafta koşuşan tavukları göz ucuyla görebiliyordum. Çok geçmeden küfürler, kahkahalar ve bağırışlarla dolu bir hengâme koptu.

Nihayet sıritana kadar gözlerimi Foxx’unkilerden ayırmadım. “Hayır, sorun.”

Tek kaşını kaldırdı.

“İşimiz bittiğinde bana büyük bir özür borçlusun,” dedim. “Hatta tek özürle yetinemem. Çok derinden üzüldüm.”

Foxx sıritarak elini belime koyup beni göğsüne çekti. Gerçekler ansızın suratıma bir tokat gibi çarpınca dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası döküldü.

Artık Bayan Carmichael’ım.

Foxx dudaklarını yaladı, yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim vardı. “Bugün seni derinden etkileyen tek şey bu olmayacak.”

Bacaklarım pelteye döndü. "Dikkatli olun, Bay Carmichael. Yoksa balayımızı yetiştiremeyeceğiz."

"Çok üzgünüm, millet," dedi Damaris. "Pasta Iris'in oldu."

"Herkesin bugünü hafızasına kazımasını istiyorum. Bir kez olsun işleri mahveden ben değil, Jess oldu," dedi Banks.

Bir hengâme daha koptu ama onlara odaklanamayacak kadar meşguldüm.

Foxx yüzümü değerli bir mücevher gibi avuçlarının arasına aldı. Sanki bakışlarını çevirirse kalbi duracakmış gibi gözlerimin içine bakıyordu. Dudakları ağır ağır benimkileri buldu.

Sıcak, talepkâr ağzıyla benimkini sahiplenirken elleriyle başımı ve belimi okşadı. Ona teslim olup dizginleri yeni kocama devrettim.

Her hareketiyle içimi bir sıcaklık kaplıyordu. Sersemlemiş vaziyette ona sokulup parfümünün kokusunu, sıcacık nefesini içime çektim.

Bu öpücük beni bekleyen şeylerin bir vaadiydi sanki.

Biri ellerini çırpmaya başladı. Çok geçmeden çok sayıda alkış, birkaç ıslık ve tezahürat da onu takip etti. Nefeslenmeye çalışırken Foxx alnını benimkine yasladı. *Tanrım, bu adam öpüşmeyi iyi biliyor. Kendi kendime kıkırdadım. Balayımızda bunu sık sık yapsa iyi olur.*

"Ne?" diye sordu Foxx.

"Bizi izlediklerini unutmuştum," dedim gülerek.

"Ben unutmadım."

Ne? Bu ne demek şimdi?

Alnıma bir öpücük kondurup elimi tuttu ve beni ailesiyle Jason'a döndürdü. Eve ilerlemeye başladığında bacaklarım güç bela tutuyordu. Annesi pastanın mahvolduğuna dair bir şeylerden yakındığında Foxx adımlarını durdurmadan ona endişelenmemesini söyledi.

Oturma odasına girdiğimizde kapıyı arkamızdan kilitledi.

"Ne - ah!" Yerlerimizi değiştirip beni kapıya dayadığında tiz bir çığlık attım.

Sakin kalmaya çalışsam da son sürat inip kalkan göğsüm bana mısın demiyordu.

Foxx'un bakışları boynumda ve kprckkemiklerimde gezindi. Ardından en ufak bir utanç duymadan memelerimi, karnımı inceleyip bacaklarımın arasında bir süre oyalandıktan sonra tekrar yüzüme döndü.

"ok güzelsin, Bianca," dedi boğuk bir sesle. "Ama bu lanet elbiseyi üzerinden çıkarıp atmak için sabırsızlanıyorum."

Yanaklarım alev alev yansa da kendimi tutup onu pmeme-yi başardım. Hızlı nefeslerime rağmen yüzüme kibirli bir glmsemi kondurdum.

Son birkaç gündür bana işkence ediyordu. Astrid ve dün akşam gönderdiği i çamaşırı takımı sayesinde avantaj benim elime geçmişti. Foxx bu yaptığının bedelini ödeyecekti.

Gözlerinin içine bakıp kalçalarını hafifçe onunkine bastırarak, "Kutlamanın bitmesini beklemek zorunda olmamız ne yazık," dedim. "Sırılıklam olmuş klotumla oturup birkaç kadeh içmek çok umurumdaymış gibi davranmam gerekecek. Annen atıştırmalıklardan bahsederken ben sadece parmaklarından emdiğin zevk suyumu düşüneceğim."

Foxx'un dudaklarından dökülen kıkırtı bir hırılıyla sona erdi.

Seni çok fena istiyorum ama üzerine atlayacağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun. Sen bana tıpış tıpış geleceksin.

"Bahçeye dönsek iyi olacak," dedim kirpiklerimi kırpıştırarak. "Herkes'e teşekkür etmemiz, kadeh kaldırmamız, ilk dansımızı etmemiz gerek... İşimiz uzun."

Gözleri karardı. "Tek dans hakkın var. Yr hadi." Elimi tutup kapının kilidini açtı ve beni dışarı sürükledi.

Kahkahalarla peşine takıldım.

On Sekiz

FOXX

“Ne güzelmiş,” dedi Bianca, kardeşimin tuttuğu süiti inleyerek. “Şu manzaraya bak.”

Silver Springs Eyalet Parkı’na bakan pencerelerin önünde geçti. Jess otelin manzarasının harika, oda servisinin leziz ve dışarı çıkıp eğlenceli vakit geçirmek istersek katılabileceğimiz çeşitli aktiviteleri olduğundan bahsetmişti.

Ona kafamdaki eğlenceli aktiviteleri insan içinde yapamayacağımı söyleyememiştim elbette.

Yolculuğumuz boş yollar nedeniyle hızlı, Bianca’nın iki dakika sessiz kalamaması sayesinde eğlenceli geçmişti. Onu hiç bu kadar rahat ve enerjik görmemiştim. Bu hâli çok sevimliydi. Yol boyunca sırf konuşmasını dinlemek için açtığı rastgele konularla ilgileniyormuş gibi yapmışım. Birleşme anlaşılmamasından makyaj malzemelerine, sözleşmelerden özel tasarım elbiselere kadar her şeyden konuşmuştuk. Eh, o konuşmuştu demek daha doğru olurdu sanırım. Ara sıra ben de birkaç fikir belirtmişim. İlgisini çeken şeyler hakkında gevezelik etmesinden en ufak bir şikâyetim olmamıştı.

İkimizin de düşündüğü tek şey seks olmasına rağmen bunu dillendirmemiştik.

Sırf Bianca’yı daha da çıldırtmak için bu konuya değinmekten özellikle kaçınmışım. Sabrının tükenmesini, ona dokunmam için çaresiz hâle gelmesini istiyordum. Böylesi her şeyi çok daha zevkli kılacaktı.

Kırmızı deri kanepeye oturup, “Benim manzaram bütün gün güzeldi,” dedim.

Bianca bana dönüp sırtını cama yasladı.

İçerideki hava birden değişti, görmezden geldiğimiz açlık buram buram hissediliyordu. Bunu, onu o kadar uzun zamandır istiyordum ki bu anın geldiğine, onu nihayet becereceğime inanamıyordum.

Karımı becereceğim.

Dişlerimi sıkarak onu kucağıma çekip aletimin üzerine oturtma dürtüsüne karşı koydum. Bianca'nın karım olmasının -benim olmasının- karşı konulmaz bir yanı vardı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Sertleşmiş meme uçlarını elbisesinin kumaşının altından seçebiliyordum.

"Liste çıkarayım mı?"

"Çıkar bakalım."

Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime yasladım. *Sabırlı ol, Carmichael.*

"Ne kadar güzel görüldüğünü düşünüyorum," dedim.

Yanakları pembenin hoş bir tonuna boyandı.

"Ailemin önünde benimle evlendiğin için kendimi ne kadar gururlu hissettiğimi," diye devam ettim. "Annemle, Brooke'la ve diğerleriyle iyi anlaşmanın ne kadar hoşuma gittiğini düşünüyorum."

Bianca'nın dudakları utangaç bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Aslında bu tuhaf bir deneyimdi," dedim, ağzımdan çıkan her sözcüğü pürdikkat dinlemesini izleyerek. "Genelde ailem ve kardeşlerimle pek içli dışlı olmam."

"Bugünün nesi farklıydı?"

Özgür kalmaya çalışan gülümsememi bastırdım. "Bugün onlardan biriydim."

Bunu ona açıklamaya kalkışmadım. Denesem de yapabileceğimden emin değildim. İnsan kendini ailesinden farklı hissettiğini kulağa tuhaf gelmeden birine nasıl açıklayabilirdi ki? Kendini daima diğerlerinden daha içe kapanık ve ağırbaşlı his-

settiğini nasıl dile getirebilirdi? Ezelden beri kendimi ailenin kara koyunu olarak görmüştüm.

Ta ki bu güne kadar. Bu dünyanın en garip hissiydi.

"Bence, Foxx, kendine biraz fazla yükleniyorsun. Seni ne kadar çok sevdiklerinin farkındasın, değil mi?" Gülümsedi. "Banks'in bile."

Gözlerimi devirdiğimde bir kahkaha koyuverdi.

"Bana mı gülüyorsunuz, Bayan Carmichael?"

Yeni soyadını duymasıyla Bianca'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Kalbim tekledi. *Bu olması gerekenden çok daha fazla hoşuma gitti.*

Bianca hızlıca kendini toplayıp camdan doğruldu. Bana muzip bir bakış attı. "Bilmem, Bay Carmichael. Gülüyorsam başım belaya girecek mi?"

Ses tonunun altında gizli mesaj bütün hücrelerimi alarma geçirdi.

Yanıma gelip kanepenin arkasına geçti. Parmak uçlarını boynumda yukarı aşağıya gezdirip omuzlarımı sıkmaya başladı.

Dokunuşu karşısında ürperdim. Elleri bedenime birbiri ardına şok dalgaları gönderiyordu sanki. Ama geri çekilmedim. Bianca'nın kaslarımı ovmasına izin verdim.

"İyi mi?" diye sordu.

"Evet." diye inledim. "Hem de nasıl."

"Gözlerini kapat."

Neyin peşinde olduğunu kestiremesem de söylediğini yaptım.

"Şimdi aletin dudaklarımın arasına kayıp sıcak, ıslak ağzıma girip çıkarken nasıl hissedeceğini hayal et."

İnleyerek pantolonumun üzerinden aletimi sıvazladım.

"Onu boylu boyunca yaladığımı, dilimi etrafında gezdirdiğimi düşün," dedi omuzlarımı sıkmaya devam ederek. "Başında beliren zevk suyu damlalarını emdiğimi."

Elinde aletimle önümde diz çöktüğünün hayal etmemle tepeden tırnağa bütün kaslarım gerildi. Bu resmi defalarca kez

kafamda canlandırmıştım. Ama ellerini üzerimde hiç hayal etmemiştim.

Bu cennetin yepyeni bir seviyesiydi. Ve cehennemİN.

Bianca üzerime eğilip kulağıma fısıldadı. "Meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarladığını düşün." Tenime inlediğinde titreşimler her bir zerremi sarsıp kasıklarımaya hücum etti. "Yüzünü bacaklarımın arasına gömdüğünde ağzını dolduracak tadımı."

İrade de bir yere kadardı. Elini tutup onu kanepenin üzerine çekerek Bianca'yı kucağıma oturttum.

Kumaşın altındaki sertleşmiş aletimi kadınlığına yasladığımda gözleri fal taşı gibi açıldı.

İki elimle kalçalarını kavrayıp kasıklarımı onunkine sürttüm. Bianca'nın başı geriye düştü ve klitorisini olabildiğinde fazla uyarmak için kendini bana bastırdı.

"O şişmiş çıkıntıyı ağzıma aldığımda nasıl hissedeceğini düşün," dedim. "Seni öyle bir çıldırtacağım ki arzudan yanıp kavrulacaksın."

Bianca ellerimi kalçalarından kaldırıp göğsüne götürdü. Dolgun, yuvarlak memelerini elbisesinin üzerinden avuçladım. Başparmaklarımı uçlarında gezdirdiğimde dudaklarından döken inilti neredeyse pantolonuma boşalmama neden olacaktı.

"Biraz o sırılsıklam külotunu çıkaracağım," dedim boynunun kenarına bir öpücük kondurarak. "Sonra seni sırtüstü yatıracağım."

Bianca inleyerek kucağıma sürtünmeye devam etti.

"Uslu bir kız gibi bacaklarını ayırıp artık benim olacak o tatlı amını bana göstereceksin," dedim.

"Tanrım, Foxx."

Boynunun kenarına bir öpücük bıraktım. "Bu hoşuna gidiyor mu? Vücudunun artık benim olacağını bilmek hoşuna gidiyor mu?"

Bianca inlediğinde aletimi klitorisine bastırdım. "Böyle oyalanmaya devam edersen şansına küseceksin."

"Ah, bir tanem. İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Boynunu hafifçe ısırduğımda tiz bir çığlık attı.

"Sırf bu an için seksi iç çamaşırları aldım," dedi nefes nefese. "Ama şu an üzerime bir şeyler giymek dünyanın en kötü fikriymiş gibi geliyor."

"Hiç gereği yok." Elbisesinin eteğini tutup yukarı sıyırmamla keskin bir nefes verdim. "Siktir, Bianca."

Kumaşı bir kenara fırlatıp kucağımda oturan harika kadını izlemeye koyuldum.

Hayallerimdeki hâli gerçeğin yanından bile geçmezdi.

Kahretsin.

Memeleri giydiği ince, dantelli bir sütyeni öyle bir dolduruyordu ki neredeyse dışarı fırlayacaklardı.

Ellerimi vücudunun yan kısımlarında gezdirip kıvrımlarını avuçlarımda hissettim. Yuvarlak, çekici karnı sürtünmeye son sürat devam ettiği aletimin seğirmesine neden oldu.

"Seni o kadar uzun zamandır istiyorum ki," dedi Bianca, ellerini saçlarımdan arasından geçirerek. Tırnakları saç derime sürtündü. Sanırım daha fazla dayanamayacaktım. "Kaç gece yatağıma vibratörümle girip beni senin boşalttığını hayal ettim biliyor musun?"

"Eğer elim yerine daracak kadınlığını becerdiğimi hayal ettiğim gecelerin yarısı kadarsa fazlasıyla etkilendim bile."

Memelerini sütyenin içinden çıkardım.

"Sana ne yapmamı istiyorsun, Bianca? Hayal ettiğin her şeyi bir bir anlat ki hepsini gerçeğe dönüştüreyim."

Meme uçlarından birini ağzıma alıp ellerimle kıcını avuçladım. Dolgun, yumuşacık kıcı tek kelimeyle mükemmeldi.

Bianca inceleyerek göğsünü yüzüme bastırdı.

Kıcını sıkıp parmaklarımı tangasına kaydırdım.

"Amımı ve ağzımı becermeni istiyorum," dedi, hoştaki meme ucunu parmaklarının arasında yuvarlayarak. "Öyle derinlerime boşal ki döllerin bütün gün bacaklarımdan aşağıya aksın istiyorum."

"Siktir," diye homurdandım. "Tanrım, aklımı kaçıracam."

"Beni bağlayıp sertçe becermeni istiyorum. Diline boşalmak, yüzüne oturmak istiyorum."

Kulaklarım bayram ediyordu. Bianca bütün bunları yapmamı istiyor, bana izin mi veriyordu?

Bunu hak edecek ne yaptım? Kimin hayır duasını aldım da en büyük dileğim gerçek oldu?

Dilimle meme ucuna son bir fiske atıp geri çekildim. Bianca heyecanlı gözlerle beni izliyor, itiraflarına vereceğim tepkiyi bekliyordu.

"Rüya gibisin. Bunu biliyor musun?" diye sordum.

Yanakları al al oldu.

"Ciddiyim," diyerek dolgun kalçalarını sıktım.

"Neyimi çekici buluyorsun, Foxx?"

"Zekânı ve mantığını."

Bir kahkaha patlattığında bütün yüzü aydınlandı. *O kadar güzel ki.*

"Neyini çekici buluyorum?" diye tekrarladım ellerimi vücudunda gezdirerek. "Kafanı."

Bianca kollarını boynuma doladı.

"Bu enfes vücudunu," diye devam ettim.

Sırıttı.

Dudaklarına yapıştım. "Sana karım demeyi."

Ağızlarımız sanki her gün öpüşüyormuşuz gibi birbirini tamamlıyordu. Bianca dudaklarını aralayarak dilimin dişlerinin üzerinde gezinmesine izin verdi.

Tadı şeker ve nanenin baş döndürücü bir karışımı gibiydi. Ben dilimle ağzını keşfe çıkarken Bianca yüzümü avuçlarının

arasına aldı. Altdudağını emdiğimde başını hafifçe yana eğdi. Her hamlemi memnuniyetle karşılıyordu.

Her şey o kadar doğal, o kadar... *doğru* geliyordu ki. İçimden kendime bunu sadece iş için yaptığımızı, Bianca'nın sadece benden oynamam istenen role ayak uydurduğunu hatırlattım.

Ama... Tanrım, şu an her şey dibine kadar gerçekmiş gibi geliyordu.

Bianca geri çekildi. Nefes nefese kalmıştı. Yavaşça kucığımdan kalktı.

Külotu ve memelerinin altındaki sutyeniyle karşıma geçti. Saçları dağılmış, dudakları öpüşmekten şişmişti. Vahşi ve gözelici görünüyordu. *Her şeyiyle benimmiş gibi.*

En azından şimdilik.

Sutyenini çıkarıp bir kenara fırlattı. Ardından bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöküp bana kışkırtıcı bir bakış attı.

Kemerimi açıp pantolonumun düğmesini çözerken gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadı. Kumaşı bacaklarımdan aşağıya kaydırmasına yardımcı oldum. Çok geçmeden pantolonum ve iç çamaşırım odanın bir köşesine fırlatılmış sutyenine katıldı.

"*Vay anasını,*" diyerek aletimi eline aldı. Teması karşısında inledim. "Benim için hazır gibisin, *kocacığım.*"

Dişlerimi sıkarak kontrolümün son kırıntılarına sarıldım.

Bianca dudaklarını yalayıp ereksiyonumu boylu boyunca sıvazladı. Aletimin başında bir damla zevk suyu belirdi.

Diliyle onu yaladığında tısladım. Hemen ardından beni ağzına alıp emmeye başladığında keskin bir nefes aldım. Kalçalarımı yumuşak, sıcak ağızına ittim. Boşalmamak, kontrolümü kaybetmemek için kendimi zor tutuyordum.

On Dokuz

BIANCA

Foxx'un kendine hâkim olma çabasını izlemek hayatımda gördüğüm en çekici şeydi.

Bu işlerde pek deneyimim olmadığından bu gecenin nasıl geçeceği konusunda biraz gergindim. *Öylece donakalıp utanacak mıyım? Ettiğim bütün lafların ceremesini çekecek miydim? Bocalayacak mıyım yoksa kendimden emin tavırlarla mı hareket edecektim?*

Ne var ki işe koyulduğumuzdan beri tek düşündüğüm kendimi hiç şu an olduğu kadar özgüvenli, güzel ya da çekici hissetmediğimdi.

Bacaklarının arasına biraz daha sokuldum. Göğsüm onun-kiyle eşzamanlı olarak inip kalkıyordu. İkimiz de bir sonraki anın beklentisiyle dolup taşıyorduk.

"Bu gerçek olamaz," dedi Foxx. Vahşi bakışları her hareketimi pürdikkat izliyordu.

Avucumu aletin etrafına sarıp dilimi şişmiş başında gezdirerek ona bir bakış attım. "Ne gerçek olamaz?"

"Elinde aletimle bacaklarımın arasında olman."

"Ağzımda olsa daha mı iyi olur?"

Ona bir cevap verme fırsatı bırakmadan ereksiyonunu ağzıma aldım. Foxx tısladı, kalçaları istemsizce gerildi.

"Siktir, Bianca."

Başını emip ona gülümsedim. "Sıra ona da gelecek. Biraz sabırlı ol."

Foxx'un muzip kıkırtısı onu boğazımın arkasına kadar almamla bıçak gibi kesildi. Aleti elimde zonklayıp daha da şişti.

Ereksiyonunun sertliğiyle ağzımın yumuşaklığı arasındaki tezat baş döndürücüydü.

Dilimi her çıkıntının, damarın ve gövdesinin alt kısmında gezdirerek her santimine taptım. Foxx'un dudaklarından dökülen inilti otel odasının dört bir yanında yankılanana kadar onu emip sıvazladım.

Üzerinde böyle bir etkim olduğunu bilmek kendimi çok güçlü hissetmeme neden oluyordu. Kirpiklerimin arkasından tepkisini izleyerek benim için sızan zevk sularını yalayıp yuttum.

Foxx elleriyle başımın iki yanını kavrayıp aletini boğazımın derinliklerine itti. Ona ayak uydurmakta, onu emmekte, elimle aletini sıvazlayıp diğeriyle de hayalarıyla oynamakta zorlanmaya başladım.

Fakat tam hayaları gerildiğinde ve dilimde tuzlu bir tat aldığım da geri çekildi.

Nefes nefese kalmış vaziyette topuklarımın üzerine oturdum. Hanımefendiliğimden şimdi bile ödün vermeyerek elimin tersiyle ağzım sildim.

Foxx kanepeden kalkıp tüy kadar hafıfmişim gibi beni kucağına aldı ve dudaklarıma yapışarak bizi yatak odasına götürdü. Dudağımı ısırp beni yatağın üzerine attı.

Hızlıca gömleğini çıkarıp parmaklarını külotumun iplerine geçirmeden önce belirgin göğüs ve karın kaslarının tadını sadece birkaç saniye çıkarabildim. Kumaşı sert hareketlerle bacaklarımdan aşağıya çekti.

Dizlerimi kırıp bacaklarımı iki yana açarken, "Şu güzel amını bir göreyim," dedi.

Bütün çıplaklığımla karşıındaydım. Islak, nabız gibi atan klitorisim emrine amadeydi.

"Bununla çok eğleneceğim." Gülümseyerek parmağını ıslaklığım da gezdirdi. "Sırılsıklamsın."

“Ne bekliyordun ki?”

Foxx güldü. “Senden hiçbir şey beklemiyorum, Bianca. Sağın solun belli olmuyor.”

“Benim sağlam bir tahminim va - ahl” Parmağını içime kaydırduğunda sırtım yay gibi gerildi. “Bana böyle dokunmaya devam edersen boşalacağım.”

Bacaklarımın arasına girdi. “Peki ya...” Diliyle klitorisime bir fiske vurdu. “Sana dilimle dokunursam?”

“Sonuç değişmez.”

Nefesini hassas tenime üflediğinde ürperdim.

“Daha önceki kibirli kadın nerede?” diye sordu parmaklarıyla beni kışkırtmaya devam ederek. “Onu becermem için yalvaran kadın nereye gitti?”

“Hâlâ becerilmek için yalvarmakla meşgul. Sadece iki sözcüğü bir araya getiremeyecek kadar tahrik olmuş vaziyette.”

Foxx gülerek yüzünü bacaklarımın arasına eğdi. Dilini kıvrımlarımda ağır ağır gezdirerek tadıma bakmasıyla çıkardığı ses solup gitti.

Tanrım, bu harika bir şey.

Tadımı çıkarıyormuş gibi hiç acele etmiyordu. Ağız sesleri içeriği dolduruyordu. Adını inleyip parmaklarımı saçlarının arasına geçirerek ona devam etmeye teşvik ettim.

Foxx önce parmaklarından birini, ardından da diğerini açıklığıma kaydırды. Bacaklarımın arasından mest olmamı izlerken onları hızla içime sokup çıkardı.

“Güzel mi?” diye sordu.

“Hı-hı.”

“Hadi ama, bir tanem,” dedi. “Bana neyi sevdiğini söylemen gerek. Karımın nelerden hoşlandığını bilmek istiyorum.”

Bacaklarımı biraz daha açıp beni diliyle becermeye koyuldu.

“Bu... bu çok güzel,” dedim güçlükle.

Dili kıvrımlarımda gezmeye devam ederken parmağıyla klitorisimin üzerinde daireler çizmeye başladı. Ağız sesleri, seksin kokusu, dilimdeki tuzlu tat. Hepsi çok fazlaydı.

Bacaklarım titremeye başladı.

Vücudum tepeden tırnağa gerilirken tırnaklarımı Foxx'ın kafa derisine geçirdim.

Zirveye giden yol yavaş ve istikrarlıydı. Enfes ve muhteşemdi. Yaklaşan orgazmımın habercisi sıcaklık damarlarıma karışıp zaten fazlasıyla uyarılmış kadınlığıma hücum etti. Foxx'un her dil darbesiyle giderek daha fazla karıncalanan klitorisim de buna katılmasıyla darmaduman oldum.

"Foxx," diye bağırdım. Dişlerimi öyle sertçe sıktım ki birkaç tanesini kıracağımdan korktum. "Evet! Tanrım! Evet! Aman... Siktirrr!"

Orgazmımın şiddetiyle kasılmaya başladığımda Foxx kolunu karnıma sardı. Kıvrınmaya, altından kaçmaya çalışsam da nafileydi.

Öylece yatıp bu zevk patlamasının beni paramparça etmesine izin vermekten başka çarem yoktu.

Zevkin yoğunluğu arttıkça dudaklarımdan haykırışlar dökülmeye, gözlerim yaşarmaya başladı. Önümü bile göremiyordum. Hiçbir sesi ya da sözcüğü doğru düzgün idrak edemiyordum. Bildiğim tek şey Foxx'un diliyle darmaduman olduğumdu.

"Foxx..." Yavaş yavaş kendime gelirken ürperdim. Bu yoğun zevk neredeyse acı vericiydi. "Dayanamıyorum, Foxx. *Lütfen.*"

Foxx dilini nihayet üzerimden çekti ve kadınlığıma bir öpücük kondurup başını kaldırdı.

Yüzüm kıpkırmızı olmuş, dermanım kalmamıştı. Elimin tersini alnıma koyup Foxx'un yanıma kıvrılmasını izlerken kaslarım sözümü dinlemeyi reddediyordu.

Foxx parmak eklemlerini yanağımda gezdirdi.

"Bir şey rica edebilir miyim?" dedim.

Kıkırdadı. “Tabii ki.”

Ona bakabilmek için başımı çevirdim. “Evliliğimiz boyunca bunu her gün tekrarlayacağımıza dair bir anlaşma yapabilir miyiz? En az bir kez?”

Dudaklarından dökülen beklenmedik kahkaha yüksek sesli, içten ve özgürdü. Hayatım boyunca duyduğum en büyüleyici ses olabilirdi.

Foxx sık sık kahkahalar atan bir adam değildi. Attığında da böyle gülmezdi. *Bu bir ilk.*

“Yeminlerimizin arasına sıkıştırabiliriz bence,” dedi parıltıyan gözlerle.

Kıkırdadım. “Ne yani? *Hastalıkta sağlıkta yanında olacağıma, ölüm bizi ayırana dek seni yüzüme boşaltacağıma yemin ederim mi diyeceksin?*”

“Aynen öyle.” Elimi tutup avucuma bir öpücük kondurdu. “Tam olarak onu diyeceğim.”

Eğilip onu öptüm. “Bir ricam daha var.”

“Bu gece arsızlığın üzerinde.”

“Şanslı adamsın.”

“Ne istiyorsun?” dedi parmaklarımızı birbirine kenetleyerek.

“Prezervatif getirmeni.”

Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Yataktan kalkıp oturma odasına doğru yürümeye başladı. Uzaktak valizinin fermuar sesi geldi.

“Prezervatif getirmeyi unutmuşsun desem ne yaparsın?” diye seslendi.

Sorusunu düşündüm. “Birincisi, önemli şeyleri asla unutmazsın. Hâliyle beni hamile bırakmaya çalıştığından şüphelenirim. İkincisi, doğum kontrol hapı kullanmama rağmen bu riski göze aldığını varsayarım çünkü beni becermeden şuradan şuraya gidemezsin.”

Foxx prezervatifi aletine takarak yatak odasına döndü.

"Bak işte," dedi gülerek. "Hazırlıklı geldiğini biliyordum."

Ayak bileklerimi kavrayarak beni tek hamleyle yatağın ucuna çekti. "Sırtüstü yatıp bacaklarını havaya mı kaldırmak istersin yoksa dört ayak üstüne çökmek mi?"

"Ben istediğimi aldım. Bu kez sıra sende."

"O zaman dört ayak üzerine. Seni becerirken kıcını izlemek istiyorum."

Bu kulağa neden bu kadar ateşli geliyor?

Arkamı dönüp söylediğini yaptım. Foxx bir elini karnıma dolayıp beni yatağın ucuna çekti. Bacaklarımı biraz daha açıp kıcımı kaldırarak ona yardımcı oldum.

Kadınlığım çoktan ıslanmıştı.

"Hızlı ve sert olacağım," diyerek kıcıma masaj yapmaya başladı.

"Güzel - ah!"

Kıcıma indirdiği şaplağın önce sesi kulaklarımı doldurdu ardından da sızısı geldi. Birkaç saniye sonra, ben ne olduğunu bile anlamadan, aletini tek hamlede içime iterek öne savrulma-nı neden oldu. Foxx beni geriye çekip kalçalarımı öyle sertçe kavradı ki parmakları tenimi acıttı.

Sesler, hisler ve ısırığım dilimi yüzünden ağzımı dolduran hafif kan tadı. Bir duyu kakofonisinin ortasında gibiydim.

Derinlerime ittiği aletine teslim oldum. Her hamlesi kasıtlı, sert ama bir o kadar da tatmin ediciydi.

"Harikasin," dedi Foxx boğuk bir sesle. "Hayal ettiğimden bile daha iyisin."

"Oyalanma o zaman."

Gözlerimi sımsıkı yumup kıvrımlarımın arasına girip çıkan aletine odaklandım. O noktaya her sürtünüşünde ikinci orgazmıma biraz daha yaklaşıyordum.

Foxx belimi daha sıkı kavrayıp temposunu artırdı.

"İstediğin bu muydu?" dedi, kıcıma bir şaplak daha indirerek.

Tiz bir çığlık atıp sızlayan tenimin beni mahveden arzuyu körüklemesinin tadını çıkardım.

“Ne kadar dar olduğunun farkında mısın?” diye sordu. “Aletimi nasıl sımsıkı sarmaladığını hissediyor musun? Siktir, Blanca.”

İçimdeki arzu her saniye büyüyordu.

Aletinin etrafındaki kaslarımı gerdiğimde Foxx inledi. Titremeye başlayana dek bunu tekrarladım.

Daha sert darbelerle içime girip çıkmaya başladı.

Haykırışlarım şiddetlendi.

Foxx’un homurtuları boğuklaştı.

Her yanım titriyordu.

“Boşalacağım, Foxx,” dedim bedenimi saran ürpertinin arasından.

“Aletime boşal.”

Çok geçmeden söylediğini yaptım. Öne doğru düşmeye başladığımda Foxx vücudumu daha sıkı kavrayıp kalçalarını döndürmeye koyuldu.

Aletinin içimde zonkladığını, her kasılışıyla prezervatifi biraz daha doldurduğunu hissedebiliyordum.

Ürperdim, dişlerim takırdamaya başladı. Orgazmın son dalgalarıyla boğuşurken zangır zangır titredim.

Tam kollarımın beni daha fazla taşıyamayacağını düşünmeye başladığım sırada Foxx içimden çıktı. Nazik hareketlerle beni çarşafların üzerine yatırdı.

Banyoya gittiğinin farkındaydım. Plastiğin tıkırtısını ve çöpe atılan bir şeyin sesini duydum. Çok geçmeden geri dönüp yanıma kıvrıldı. Bir tutam saçımı yüzümden çekti.

“İyi misin?” diye sordu endişe dolu gözlerle.

“Hiç bu kadar iyi olmamıştım.”

Rahatlamanın etkisiyle vücudu gevşedi.

Ona gülümsedim. “Buna pek alışkın değilim. Toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var.”

"Nasıl yani?"

"Eh, birkaç aydır seks yapmadım," dedim. "Son birkaç seferim de komşumlaydı."

Foxx'un gözleri karardı. "Kocanla en son kiminle yattığını konuşmak iyi bir fikir değil."

"Neden? Beni istememiştin."

Kıpırdanıp vücudumu kendine çekti. "Konu hiçbir zaman seni istememem değildi, Bianca. Sorumluluklarımın gerektirdiği şeyin bu olmasıydı."

"Benimle evlenmek de bu sorumlulukların bir parçası mı?"

"Bir dünya sorunu çözdü sonuçta."

Tenine gülümsedim. "Öyle." Duraksadım. "Peki ya ileride daha fazla sorun yaratırsa?"

Yan dönüp kolunu belime doladığında koynuna sokuldum.

"Temizlenip bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu esneyerek.

Sorumu cevapsız bıraktığını ona hatırlatmak istesem de kendimi tuttum. Belki de bu konuyu konuşmamak en iyisiydi. Hâlâ fırsatımız varken bunun tadını çıkarmalıydık.

"Banyoyu hazırlayayım. Etrafı kurcalayıp oda servisi menüsünü var mı bakar mısın?" diye sordum.

Foxx alnıma bir öpücük kondurdu. "Anlaştık."

"Anlaştık."

Yataktan çıktık ve lavaboya girip banyo köpüğü aramaya koyuldum. Kocamın beni çok yakında yine kirleteceğini bilsem de etrafta böyle gezinemezdim.

Yirmi

BIANCA

Açık perdelerden içeri süzülen ay ışığı yatak odasına romantik, şehvetli bir hava katıyordu. Yatağın ortasında yatan Foxx kollarını etrafıma dolamış, vücudumu sımsıkı kendininkine yaslamıştı.

Bir an koca yatağın büyük bir kısmını işgal etmesiyle ilgili ona takılmayı düşünsem de bunu beni yakınında tutmak için yaptığını düşünüp sesimi çıkarmadım. Planına çomak sokmak ya da onu utandırmak istemezdim.

Foxx bu gece gözlerimin önünde bir çiçek gibi açılmıştı. Küvette bana katılmış, soğuyan suyu iki kez tazelemişti. Anlattıklarımı dilemekten hiçbir şikâyeti yokmuş gibiydi ve sadece soru sormak, mantıklı tavsiyeler vermek ya da benimle alay etmek için sözümü kesmişti. *Bana takılmasına bayılıyorum.*

Yanağımın altındaki göğsü sabit bir ritimle yükselip alçalıyordu. Kolumu okşuyor, ara sıra koynundan kaymamla aramızda açılan bir santimlik mesafe dayanılmazmış gibi beni tekrar kendine çekiyordu. Vücudu sert ama gevşemişti. Onu hiç bu kadar huzurlu görmemiştim.

“Bugün her şeyiyle büyüleyiciydi,” dedim. Ağırlaşan gözkapklarımı açık tutmakta zorlanıyordum.

Son yirmi dört saatte yaşadıklarımı yeni yeni idrak ediyordum. Düğün, küçük bir kutlama, Silver Springs’e yolculuğumuz. Kocamla ilk seksim. Gelmiş geçmiş en çekici adamla uzun, sıcacık bir banyo ve leziz oda servisi. Kendimi bildim bileli hiç olmadığı kadar önemsendiğimi ve el üzerinde tutulduğumu hissediyordum.

Foxx usulca mırıldanarak beni onayladı. Çıkardığı sesle gümbürdeyen göğsü yanağımı gıdıkladı.

“Zaten güzel başlamıştı ama ilerledikçe daha da güzelleşti,” dedi parmak uçlarını tenimde gezdirerek.

Tenine gülümsedim.

“Gerçek balayımızda nereye gitmek istersin?” Sesi uyku ve boğuktu. Çatallı tonu içimi bir hoş etti.

“Nasıl yani? Gerçek balayımız bu işte.”

“Bir bakıma. Ama bu senin için yapmak istediklerimin yanında hiçbir şey.”

Elimi kaslı karnında gezdirdim. “Bu bile aklımı başımdan almaya yetti, Bay Carmichael.”

Kıkırdadı. “Böyle düşünmene sevindim. Ama seni gerçek bir balayına götürmeye kararlıyım. Sadece nereye gideceğimize henüz karar vermedim.”

“Başka bir şeye gerek yok. Dünyanın neresinde olursak olalım burada yaptığımız şeyin aynısını yapmak isteyeceğim.”

Hafifçe eğilip başımın üzerine bir öpücük kondurdu.

Tatlı jesti nabzımı hızlandırdı. Üzerine pek kafa yormamaya çalıştım. Yoksa her şeyin biteceğini günü, evdeki karmaşayı... Nashville'e döneceğimi düşünmeye başlayıp kendime işkence edecektim.

Evime dönme fikri bile beni dehşete düşürmeye yetiyordu. Foxx'la her şey o kadar güzel, o kadar rahat ve zahmetsizdi ki. Her şeyin çok daha keyifli olduğu, gerçek hayatın sorumluluklarından uzak, kurgusal, ideal bir dünyadaydık sanki. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç fark etmemiştim.

Buradaki Bianca'yı çok sevmiştim.

“Nereye gitmek istersin?” diye sordum koynuna sokularak. “Dünyanın herhangi bir köşesine gidebilecek olsan nereye giderdin?”

Foxx usulca güldü. Tatlı gülümsemesini görebilmek için başımı kaldırdım.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordum.

Başını iki yana salladı.

“Hayır,” dedim ona katılıp gülerek. “Cevap vermek zorundasın. Artık karınım. Beni geçiştiremezsin.”

Gözleri karardı.

Gözlerinin ardında yanan alev kasıklarımı sızlattığında kıvrandım. “Söyle de işe koyulayım.”

“Ne işi?”

Elimi örtünün altına kaydırıp sertleşmeye başlayan aletini avuçladım. “Şu işi.”

“Dünyanın dört bir yanına gittiğimi düşünüyordum. Ve hiçbirinin olması gerektiği gibi harika olmadığını.”

“Öyle mi? Neresi mesela?”

Başını yastıklara gömüp iç geçirdi.

Taş gibi olmuş aleti avucumun içinde olmasa yorgun bir günün ardından dinlendiğini, uykuya dalmak için sabırsızlandığını düşünürdüm.

O kadar huzurlu ve sakindi ki. Gözlerinin etrafındaki çizgiler kaybolmuştu. Omuzları bir kez olsun gevşemişti. Ona bakmaya doyamıyordum.

“Bir süre orduda görev aldım,” dedi. “Landry ve Troy Castell’yle de böyle tanıştım.”

“Troy’u çok severim. Bazen Calvin’in yerine bakıyor.”

Foxx geri çekilip parmağının ucunu çeneme koyarak başını kendisine çevirdi. Ona bakmaya ya da ifadesini görmek için ışığa ihtiyacım yoktu.

Kıkırdayarak dudağımı ısırdım.

“Yapma,” dedi. Çizgiler tüm haşmetleriyle geri dönmüştü.

“Yoksa ne yaparsın?”

Öylece yüzüme baktı.

“Nikahı çoktan bastım, Carmichael. Artık benimsin.” Göğsüne bir öpücük kondurdum. “Sana kendimi sevdirtmek zorunda değilim.”

“Mesele bu değil, *Carmichael*.”

Beni kendi silahımla vurup sırtıttı. *Siktir, neden bu kadar çekici.*

“Ne o zaman?” diye sordum bacağımlı onunkinin üzerine atarak.

“Nikaha ihtiyacın yoktu.” Sırtıttı. “Uzun zamandır senin olduğumu gayet iyi biliyorsun.”

Ne? Öyle mi?

Yanılıyorsunuz, beyefendi. Hiç haberim yoktu.

Doğrulup kucağına tırmanarak aletinin üzerine oturdum. Sert bir bakışla işi zora sokmam konusunda beni uyarsa da daha *sert* bir şeyle meşguldüm. Sözünü dinlemeyip riski göze almaya razıydım.

Üzerimde yıllardır hissetmediğim bir sersemlik vardı. Gülmsememi istesem bile yüzümden silemezdim.

“Ne diyorsun?” dedim ellerimi göğsüne koyarak.

“Hemen şımarma, Bianca.”

“Şımarıyorum.” Güldüm. “Sadece yanlış duymadığımdan emin olmak için söylediklerini tekrarlamamı istiyorum.”

Çenesi gerildi.

Pekâlâ. Demek inat ediyoruz, ha?

Kendimi iyice aletine bastırıp kalçalarımı ağır ağır yuvarlamaya başladım. Elleri hızla kıcımlı kavrarken gözleri arzuyla parıldadı.

“Hadi ama, *kocacığım*.” Foxx dudaklarını yaladı. “Söyle git-sin işte.”

Ellerini çıplak tenimde gezdirip bacaklarımın arasına kaydırıldı. “Çok güzelsin, *karıcığım*.”

Dudaklarımdan ufak bir şaşkınlık nidası kaçtı. "Bunu söylemen neden bu kadar hoşuma gidiyor?"

"Çünkü senin olduğumu biliyorsun."

Yüce Tanrım.

Foxx kalçalarını benimkine bastırdı. Gözleri loş ışıktaki pırıldıyordu. "Neden bu kadar şaşırmış gibi davrandığını anlamıyorum."

"Çünkü şaşırdım."

Gözlerini devirdiğinde kıkırdamadan edemedim. "Ne demen gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Hımm," dedim kadınlığıma sürtünen ereksiyonunun tadını çıkararak.

"Benim olduğunu söylemen gerek." Tekrar kalçalarımı kavrayıp kasıklarını benimkine bastırdı. "Söyle."

"Gidişat hoşuma gitti."

Dudakları tehlikeli bir gülümsemeyle kıvrıldı. *Şuracıkta öleceğim.*

"Söyle dedim, Bianca."

"Böyle sürtünmeye devam edebiliriz," diyerek kadınlığımı üzerinde kaydırardım. "Öylece yatıp inat etmeye devam edersin. Böyle boşalabilirim."

Elini aramıza götürüp bir parmağını ıslak kıvrımlarımın arasına kaydırıldı. "Bu kadar ıslanmana bayılıyorum. Beni çok fena tahrik ediyorsun."

"Birazdan sen de ıslanacaksın. Boşalmak üzereyim."

"Bana uyar." Komodinin üzerinde duran telefonundan bir bildirim sesi yükseldiğinde tek kaşını kaldırdı. Ona uzandığında aleti altımdan kaydı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum huysuzca. "Ciddi ciddi telefonuna bakmayacaksın."

Bana kulak asmadan telefonunu alıp başını tekrar yastıkların üzerine koydu.

Göğsüne bir tane patlattım. "Foxx."

"Ne?" Ekranın ışığı yüzünü aydınlattı. "Ne istiyorsun?"

"Bırak şunu."

Cihazı hafifçe eğip bana bir bakış attı. Ardından tekrar ekrana döndü.

"Senden nefret ediyorum," dedim kalçalarımı aletine daha sertçe bastırarak.

"Bu daha şimdiden evliliğimizin ayrılmaz bir parçası oldu."

Foxx kıcını döşeğe bastırıp benden uzaklaştığında inleyip ona pis bakışlar attım. Onu kıskırtmak başta eğlenceliydi. Şimdiyse aynı şeyi söylemezdim.

"Sinirlenmiş gibisin," dedi başparmaklarıyla ekrana dokunarak.

"Çok komiksin. Ama sen bekle, insanın hevesi kursağında nasıl bırakılmış *ben* sana göstereceğim. O zaman da böyle zevkten dört köşe olacak mısın bakalım."

Foxx bana bakmaya zahmet etmedi. "Tilkilerin eğlenmeyi çok sevdiğini biliyor muydun?"

"Böyle devam edersen kendi kendine eğlenen tek tilki olacaksın."

Sırtışını bastırmaya çalıştı. "Baksana, gelen mesajda tilkilerin diğer tilkilerle oyunlar oynayabileceği yazıyor..."

Beni görebilmek için telefonunu biraz indirdi. Kaşları havalanmıştı. Bu saçma bilgi pek hoşuna gitmiş gibi bir hâli vardı.

Tıpkı onun gibi kaşlarımı kaldırarak, "Yerinde olsam diğer tilkilerle oynamadan önce ayağımı denk alırdım," dedim.

"Diğer hayvanlarla -ki bu pek benlik değil- ya da tek başlarına da oynarlarmış."

Telefonuna uzandım ama benden hızlı davranıp cihazı uzanamayacağım bir yere çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Tilkileri araştırmanın zamanı mı?"

Telefonu yatağın öteki ucuna fırlattı. "Yine şu bilinmeyen numara."

"Hâlâ mesaj atmaya devam mı ediyor?"

Foxx kalçalarımı kavrayıp beni tekrar aletinin üzerine oturttu. "Birkaç tane geldi." Meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlarken kaşları çatıldı. "Aklımda bir şüpheli var ama henüz emin değilim."

"Kimmiş?"

Öne doğru eğilerek sırttı. "Söyleyemem." Ona tekrar çıkışmama fırsat vermeden dilini ağzımda gezdirip dudaklarıma yapıştı. Foxx dizginleri eline alırken dokunuşu altında eridim, bedenim pelteye döndü.

Sanki dizginler başından beri onda değildi. Kontrol hep onda.

Kadınlığımın altındaki aleti o kadar sertti ki kendine nasıl hâkim olduğuna akıl sır erdiremiyordum. Ona sürtünerek çaresizce beni zevkin doruğuna ulaştıracak tempoyu bulmaya çalışırken kalçalarım yapış yapış olmuş, kadınlığım nabız gibi atmaya başlamıştı.

Geri çekilip yatağa uzanarak, "Artık uslu bir kız olacak mısın?" diye sordu.

Parmaklarımızı birbirine kenetleyip ellerimizi havaya kaldırdı. Bunu lehime kullanıp ondan güç aldım. Aletinin başı şişmiş klitorisime çarptığında inledim.

Çok az kaldı...

"Bu am..." dedi kalçalarını benimkine bastırarak, "kimin, Bianca? Soruma cevap verirsen istediğine kavuşursun."

Gözlerimi kapatarak ona direndim. İstedikini alamadığında hiddetlenmesine, kafasına koyduğu şeyi elde edene kadar vazgeçmemesine bayılıyordum.

Bana elde edene kadar.

"Affedersin," dedim kalçalarımı yuvarlayarak. "Soru neydi?"

Ben be olduğunu anlamadan yerlerimizi değiştirdiğinde tiz bir çığlık koyuverdim. Nefes nefese kalmış vaziyette üzerime eğilmesini izledim. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Bir elini başımın yanına yaslayıp diziyle sertçe bacaklarımı araladı.

Keskin bir nefes verdim. Boşalmaya o kadar yakındım ki sadece bakışlarıyla darmaduman olabilirdim.

Dudağımı dişlerinin arasına alıp hafifçe çekiştirerek enfes bir sızıya neden olduğunda tısladım.

"Ee," diyerek aletini girişime yasladı. Şişmiş başıyla birkaç kez girişimi zorladıktan sonra gövdesini klitorisime koydu. "Soruma cevap vermek için sana son bir şans veriyorum."

"Yoksa ne yapacaksın?"

Sırıttı. "Cevabı öğrenmek istiyorsan bu riski göze alıp almayacağına bir karar vermen gerek."

Aletiyle zevk sularımı kadınlığımın dört bir yanına yayarak benimle alay ediyordu. İçime girdiğinde ne kadar harika hisseceğimden başka bir şey düşünemiyordum.

Omuzlarını kavrayıp tırnaklarımı tenine batırdım.

İşbirliği yapmaya meylettiğimi, küçük savaşımızı kazanmanın eşiğinde olduğunu sezmesiyle gözkapakları ağırlaştı.

Bacaklarımı beline doladım. "Hissediyor musun?"

"Hı-hı."

"Bu sırlısıklam, daracık, şişmiş am sen - ah!" Tek hamleyle boylu boyunca içime girdiğinde gözlerimden geriye sadece ak-ları kaldı.

"Emin misin?"

"Evet."

"Tekrar söyle," dedi her sözcüğü sertçe içime girip vurgulayarak. "Benim olduğunu söyle, Bianca."

"Seninim."

"Bir daha."

"Seninim."

En derinlerime ulaşip kalçalarını yuvarladı. "Bir daha."

"Kahretsin, seninim," dedim neredeyse haykırarak.

Buraya kadardı. Ne onu kışkırtmaya ne de kendime işkence etmeye takatim kalmıştı.

Foxx içime öyle sertçe girip çıkıyordu ki başım yatak başlığına çarptı. Ahşap bir, iki, üç kez duvara toslayıp tangırdadı.

"Gözlerini aç," dedi otoriter bir sesle.

Kirpiklerimi aralayıp gözlerinin içine baktım.

"Darmaduman olmanı izlememe izin ver," dedi.

Devasa elleriyle omuzlarımı tutup kalçalarının darbesiyle eşzamanlı olarak beni kendine çekmeye başladı. Baskı dayanılmazdı. Gücü başımı döndürüyordu. Darmaduman olmak işten bile sayılmazdı.

"Siktir," diye haykırdım. Dişlerim takırdıyor, bacaklarım titriyordu.

"Siktir." Foxx gerildi. "İçinden çıkmam gerek."

"Ne?"

"Prezervatif... takmadım," dedi güclükle.

Ah. Orgazmın sisi içime boşalmak üzere olduğunu idrak etmeme yetecek kadar dağıldı.

Ardından tekrar son sürat üzerime hücum etmeye başladı. Kocamın içime boşalacağı düşüncesi beni ikinci kez boşalmanın kıyısına getirmeye yeterliydi. Foxx'un geri çekilmeye başladığını hissettiğimde paniğe kapıldım.

Hayır. Dur. Bunu istiyorum.

Bu çılgınca fikrin kaynağı belki haftanın stresini üzerimden atma ihtiyacından, belki de Foxx'un cıvılcıplak bedeniydi. Nedeni her neyse bunu istiyordum.

Hem kocam değil mi? Neden olmasın?

Onu ittiğimde itiraz etmeden sırtüstü uzandı. Üzerine çıkıp aletini kavradım.

"Bu konuşmanın hiç sırası değil ama aradan çıkarmamız gerek," dedim. Onu tekrar içimde hissetmek için yanıp tutuşuyordum. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve herhangi bir hastalığım yok."

Neyin peşinde olduğumu anladığında Foxx'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu istediğinden emin misin?"

"Temiz olduğunu söyle de işimize dönelim."

"Siktir," diye tısladı. "Temizim. Olmasam böyle bir şeye kalkışmazdım bile. Seni tehlikeye atmazdım."

Dudaklarım muzır bir gülümsemeyle kıvrıldı. O da bana aynı şekilde karşılık verdi.

"Otur artık kucağıma, bebeğim."

Aletin başını açıklığıma yasladım. Ağır ağır üzerine oturup pürüzsüz sertliği santim santim içime alırken gözlerimi onunkilerden bir an bile ayırmadım.

"*Tanrım, harikası,*" diyerek içimi dolduran zevk patlamasını sindirmek için duraksadım.

"Ben mi sen mi?"

Ansızın bir kahkaha patlattım. İçinde bulunduğum âna - hayatımın bu hâle gelmiş olmasına- inanamıyordum. Gözüme her ne kadar çılgınca ve akıl almaz görünse de olan buydu. *Ve bunun her saniyenin tadını çıkaracağım.*

Hareket etmeye başlamamla Foxx memelerimi kavrayıp, "Söylemedi deme. Gelmek üzereyim," dedi. "Fazla dayanamayacağım."

"Boşalmanı izlemek istiyorum."

Pürdikkat kucağında zıplamamı izlemeye koyuldu. Onu en derinlerime alıp kalçalarımı döndürdüm. Çok geçmeden aleti şişti ve vücudu gerildi. Boynundaki damarlar kabardı.

Bir başka orgazmın kıyısındaydım. İstediğim acıyı bulmaya uğraşırken bir yandan da onunla aynı anda boşalmak için beni darımaduman edecek noktadan bilerek uzak durmaya çalışıyordum.

"Seninim," dedim Foxx'un hoşuna giden bir ritim tutturalak. "Her şeyimle seninim."

Kalçalarını kaldırarak benimkileri karşılıyordu. "Benimsin." Vücudu titremeye başladı. "İşte böyle. Tam... böyle. Ge-liyorum."

Tempomu artırdım.

Foxx'un boğazındaki Âdemelması kasıldı. Gözleri zevkten geriye yuvarlandı. Hayatımın en baştan çıkarıcı ânını inlediği adımla taçlandırdı.

İçimde kasılmaya başlayan aleti beni de peşinden sürükledi.

Birden kendimi göğsüne yığılmış vaziyette buldum. Kendimizi toplamaya çalışırken nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Foxx kolunu etrafıma dolayıp bana sımsıkı sarıldı.

Pişmanlığın kara bir bulut gibi üzerime çökmesini, Foxx'un içime boşalmasına izin vermenin büyük bir hata olduğunu fark ettiğim ânın gelmesini bekledim. Ama hiçbir şey olmadı.

Bunun ne anlama geldiğini ya da gerçeğin kafama daha sonra dank edip etmeyeceğini bilmiyordum. Tek bildiğim kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmediğim... ve bunun tadını elimden geldiğince çıkarmak istediğimdi.

"Tek kelimeyle mükemmelsin," dedi Foxx kıkırdayarak. "Tadını iyi ki daha önce almamışım yoksa Jason'ın benden nefret etmesi riskini çok önce göze alırdım."

Gülerek göğsüne bir öpücük kondurdum. "Ben de öyle yoksa sana ek hizmetlerin için ikramiye falan teklif ederdim."

Foxx keyifle gerinip esnedi.

"Yıkayıp biraz uyuyalım," dedi.

İnledim. "Kalkmak istemiyorum."

"Biliyorum ama yapacak bir şey yok." Dudaklarını alnıma bastırdı. "Kalkıp banyoya gidersen döndüğünde akşam yemeğinden kalan pasta seni bekliyor olacak."

"Sen mi yedireceksin?"

Foxx doğrularak bana üzerinden kalkmaktan başka çare bırakmadı.

Parıldayan gözleriyle bana dönüp çenemi kavradı ve başımı kaldırıp dudaklarıma bir öpücük bıraktı. “İstedğin her şeyi yaparım. Bunu sakın aklından ıkarma.”

Dudaklarım bir sırtışla kıvrılırken kalbim ona duyduğum sevgiyle dolup taştı.

Foxx Carmichael tanıdığım en harika adamdı. ekici. Nazik. Sadık. Özverili. Komik. *Benim*.

Ne var ki dikkatli olmazsam evliliğimizin sahteliğı pek uzun sürmeyecekti.

Yirmi Bir

FOXX

Yatak odasından çıkıp kapıyı arkamdan sessizce kapattım.

Telefonu açıp öğlen güneşine gözlerimi kısarak, "Carmichael," dedim.

"Balayında aradığım için üzgünüm," dedi Jason. "Ama nasıl olduğunuzu sorup seni gelişmelerden haberdar etmek istedim."

Uykum birden açıldı. Telefonumu kulağımdan çekip saate bir bakış attım. *Bu saate kadar nasıl kafamız kalkmadı?*

Karımın gece boyunca kucağımdaki, ağzında aletimle bacaklarımın arasındaki, küvetin üzerindeki görüntüleri gözlerimin önünden geçti. *"Boşalana kadar üzerinden inmeyeceğim."*

Eh, bu saate kadar uyumama şaşmamalı.

Yüzümü ovuşturup dikkatimi toplamaya çalıştım. "Burada her şey yolunda. Orası nasıl?"

"Bianca nerede?"

Boğazımı temizledim. *İşte bu çok tuhaf.* "Uyuyor."

"Güzel. Ben de yalnız olacağını umuyordum." Derin bir nefes alıp verdi. "Sabah Landry aradı. Kulağımıza gelen bilgi doğrulandı."

"Ne bilgisi?"

"Başta Bianca'ya yönelik en büyük tehdidin Downingerler olduğunu düşünüyorduk. Mantıklı olan buydu. Bu işten sadece onlar kârlı çıkıyordu."

"Evet."

"Ama esas tehdit, bunu söylediğime inanamıyorum, bahammış."

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. “Nasıl yani?” Omzumun üzerinden arkamı yokladım. “Üstü kapalı konuşmaya çalışıyorum.”

“Anladım. Bunu Bianca’ya söylemedik ama gizli bir IP adresinden gönderilmiş bir e-posta ele geçirdik. Detaya girmeyeceğim ama pek de hoş olmayan bir tehdit mesajıydı.”

Vücudum birden buz kesti. Donakalmış vaziyette önümde uzanan bahçeye bakıp kendime hâkim olmaya çalıştım.

Sertçe yutkundum. “E-postayı o mu göndermiş?” Sesim kendi kulağıma bile ürkütücü derecede sakın geldi.

“Evet.”

“Şu an nerede?”

“Bilmiyoruz.”

Tekrar yatak odasının kapısına bakıp yatağa kıvrılmış Bianca’yı düşündüm. Gece boyu yüzünden eksik olmamış tatmin olmuş gülümsemesiyle huzur içinde uyuyordu. Bu yeni gelişmeyi, öz babasının onu zarar vermekle tehdit ettiğini onunla paylaşmak kalbini kırmak olurdu. Bunu düşünmek bile benimkini kırmaya yetiyordu.

“Bianca’nın kılına bile zarar gelmeyecek, Jason. İster *o herif* olsun ister başkası, ona elini sürmeye kalkışan orospu çocuğunu gebertirim.”

Patronuma babasını geberteceğimi söylemek pek akıllıca bir fikir sayılmasa da gerçek buydu. Söz konusu Bianca ise ne Jason ne Reid Brewer ne de herhangi biri umurumdaydı.

Jason duraksadı. Sessizliğinin nedenini merak etmekten kendimi alamadım. *Bana haddimi mi bildirecek? Hâlâ onun altında çalıştığımı ve bunun işimin bir parçası olduğunu mu hatırlatacak? Talimatları kimin verdiğini aklımdan çıkarmamam gerektiğini mi ima edecek?*

Bianca üzerinde hiçbir söz hakkım olmadığını, sadece korumasından ibaret olduğumu düşünmemle öfkem kabardı.

Brewerların çalışanı olabilirdim. Bu işimin bir parçası sayılabilirdi. Ama dün olanlardan sonra bu gözüme... hiç de öyle görünmüyordu. Bianca'yı korumak şahsi bir mesele hâline gelmişti. Kendi mücadelem, sorumluluğum oluvermişti.

Bianca gerçekten karımmış gibi.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Ateşle oynadığımın farkındaydım.

Her şey bir oyundan, mantık evliliğinden ibaretti. Bu işe kafamdan bir türlü atamadığım kadını korumak için gönüllü olmuştum, ona âşık olmak için değil.

Kanım dondu.

Olan bu mu yoksa? İş işten geçti mi?

Tanrım...

"Sana bir soru soracağım, Foxx. Bana dürüstçe cevap vermeni istiyorum."

Kaskatı kesildim.

Sesinin tınısından ne soracağını anlayabiliyordum. Kız kardeşiyle aramda iş veren çalışan ilişkisinin ötesinde bir şey olup olmayacağını öğrenmek isteyecekti.

Tepkisini ne olacağını düşündüğümde içimi bir panik kapladı. *Aramızdaki ilişki yüzünden onu koruyamayacağımı mı düşünecek? Ona başka birinin göz kulak olmasını mı isteyecek?*

Ya daha beteri olursa? Ya ona yalan söylediğimi, ihanet ettiğimi düşünürse?

Düğündeki sözlerinde ciddi miydi?

"Bu dünyada kız kardeşimi gözüüm kapalı emanet edeceğim tek insan sensin."

Jason'ın güvenini asla boşa çıkarmazdım. Bianca'yı ölsem incitmezdim. Onu hayatım pahasına korurdum.

Midem düğümlendi. *Her şeyin farkında, değil mi?*

"Foxx?"

Ne sorarsa sorsun, ona yalan söylemeyeceğim.

Boğazımı temizledim. "Buradayım. Sorunu bekliyorum."

"Kız kardeşimle aranda bir şey mi var?"

Korktuğum başıma geldi.

İçimi dolduran gerginlik beni pencerenin önüne götürdü. "Daha dün evlendiğimizi düşünürsek bu cevaplaması zor bir soru."

Jason kıkırdadı. "Dürüst olacağım. Belki bu konuşmamızın sorunsuzca ilerlemesine yardımcı olur."

Sessiz kaldım. Bana karşı dürüst olursa Bianca'ya karşı beslediğim hisleri bildiğini ve bana siktirip gitmemi söyleyecekti. Bu konuşmadan kaçınmayı yeğlerdim.

"Foxx, her şeyi yanlış anlamadıysam – ki hiç sanmıyorum..."

Alnım boncuk boncuk terlemeye başladı. "Özür dilerim.

"Ne için? Bianca'ya âşık olduğun için mi?"

İç geçirip gözlerimi kapatarak kendimi kaçınılmaz sona hazırladım. Bir uçak gönderip kardeşini yanımdan aldıracağını, onu büyük hayal kırıklığına uğrattığımı ve benimle bir daha asla konuşmayacağını söylemesini bekledim.

"Uzun zamandır farkındaydım zaten," dedi. "Sizi birlikte gören birinin bunu anlamaması için kör olması gerek. Bu yüzden işler kızışmaya başladığında... Şu sıralar kime güvenip kime güvenemeyeceğimi kestiremiyorum, Foxx. Hele de kız kardeşim konusunda."

Göğsüm sıkıştı.

"Ama senden zerre şüphem yok. Sana *hayatım pahasına* güveniyorum. Landry, Bianca'yı tehlikeden uzak tutmak için ne yapacağımızı sorduğunda bir an bile düşünmedim. Biricik kardeşimi onu seven, onu benim gibi her şeyiyle koruyacağını bildiğim adamın yanma gönderdim."

Dudaklarım ufak bir tebessümle kıvrıldı.

"O adam sensin," dedi. "Ne düşünüyorsun?"

"Çok konuştuğunu düşünüyorum." *Tıpkı kız kardeşin gibi.*

Bir kahkaha patlattı.

"Kafandakileri bir iki cümleyle özetleyebilirdin." *Hem beni ecel teri dökmekten kurtarırdın.*

Jason'ın kahkahaları sakinledi. "Bianca hislerinden haberdar mı?"

"Bilmem." *"Benim olduğunu söyle, Bianca."* Kendi kendime sııttım. "Sanırım."

"Eh, şu kedi fare oyununu bir an önce bırakın da hepimiz rahatlayalım."

"Madem her şeyi biliyorsun benim de sana söyleyeceklerim var. Kardeşin başımı fena ağrıtıyor."

"Bilmez miyim?"

Sııttım. "Benden ne istiyorsun? Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Konumuza dönüyoruz demek." Bir nefes verdi. "Ona henüz şu e-postadan bahsetmeni istemiyorum. Çetin cevizmiş gibi görünmeye çalışıyor ama buna üzüleceğini biliyorum. Hem babamızın nerede olduğunu bulana kadar endişeden kendisini yemesini istemiyorum. Hapse girdiğinde ona elini bile süremeyeceğinden emin olduğunda gerçeğini daha kolay sindireceğini düşünüyorum."

İçeride volta atmaya başladım. "İyi de pis işleri için birini tutmayacağından nasıl emin olacağız? Downingler ne olacak?"

"Buna şaşıracaksın ama avukatlarımız anlaşma konusunda onlarla iletişime geçti. Değişiklikten haberdar olduklarını ama maddenin yerine getirilmesi için yasal bir süreç başlatmayacaklarını belirten bir yanıt gönderdiler."

"Onlara inanıyor muyuz peki?"

"Kimsenin lafına körü körüne inanmam," dedi. "Ama kendi avukatları aracılığıyla ilettikleri mektup bunu resmiyete dökmek demek. Bianca'nın başına bir şey gelirse polislerin ilk onla-

rın kapısına dayanacağını biliyorlar. Bana kalırsa böyle yaparak babamın pis işleriyle bir ilgileri olmadığını belirtiyorlar.”

Kanepeye yaslandım. “Madem öyle baban bu değişikliği neden yaptı anlamıyorum.”

“Biz de anlamıyoruz. Hâlâ nedenini çözmeye çalışıyoruz. Ama babamı bulana kadar Bianca’yı meşgul edip gözden uzak tutarsan bize en büyük iyiliği yapmış olursun.”

Sırıttım. “Bir yolunu bulurum artık.”

“Eminim bulursun.” İnledi. “Küçük kız kardeşimden bahsettiğimizi ve sırası geldiğinde canına okuyacağımı unutma, Carmichael.”

Birbirine karışan kahkahalarımız omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmını alıp götürdü.

“Ona selamlarımı iletirsin,” dedi. “Ara sıra aile sohbetimize bakmasını da söyle. Sırf evlendi diye bizi tek kalemde silip atamaz.”

“Hepsini iletirim. Sonra görüşürüz.”

“Bir de, Foxx...”

“Evet?”

Güldüğünü görür gibiydim.

“Aranızdaki bu şeye bir şans verin,” dedi. “Bu dünya üzerinde ona layık gördüğüm tek adam sensin. Sana layık gördüğüm tek kadın da o.”

Kahretsin, Jason. “Peki.” Kulağa ahmağın teki gibi gelmeden söyleyebileceğim tek şey buydu.

“Zahmet edip verilmiş tek sözcüklük yanıt. Huylu huyundan vazgeçmiyor.”

“Siktir git.”

Güldü. “Sonra görüşürüz.”

Çağırımı sonlandırdım.

“Ne oluyor böyle?” diye sordum boş odaya.

Kendi soruma bir cevap bulmaya fırsat kalmadan telefonumdan bildirim sesi yükseldi.

Annem: Rahatsız ettiğim için üzgünüm. Az önce Smokey'deydim ve anahtarlarından birini bulduğunu söylediler. Becca bana verdi, ben de mutfak tezgâhının üzerine bıraktım.

Ben: Yine mi?

Annem: Öyle görünüyor. *omuz silken emoji*

Annem: Seni seviyorum. (Balayınızın nasıl gittiğini sormak için yanıp tutuşuyorum ama kendimi tutacağım. Noel geldiğinde bunu hatırla lütfen.)

Bildirimleri sessize alıp telefonumu kanepeye attım.

"Bu dünya üzerinde ona layık gördüğüm tek adam sensin. Sana layık gördüğüm tek kadın da o."

Şokta olduğumdan emindim. İnsanların bunu –düşük tansiyon, karmaşık duygu hâli, kafa karışıklığı, yerinden çıkacakmış gibi atan kalp– tarif ettiğini duymuş ama hiç bizzat tecrübe etmemiştim. Hepsini aynı anda yaşadığım hiç olmamıştı.

Böyle değil.

Şaşkınlığım yerini yavaş yavaş farklı duygulara bıraktı.

Bu gerçek bir şeyin başlangıcı olabilir mi? Bianca da böyle hissediyorsa –ki bunu ummak bile hiç mantıklı gelmiyor– bunu yapabilir miyiz?

Gerçekten karım olabilir mi?

Kendimi geri çekmeli, aramıza sınırlar koymanın ve işimle özel hayatımı birbirinden ayrı tutmanın yollarını bulmalıydım. Ne var ki Bianca'yı hayatımdaki diğer her şeyden ayrı tutma fikri son derece yanlış geliyordu. Kendimle çelişiyormuşum gibi hissettiriyordu. Onu hayatımın bir parçası yapmak gözüme doğru görünen tek seçenektir.

"Fxxx?"

Bianca'nın dudaklarından dökülen adım otel odamızda yankılandı. Uyku mahmuru sesi karşısında gülümsemeden edemedim. *Karım*. Sevgiğim kadın.

Yatak odasına yönelip kapıyı açtım ve başımı içeriye uzattım. Bianca yatağın ortasına kıvrılmış beni bekliyordu.

Jason'la yaptığım konuşma yüzünden kalbim hâlâ yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

"Günaydın," diyerek yanına uzandım. Bianca hiç vakit kaybetmeden bana sokuldu. Olması gerektiği gibi. "Nasılsın?"

Güldü. "Yorgunum. Her yanımda sızlıyor. Dün geceki her şeyi tekrarlamaya hazırım."

Göğsüm bir kıkırtıyla titreşti.

"Bugün ne yapıyoruz?"

Omuzlarımı silktim. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Ah, sorduğuna sevindim." Gülümsedi. "Oda servisinden kahvaltılık bir şeyleriz söyleriz diye düşündüm çünkü menüde kruvasanlı Fransız tostuna gibi bir şey gördüm ve kulağa tam benlik geliyor. Yemeğimizi beklerken de güne güzel başlamak için birbirimize oral seks yaparız dedim."

İşte bu. Bianca gerçekten de mükemmel kadın.

"Sonra biraz temiz hava almak için dışarıda bir şeyler yapabiliriz," diye ekledi. "Ama çok doğayla iç içe bir şey olmasın. Dışarıda bir şeyler yapmak istemem doğayla bir olmak istediğim anlamına gelmez."

Genzimden alaycı bir ses döküldü. "O ne demek?"

Bianca doğrulup oturur vaziyete geçti. "Şöyle açıklayayım. Temiz hava almayı ve güneş ışığını seviyorum. Etrafta böcekler yoksa doğa yürüyüşlerine karşı değilim. Suyun dibine görüyorsam yüzmeye de varım. Kliması ve sıcak suyu varsa kamp yapmaya bile hayır demem. Ama bu şartlar sağlanmazsa ben de yokum."

Memeleri burnumun dibinde olduğundan az önce anlattığı her şey bir kulağımdan girip diğerinden çıkmıştı.

“Ne?” diye sordum.

“Söyledim ya. Beni dinle-”

Kendimi tutamayıp meme uçlarından birini ağzıma aldım.

Bianca beni ittirdi. “Bir şey anlatıyorum, Foxx.”

“Affedersin. Elimde değil.”

İç geçirdi. “Özet geçiyorum. Doğayı severim ama böceklerden hoşlanmam.”

Başımı iki yana salladım. *Çok tatlı.* “Öyle olmuyor ama.”

“Bir yolunu bulacağından eminim.”

“Bana çok fazla güveniyorsun,” dedim.

“Beni hayal kırıklığına uğratmasan iyi edersin o hâlde.” Beklenti dolu gözlerle bana baktı. “O zaman...”

Yüzümü buruşturdum. “Ne? Yine sevişmek mi istiyorsun?”

“Hayır. Yani evet.” Güldü. “Ama önce yemek yemeliyiz yoksa huysuzlaşacağım.”

Onu kendime çekip yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

“Huysuzlaşırsan senden korkacağımı mı sanıyorsun?” diye sordum.

“Korkmalısın.”

Dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum.

“Sonra biraz temiz hava almak için dışarıda bir şeyler yapabiliriz.”

Pekâlâ, görünüşe göre bu kısmı duymuştum. Kısmen.

Hem dışarıda olacağız hem de insan içinde olmayacağız...

Çok geçmeden aklıma bir fikir geldi.

Tekrar dudaklarımızı buluşturdum ve Bianca tam öpücüğümüzü derinleştirmeye kalktığı anda geri çekildim.

“Hey!” diye sızlandı.

“Önce yemek.” Onu üzerimden indirip yataktan kalktım.

“Sipariş vermeye gidiyorum. Döndüğümde seni çıtırçıplak bulsam iyi olur.”

Bianca’nın kıkırtıları eşliğinde odadan çıktım.

Yirmi İki

BIANCA

"Kıpırdayıp durma!" Can havliyle kanonun yanlarına sarıldım. "Bu şey bat - ah!"

Foxx arkamda bir kahkaha patlatıp kıpırdanarak kanoyu salladı. Bizimle bir yarışa tutuşmuş gibi altımızdan jet gibi geçip giden kaplumbağayı fark ettiğimde irkildim.

"Suya düşmeyeceğiz. Sakin ol," dedi Foxx.

Temkinli gözlerle etrafımızdaki yaban hayatını -daha çok etobur yaban hayatını- tararken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Kanoyu kiraladığımız kulübedeki adam timsahlarla karşılaşmak istemiyorsak bitki örtüsünden uzak durmamız gerektiğini söylediğinden beri diken üstündeydim.

"Bu parlak fikir kimden çıktı?" diye sordum kanonun cam tabanının altından geçen balık sürüsünü izleyerek.

"Jess."

"Hatayı en başında yapmışsın."

Foxx bir kahkaha daha patlattı: "Nedenmiş o?"

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. Kazayla döktüğüm su şişemiz yüzünden beyaz tişörtü tenine yapışmıştı. Yeşil mayosu uzun ince bacaklarını açıkta bırakıyordu. Güneş gözlükleri ne yazık ki gözündeydi. O mavi gözlerini görmeyi çok isterdim.

"Jess'in tavukları düğün pastamızı mahvetti," diye hatırlattım. "Buna rağmen balayı aktivitelerimiz için onun aklına mı uydun?"

"Etrafına bir bak. Manzaranın güzelliğini inkâr edemezsin."

“Eh, kendimi bir timsahın ağzında bulacağımndan endişelenmek yerine senin ağzının altında kıvranmak da *güzel* olurdu.”

Yüzündeki keyifli ifadeye gözlerimi devirip küreğimi suya daldırdım.

Söylenip dursam da manzaranın güzelliğini gerçekten inkâr edemezdim.

Turkuazın en büyüleyici tonundaki su cam gibiydi. Bana Belize’deki favori plajımı hatırlatıyordu. Tepimizde uzanan kocaman ağaçlar bizi kavurucu Florida güneşinden koruyordu. Dallarından dökülen İspanyol yosunları yer yer suyun altına batıyordu. İnsan yepyeni bir dünyada, gerçek hayattan uzaktaymış gibi hissetmekten kendini alamıyordu.

Foxx’la gerçeklikten kaçmak hızla en favori aktivitem hâline geliyordu.

Suyun şırıltısını ve ara sıra yükselen hayvan seslerini dinleyerek akıntıda sürüklendik. Gözlerimi kapatıp temiz havayı ciğerlerime çektim. Otopark neredeyse bomboştı. Görünüşe göre park hafta içi son derece sakin oluyordu. Görünürde bizimkinden başka kano yoktu.

Foxx küreğini suya batırıp, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu. “Dürüst ol.”

“Ben hep dürüstüm.”

Altımızdaki yosunlar suyun iradesine zarıfçe boyun eğerek tembel tembel sallanıyordu.

“Çalıların arasına gizlenmiş dinazorların torunu timsahları saymazsak...” Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. “Bu hoşuma gitti.” Tekrar önüme döndüm. “Günün birinde kano-nun tepesinde nehirde sürükleneceğim aklımın ucundan geçmezdi. Aslında bir düşününce çok komik.”

“Komik olan ne?”

Güldüm. “Bilmem. Daha geçen hafta pahalı pantolonlu takımlarım ve topuklu ayakkabılarımla ortalıkta geziniyor,

anlaşma zamanında tamamlanmazsa birilerinin kışını tekme-
leyeceğime dair tehditler savuruyordum. Bugünse evli bir ka-
dınım ve üzerimde bikinimle ormanın kraliçesi gibi nehirde
süzülüyorum.”

“Hangisi daha çok hoşuna gidiyor?”

“Nasıl yani?” dedim.

“Pahalı kıyafetlerini ve toplantı odalarını özlüyor musun?”

Suyun içinde ileri geri hareket eden küreğim yüzeyde minik
dalgalar oluşturunuyordu.

İşim iki gündür aklıma bile gelmemişti. Brewer Grup’un
geçici başkanı olduğum düşünülduğünde bu endişe verici bir
şeydi. Beni umursamaz ve sorumsuz biri yapıyordu. Kardeşle-
rim bir süre burada kalmamı, yokluğumda yerime Gannon’ın
bakacağını söylediklerinde hepsinin onu sürekli yoklayacağımı
düşündüklerinden emindim.

Ama bunu bir kez bile yapmamıştım.

Ne yaptığı umurumda bile değildi.

“Sanırım ben bir sahtekârım, Foxx.”

Sözcükler boğucu, nemli havada dağılmayı reddedip ara-
mızda asılı kaldı. Onları zihnimin güvenli duvarları arasından
çıkartıp dünyaya, yargılanacakları bir yere salmak dehşet veri-
ciydi. Fakat bir o kadar da rahatlatıcıydı.

Foxx benimle aynı fikirde olursa ne yapacaktım bilmiyor-
dum. Fazla dramatik davrandığımı düşünür ya da beni ciddiye
almazsa ne tepki verecektim emin değildim. Dramatiklik etmi-
yordum. Ciddiydim. Bunca zamandır beni bu gerçeği hem ken-
dime hem de başkalarına itiraf etmekten alıkoyan da ciddiye
alınmama korkusuydu.

“Neden böyle düşünüyorsun?” diye sordu küreğini sudan
çıkartarak.

“Çünkü...” Bunu sözcüklere nasıl dökebilirdim bilmiyor-
dum. “Uzun zamandır kendimi tanıyamıyordum. Bunu kabul-

lendim ve kendime çalışan bir kadın olmanın sonuçlarından birinin bu olduğunu söyledim. Olmak istediğim insana dönüşmek için kendimden ödün vermem gerektiğini.” Derin bir nefes aldım. “Ama ya artık insan olmak istemiyorsam?”

Foxx küreğini kanoya bıraktı. “Olma o zaman.”

Bu basmakalıp cevabına güldüm. “Çok doğru. Nasıl aklıma gelmedi? Sonsuz bilgeliğin için teşekkür ederim.”

“Pekâlâ. Kim olmak istiyorsun o hâlde? O kadınla Bianca arasında ne fark var?”

“Sorun da bu ya. Sanırım çoktan o kadın oldum. Şimdi de istediğimi sandığım o dünyada kapana kısıldım.”

“Sadece sana öyle geliyor, bir tanem.”

Gülümsedim. “Ya... Brewer Grup’u bırakmak istiyorsam? Ya o ofise geri dönme düşüncesi bile midemi bulandırıyor? Bunu aileme nasıl yaparım? Bilhassa da bana en çok ihtiyaç duydukları sırada?”

“Diyelim ki yapmadın. Hayatını heba etmeni nasıl haklı çıkaracaksın? İnsan bu dünyaya bir kez geliyor. Şanslıysan seksen, doksan yıllık bir hayat sürüyorsun. Sana bahşedilmiş bu armağanı sırf diğer insanlar senden bunu yapmanı bekliyor diye çarçur mu edeceksin?”

Off.

“Hayatın başkalarınıninkinden daha az değerli değil, Bianca.”

Göğsüm beklenmedik bir sıcaklıkla doldu. *Her şey bu kadar kolay mı? Sadece kendimi önemseyip diğer herkesi bir kenara mı bırakmalıyım?*

Brewer Grup’u bırakacak olursam kendimi suçlu hissetmeli miyim? İstedğim bu sanırım.

Hayır. *Sanırım değil.*

“Bir de şöyle düşün. O kadın değilsen *kimsin?*” Cevabını bildiği bir soru soruyor gibiydi. Hem meraklı hem temkinli ama bir o kadar da umut dolu bir soru.

Parmak uçlarımı nehrin yüzeyinde gezdirdim. *Nashville'de kimim? Foxx Carmichael'in yanında kimim?*

*Yanında sakinim. Huzurluyum. Memnun ve mutlu bir kadı-
nım.*

Özgürüm.

"Kim olduğumdan emin değilim," dedim temkinli bir tavır-
la. "Ama son birkaç gündür olduğum kadını çok sevdim."

Foxx kıpırdandığında kano tekrar sallandı. Bu kez ortalığı
ayağa kaldırmadım.

"Son birkaç günde yıllardır olmadığı kadar çok güldüm," de-
dim usulca. "Bir kanonun tepesindeyim. Anlık bir kararla se-
yahate çıktım. Bir sözleşme numarası ya da e-posta adresinden
ibaret olmayan insanlarla tanıştım. *Evlendim.* Olanları benim
bile aklım almıyor."

Foxx başparmağıyla ensemini okşayarak kıkırdadı.

"En çılgınca olan da ne biliyor musun?" dedim. "Birisi beni
incitmeye çalıştığı için yolum buraya düştü. Muhtemelen ha-
yatım boyunca hiç olmadığım kadar büyük bir tehlikeyle karşı
karşıyayım. Yine de..."

Kanoyu devirmemeye özen göstererek elimden geldiğince
arkamı döndüm.

Foxx güneş gözlüklerini çıkararak bana pırıl pırıl parlayan
güzel gözlerine bakma ayrıcalığını bahsetti. Niyeti bana benden
saklanmadığını göstermeye çalışmaksa işe yarıyordu.

"Yine de," diye tekrarladım bakışlarımı onunkilerden ayır-
madan, "kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim."

Kanoyu sarsıp beni korkutmamak için dikkatlice öne eğile-
rek dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu.

Bu şimdiye kadar ki en tatlı öpücüğüydü. En anlamlı. O geri
çekilirken içim bir farkındalıkla doldu. Her zerremi ele geçirip
korktuğum, zaten bildiğim şeyi doğruladı.

Onu seviyorum.

Nasıl sevmezdim ki?

Bu iki küçük sözcüğü söyleyip tepkisini görmek istiyordum. Beni büyüleyen bütün olağanüstü yanlarını sıralamak istiyordum. Beni kollarının arasına aldığı anda ya da bana karım diye seslendiğinde hissettiğim her şeyi ona anlatmak istiyordum.

Şimdiye dek kimse Foxx Carmichael'ın içimde uyandırdığı hislerin yakınından geçmemişti.

Ne var ki aramızdaki bu şeyi mahvetmekten korktuğumdan hiçbirine dilim varmıyordu. Çünkü her şey yarın sona ererse ve Jason beni alıp eve götürürse bu birkaç gün aklıma hayatımın en güzel günleri olarak kazınsın istiyordum.

"En ironik olan ne biliyor musun?" diye sordu Foxx.

"Neymiş?"

"Sen hayatını herkesin her şeyi olmak için harcarken ben kendiminkini kimsenin hiçbir şeyi olmaya çalışarak geçirdim."

Az önceki heyecanım kayboldu. "Neden?"

İç geçirdi. "Bilmem. Muhtemelen altı kardeşin en büyüğü olmanın getirdiği derin bir mevzu."

"Altı kardeşin en küçüğü olarak nedenini öğrenmek isterim."

"Eh, bütün sorumluluk evin en büyük evladına kalır. Ebeveynlerin yokken küçük kardeşlerini hizada tutmak senin görevidir. Ağzından çıkan her sözcüğe dikkat etmen gerekir yoksa senden öğrendikleri lafları başkalarına sattıklarında suçlu sen olursun. Her şeyini paylaşman beklenir. Bir şey yiyeceğin zaman bile onlara da birer tane hazırlarsın."

Hiç böyle düşünmemiştim.

"Ergenliğe girmemle kendimi geri çekmeye başladım. Dürist olmam gerekirse hepsinden bıkmıştım. Sonra bir süreliğine orduda görev aldım ve dünyanın dehşet verici yüzünü gördüm. Mandla'yla dört bir yana seyahat ettim. Ölmeyi hiç hak etmemiş dostlar kaybettim."

"Çok üzgünüm, Foxx."

“İnsan bir noktada hayatın tek amacının sana eziyet çektirmek olduğunu düşünmeye başlıyor. Ve ne kadar çok kişiye değer verirsen sana o kadar çok acı çekeceğini.”

Böyle hissetmesinden nefret ediyordum.

“Hayatını yalnız geçirdiğini düşünmek beni çok üzüyor,” dedim, bir timsah görmemle elimi hızla kanonun içine çekerek. Ürpererek onunla göz göze gelmeye çalıştım. Foxx’la aramdaki bu ânı mahvetmek istemiyordum. “Dünyaya sunacak bir sürü şeyin var. Sen hayatını heba etmeni, sana bahşedilen bu armağanı çarçur etmeni nasıl haklı çıkarıyorsun?”

“Onu paylaşmak istediğim insanlarla paylaşıyorum.”

Kıkırdayarak kıyıdaiki otlardan uzaklaşmak için küreği suya daldırdım. “Hiç kimseyle demek istiyorsun yani.”

“Seninle diyorum.”

Vücudum kaskatı kesildi. Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. *Şu ânı mı kastediyor? Bugünü mü? Bu haftayı mı? İşler tekrar rayına oturana kadar geçecek süreyi mi?*

Yoksa hayatını benimle paylaşmak istediğini mi söylüyor?

Başımı iki yana sallayıp boş hayallere kapıldığım için kendimi azarladım.

“Uzun zamandır sevdiğim insanları kaybetmekten ödüm kopuyor,” dedi Foxx usulca. “Hayat denen şeyin ne denli ucuz olduğunu gözlerimle gördüm. Bazen gecenin bir yarısı rüyamda önemsedığım birine bir şey olduğunu görüp uyanıyorum ve gözüme tekrar uyku girmiyor.”

Kaşlarım çatıldı. Kalbim onun için sızladı. Böyle bir korkuyla yaşamak çok zor olmalıydı fakat içimden bir ses bunu bana itiraf etmenin onun için çok daha zor olduğunu söylüyordu.

“Bu da hiç kimse için hiçbir şey olma isteğini körüklüyor, değil mi?” dedim.

“Evet. Aynen öyle.” Yine kıkırdandı. “Ama bana iyi geldiğini düşündüğüm bir şey var.”

"Neymiş o?"

"Sen."

Ben mi? Ona bakmaya korkuyordum. Sırıttıyor ya da benimle alay ediyorsa altımızdaki kanoyu alabora edip onu timsahlara yem edebilirdim. Öte yandan sözlerinde samimiyse...

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," dedi titrek bir sesle. *Aman tanrım.* "Ama dün–"

"Sadede gel."

Bir kahkaha patlattı.

Hava birden ısındı. Ağırlaştı. Yapış yapış oldu. Güç bela nefes alıyordum.

"Sadede gel, Foxx."

Kahkahası daha da şiddetlendi. "Neye gülüyorsun?"

"Ne yapıyorsun, Bianca?"

Kısa bir debelenmenin ardından ona döndüm. Gözlerini etrafındaki çizgiler sinirlendiğinde ya da gerildiğinde çıkanlara benzemiyordu. Daha farklıydı sanki. Belki de mutluluktandı.

Yüzündeki ifade nefesimi kesti. Kasvetli, gizemli Foxx Carmichael gitmiş, yerine bu gevşemiş, neşeli adam gelmişti. Gözlerime inanamıyordum.

"Normalde dört kelimedden fazlasını art arda getirmen sen," dedim, "birden susmak bilmez oldun."

Göğsü kıkırtılarla sarsılmaya devam etti.

"Yanlışı anlama. Kendini bana açmana seviniyorum. *Bizim için seviniyorum.*" Başımı yana eğip parmağımı ona doğrulttum. "Ama konuyu sandığım yere getirmeye çalışıyorsan eski Foxx olmaya dönmeni ve ben şuracıkta kalp krizi geçirmeden sadede gelmeni rica ediyorum. Yoksa kanoyu bir başına döndürmen, beni arabaya kadar taşıman ve – ah!"

Ağzı kulaklarındaydı. "Sen de söyleyecek misin?"

"Bilmem," dedim gülümsemesine karşılık vererek. "Ne söyleyecektin bilmiyorum."

“Duymam gerekenleri söylemekte berbat olduğunu bizzat yaşayıp gördük.”

“Ah. Bence inadıma değmişti.” Doğruldu. Midem kasılıyordu. “Bir daha deneyelim. Sen söyle, ben tekrarlayayım.”

“Sözünü tutacak mısın peki?”

“Tutamayacağım sözler vermem.”

Foxx’un gülümsemesi muzır bir hâl aldı. Gözleri karardı. Bu bakışına aşınaydım ve şu an görmek istediği şey bu değildi.

“Kes şunu,” dedim.

“Peki, bence beklemeli ve bu konuşmayı daha sonraya saklamalıyız.” Geri dönebilmemiz için kanoyu döndürdü. “Açık denizin ortasında kavga edelim istemiyorum.”

“Birincisi, açık denizin ortasında değiliz. Daha da önemlisi, beni oyalarsan çok, çok daha büyük bir kavganın fitilini ateşleyeceksin.”

Sırıttı. “Buna degecek, karıcığım.”

Ben de bir sırtışla ona karşılık verdim. “Haklısın. Hem de ne nasıl degecek.”

Yirmi Üç

BIANCA

Bir adım geri çekilip aynadaki yansımamı süzdüm. “Fena değil, Bayan Carmichael. Hiç fena değil.”

Bayan Carmichael sözcüğünü duymak kendi kendime kırdamama neden oldu. İki kadeh şarap, sıcacık bir banyo ve kocanıza nasıl işkence edeceğinize dair sağlam bir plan kurmak insanı bu hâle getiriyordu.

Foxx birkaç telefon görüşmesi yapacağını söylemişti. Esas niyetinin benimle alay etmek olduğundan şüphelensem de ona bunun harika bir fikir olduğunu, benim de güzel bir banyoya ve birkaç görüşme yapmaya ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Buna itiraz etmeyeceğini biliyordum. Bana ve işime hep saygı duymuştu. Bir de telefon görüşmelerimin temelli çekip gitmek için olacağını ummuştu sanırım.

Kimseyi aramamıştım. Fakat güzelce yıkanmış, çitilenmiş ve her santimimi tıraşlamıştım.

Görünüşe göre Astrid iç çamaşırları seçmekten iyi anlıyordu. Çıkardığım takım neredeyse giymeye kıyamayacağım kadar güzeldi ve Foxx’un aklını başından alacağını bilmesem onu gerisin geri çantaya koyardım.

Beyaz dantel uzun ve uçuş uçuştı. Belimi incecik gösteriyordu. Normalden daha dolgun ve büyük görünen memelerimin hemen altındaki süslemeden başlayan derin yırtmaçlar yere kadar uzanıyordu. Beyaz tangayı giymekten vazgeçmenin eşiğine gelmiş ama son anda kılığıma bir parça olsun tevazu katmaya karar vermiştim.

Bir kahkaha patlattım. “Tevazu. Tabii. Memelerin neredeyse kabak gibi ortada olmasa inanacağız, Bianca.”

Saçlarım Becca’nın balayı için bana ödünç verdiği pudra sayesinde son derece hacimli görünüyordu. Dumanlı göz makyajı yapıp dudaklarıma pembe parlaticımı sürmüştüm. *Bu dudakları aletinin etrafında hayal etme de görelim.*

Heyecandan içim içime sığmıyordu. Kalkıştığım bu maskaralığın esas nedenine –Foxy’un bu gece beni sevdiğini söyleyeceğini düşünmeme– odaklanmak yerine kendime hepsini onu yalvartmak için yaptığımı söyleyip duruyordum.

Belki bir taşla iki kuş vururdum.

Banyonun kapısını açtım. Yatak odasından Foxy’un oturma odasındaki kanepede oturduğunu görebiliyordum.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum en tatlı sesimi takınarak.

“Şu tilki mesajlarımı kimin gönderdiğini çözdüm.”

“Öyle mi?” Oturma odasında girip arkasına yanaşım. “Kimmiş?”

Foxy arkasını dönmedi. Sadece ekranı görebilmem için telefonunu kaldırdı.

Paige: Londra’daki tilkiler, yaban fillerinin yolundan giderek kendiliğinden evcilleşiyor.

“Görüyor musun?” diye sordu Foxy.

Mesajı gönderen kişiyi işaret ettim. *Paige.*

“Suçlu kız kardeşin miymiş?” dedim gülerek.

Foxy kıkırdayarak *Kızlar Giremez* isimli aile sohbetini açtı. “Yaptığına bin pişman olacak.”

“Ne yapacaksın?”

“İzle de gör.”

Ben: Şu hayvan mesajları konusunda ne düşünüyorsunuz?

Birbiri ardına gelen bildirim sesleri içeride yankılandı.

Maddox: NEFRET EDİYORUM.

Banks: *öfkeli emoji*

Moss: Ciddi ciddi numaramı değiştirmeyi düşünüyorum. Ardı arkası kesilmiyor.

Jess: Benimkilerin arası açıldı. Mesajlara aklıma gelen en edepsiz şeylerle cevap vermek işe yaradı sanırım.

Foxx hızlıca onlara bir cevap yazdı.

Ben: Suçlu kız kardeşiniz.

Grubu sessize alsa da telefonu elinden bırakmadı. Aradan bir saniye bile geçmeden ekranda sessiz sedasız bir bildirim belirdi.

HOLLIS KIZ KARDEŞİNİ GERİ AL isimli yeni bir gruba eklendiğinde bir kahkaha patlattı.

“Hollis kim?” diye sordum gülerek.

“Paige’in öz kardeşi. Ailem kız kardeşimizi bebekken evlat edindi. Detaya girmeyeceğim ama çılgın bir olaylar silsilesi sonucu Hollis’le birbirlerini buldular.”

“Her şeyiniz olaylı.”

“Hollis de ailemizin bir parçası oldu. Savannah’da, Paige’in yakınlarında yaşadığından pek sık görüşmüyoruz. Arada sırada bayramlarda ziyaretimize geliyor. Birkaç ay önce Maddox ve Banks’le denize açılıp balık bile tuttular.”

Ne inanılmaz bir aile.

Kızlar Giremez isimli sohbet grubu sessizce onu yeni bir mesaj geldiğinden haberdar ettiğinde Foxx ekrana dokundu.

Jess: Her neyse. Annemizin kanepesi haftaya kesin hazır olacakmış. Az önce aradılar.

Banks: Gözlerimle görene kadar inanmam.

Moss: İkili koltuk ve berjerler?

Jess: Onlar da. Hepsini getirebilmemiz için kamyonet kiralayacak mısın, Disko Topu?

Banks: Olur ama parasını siz ödersiniz.

“Ve sabrım tükendi.” Mesaj uygulamasından çıkıp telefonunu mindere fırlattı. “Yanıma gelecek misin yoksa bütün gece arkamda mı saklanacaksın?”

Parmak uçlarımı ensesinde ve omzunda gezdirerek kanepenin etrafından dolaştım. “Beni o kadar mı çok özledin?”

“*Hasiktir, Bianca.*” Vücudumda gezinen gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. “Gel buraya.”

Muzip bir sırtışıla odanın bir köşesindeki bara doğru ilerledim. Kumaşın derin yırtmaçlarının çıplak kıkımını örtmek namına hiçbir şey yapmadığımı farkındaydım. Bunda kalçalarımı savura savura yürümemin de bir etkisi olabilirdi tabii.

“İçecek bir şey alacağım,” dedim. “Sen de ister misin?”

“Ah, peki. Ne yaptığını anlıyorum.”

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. “Nasıl yani? Alt tarafı kendime içecek bir şey alıyorum.”

Foxx dilini altdudağında gezdirip kollarını kanepenin sırtına koydu.

“Telefon görüşmelerini yaptın mı?” diye sordum elimden gelen en umursamaz tavrımı takınarak.

“Yaptım. Ya *sen*?”

Güldüm. “Ben de yaptım.”

“Hımm.”

Üzerine atlayıp dudaklarına yapışmamak için kendimi zor tutuyordum.

Çıplak gövdesi ve altına geçirdiği siyah eşofmanıyla fena ateşli görünüyordu. Dağılmış, diken diken saçları hiç de onluk değildi. Ne var ki hiçbir şey yüzündeki sırtış kadar çekici olamazdı. Bu muzır ve serseri görünüşü beni tam kalbimden vuruyordu.

Nehirden dönerken aldığımız şaraptan kendime bir kadeh daha koydum.

“Sabah eve dönüyoruz, değil mi?” diye sordum içkimden bir yudum alarak.

Foxx dudağını ısırarak beni başıyla onayladı.

“Yola koyulma vakti, ha?” Kıkırdadım. “Şu işe bak, sen yola gelmeyince yol bize geldi.”

“Ha ha.”

Ona göz kırparak kadehimden bir yudum daha aldım.

Damarlarıma karışan alkolün sıcaklığı bacaklarımin arasındayla toplandı. Şimdiden ıslanmıştım. Klitorisim Foxx’un dokunuşları için yalvarıyordu. Her bir zerrem acıma bir son vermesi için çığlıklar atıyordu.

Ve o da bunun farkındaydı. *Piç kurusu.*

Sehpanın öteki tarafındaki koltuğa oturdum. Aramızdaki mesafe onun bana, benim de ona dokunamayacağım kadar uzaktı. Şu an kendi irademe onunkinden çok daha az güveniyordum.

“Jason’la konuştum,” diye yalan söyledim.

“Öyle mi? Ne konuda?”

It... “İşlerin yavaş yavaş durulduğunu, hafta sonuna doğru eve dönebileceğimi söyledi.”

Beni başıyla onayladı. “Vay canına. Bu kadar çabuk, ha?”

“Evet.” *Aynen böyle, Bianca. Kanına giriyorsun.* “Güvenlik ekibimde kimi istediğimi sordu.”

Foxx’un gözleri karardı.

Bingo. Sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. “Troy’un Atlantadaki işi bitmek üzereymiş. Müsait olacaktı.”

"Ah."

"Troy'u severim. Çok, çok yakışıklı adamdır."

Foxx gözlerini kısı. Minderi boğmaya çalışıyormuş gibi sımsıkı kavramıştı.

Şarabımı yudumlayıp onu izleyerek, "Ama Jason'la Troy'un en iyi seçeneğimiz olmadığı konusunda hemfikiriz," diye devam ettim.

Dudakları sinsi bir sırıtışla ağır ağır kıvrıldı. "Çok merak ettim. Jason'ın aklında kim varmış?"

"Eh, seçeneklerimiz sınırlı. Olan biten her şeyi yepyeni bir elemana anlatmakla uğraşmak istemiyoruz." *Devam et. Harika gidiyorsun.* "Kısacası Calvin'den başka alternatifimiz yok."

Foxx'un kaşları tavana fırladı. Keyifli görünüyordu. *Bu hiç hayra alamet değil.*

Nabzım hızlanmaya başladı.

"Ne komik," dedi. "Ben de Jason'la konuştum."

Bakışlarımı yüzünde gezdirdim ama doğruyu mu söylüyor yoksa beni kendi silahımla mu vurmaya çalışıyor anlayamadım.

"Evet, onu da söyledi."

Abartılı bir hareketle kadehimi koltuğun yanındaki sehpaye bıraktım. Kumaşın yana düşmesi için kıcımlı kaldırıp ona neyi kaçırdığını gösterdiğimden emin oldum. Bir an önce inadı bırakması ve işe koyulmamız için dua ediyordum.

"Bak sen şu işe," dedi. "Ne konuştuğumuzdan da bahsetti mi?"

Siktir, siktir, siktir, siktir.

Benimle oyun oynuyordu. Artık emindim. Benim de aynısını yapmaya çalıştığımı bildiğinden daha da emindim.

"Evet," dedim yiğitliğe bok sürdürmemek uğruna.

"Ne konuşmuşuz peki?"

Bakışları yoğunlaştıkça üzerimdeki hâkimiyetim zayıflıyordu. Şarap başından beri içimde cayır cayır yanan ateşi körüklüyordu.

Beni izledikçe daha da sıcaklıyordum. Yüzüm ısınmıştı. Kadınlığım zonkluyordu. Gerçekten beni sevdiğini söyleyip söylemeyeceğini bilme ihtiyacım dayanılmaz hâle geliyordu.

“Hiç acele etme, *karıcığım*.”

Sözlerinin altında yatan ukalalık bardağı taşıran son damla oldu. Kendimi tutmak buraya kadardı.

“Calvin’i bana ayarlayacağını – *ah!*”

Foxx üzerime atladı.

Tiz bir çılgılık atarak ayağa fırladım. Sehpanın öteki ucuna kaçarken şarap kadehimi devirip dizimi kırmanın eşiğinden döndüm. Foxx’un peşime takılmasıyla odanın etrafında koşuşturmaya başladık. Her nasılsa kendimi yatak odası kapısının yakınındaki kanepenin arkasında buldum. O da az önce oturduğu koltuğun yanındaki sehpanın öteki tarafındaydı.

Göğsüm kesik nefeslerle son sürat inip kalkıyordu. Bütün tüylerim diken dikendi. Foxx’un kavurucu bakışları karşısında ürpermekten kendimi alamadım.

“Her şey ağzınızdan çıkacak bir çift söze bakıyor, Bayan Carmichael. Güç sende.”

Bana böyle hitap etmesine bayılıyorum. “Öyle mi? Nedenmiş?”

“Bütün kartlar sizin elinizde.”

“Ne kartı?”

“Calvin’in kaderini sen belirleyeceksin. Abinle arkadaş kalıp kalmayacağıma sen karar vereceksin.” Sırıttı. “Balayımızın son gecesinde yarınlar yokmuş gibi becerilip becerilmemek de sana kalmış. Her şey senin elinde.”

Kahretsin.

Sehpanın etrafından dolanmaya başladı. Ben de ona gülümseyerek kanepenin öteki ucuna kaçtım.

“Güç benim elimdeyse sen ne oluyorsun?” diye sordum.

Foxx dudaklarını ısırdı.

“Hadi ama,” dedim alayla. “Güç bendeysen karşımda acizsin demektir. Nehirde başladığın lafın gerisini getirirsen geceyi mutlu bir adam olarak bitirebilirsin.”

Gözleri parıldadı. “Ağzındaki baklayı çıkardın nihayet.”

Ellerimi belime koydum. “Söyle hadi.”

“Neyi söyleyeyim?”

“Kes şunu, Foxx.”

“Doğru ya. Sen bütün *kabalığınla* sözümü kesmeden önce kanoda başladığım lafın gerisini getirecektim.”

Ellerimi indirdim. “Gerildim, tamam mı? Heyecanlandım. Konuştukça konuşuyor, sadede bir türlü gelmiyordun ve söyleyeceğin şeyi bir an önce duymak istiyordum.” Altdudağımı sarkıttım. “Neden tekrar denemiyorsun? Söz veriyorum bu kez lafını kesmeyeceğim.”

“Kalsın.”

Yüzsüz herif arkasını dönüp gitti.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum nefes nefese.

Sırıttı. “İçecek bir şey alacağım. Sen de ister misin?”

Elimden geleni yapmıştım. Gerçekten. Ama sabır da bir yere kadardı.

“Evet, soruma bir cevap isterim,” dedim. “Beni becermeni isterim. Yapmayacak da – *siktir, Foxx!*”

Ayaklarımı yerden kesip beni omzunun üzerine attığında kıkırtılarım oturma odasında yankılandı. Beni yatağa götürürken kıcımın yan kısmını ısırıldı.

“Nihayet yola gel – *ah!*” Beni yatağa attığında kıkırtılarım daha da şiddetlendi.

Kıcım döşeği bulur bulmaz Foxx üzerime çıkıp tıpkı benim ona yaptığım gibi kucağıma oturdu. Bakışlarımı kocamda, güzel vücudunda ve yakışıklı yüzünde gezdirdim. Gözlerindeki şefkatte.

Ellerimi tutup başımın üzerine mıhladı. Üzerime eğilmeye başladığında gerilen pazılarındaki oyukları hayranlıkla izledim.

"Artık elimden kaçamayacağına göre sana bir şey söyleyeceğim. Lafımı kesmeye kalkarsan," diye ekledi, konuşmama fırsat vermeden, "aletimi ağzına sokarım."

"Ama o zaman ikimizin de dikkati dağılır."

Foxx kıkırdayıp beni öptü.

"Nehirde sana..." Sesi yumuşadı. "Akşam yemeğinde pizza yemek istediğimi söyleyecektim."

"Hadi oradan," diyerek onu üzerimden atmak için çırpındım. Foxx bana mısın demedi tabii.

"Tamam." Ellerimi bırakıp yanıma uzandı. "Bir de böyle deneyelim."

Ona sokulup kulağımı kalbine dayadım. Benimkiyle eş zamanlı, düzenli bir ritimle atıyordu.

Bu adamı seviyordum. Bütün kalbimle seviyordum. Beni sevdiğini söyleyeceği konusunda yanıldıysam bile bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Bekledim. Çünkü o beklemeye değerci.

Foxx saçımı okşayıp derin bir nefes verdi. "Seni seviyorum, Bianca."

Yaşlar gözlerime hücum ettiğinde rimelimın suya dayanıklı olmamasına bir küfür savurdum.

"Son birkaç gün hayatımın en güzel günleri oldu. Öyle olacağını biliyordum. Seni gördüğüm an bunun hayaliyle yaşayacağımı anlamıştım. Bu işlerin sırayla olduğunu ve sondan başladığımızın farkındayım. Ama eve döndüğümüzde bunu düzeltmeyi çok isterim. Randevulara çıkmayı, seni şımartmayı. Sonu nereye varır bilmiyorum ama istediğin her şeyi yapmaya razıyım. Nashville'e taşınmak istersen hiç düşünmeden peşinden gelirim. Seni kaybetmek istemiyorum. Bunu kaldıramam."

Yaşlar yanaklarımdan aşağıya süzüldü.

Beni sevdiğini söylediği yetmiyormuş gibi bir de istersem ailesini -mükemmel, sevgi dolu ailesini- benim için geride bi-

rakmayı teklif ediyordu. Bundan daha anlamlı, daha kıymetli ne olabilirdi ki?

“Nashville’ye gitme o zaman,” dedim.

Altımdaki vücudu gerildi.

“Çünkü ben Kismet Beach’te... muhtemelen tavukları bahçemden kovalamakla meşgul olacağım.”

Beni kucağına çekip dudaklarıma yapıştı. Biraz sert biraz yumuşak. Biraz kısa biraz uzun. Biraz tatlı biraz tutkulu. *Ama daima kasıtlı.*

Her ne kadar istemesem de geri çekildim.

Foxx’un kaşları çatılmış, dudakları öpüşmekten şişmişti.

“Bu arada,” dedim.

“Ne?”

Ona gülümsedim. “Ben de seni seviyorum.”

Yerlerimizi değiştirip vaatlerini bir bir yerine getirdi.

Ne şanslı kadını.

Yirmi Dört

BIANCA

“Bugün ya da yarın ailemle bir görüntülü görüşme ayarlayıp burada kalmaya karar verdiğimi söyleyeceğim,” dedim.

Foxx arabanın orta konsolunun üzerinden uzanıp elimi tuttu.

Brewer Grup’tan topyekûn ayrılacak mıydım yoksa uzaktan çalışabileceğim bir pozisyona mı geçecektim bilmiyordum. Ama bunu vakti geldiğinde düşünecektim. Aile şirketimiz gözümü artık o kadar da önemli görünmüyordu. İkinci plana atılmıştı. En önemli önceliğim evliliğim olmuştu.

Dün gece ve bu sabah rüya gibiydi. Geç saatlere kadar oturup birbirimize hikâyeler anlatmış, akşam yemeğimizden kalan pizzayı mideye indirmiştik. Sakin sakin konuşmuş, sohbeti akışına bırakmıştık. Olması gerektiği, önümüzde birbirimizi tanıyacağımız bir ömür var gibi. Sabah alarmımızdan önce uyanmış, yatakta miskinlik yapmıştık. İlişkımız artık öpücüklerle, dokunuşlarla, gülümsemelerle, söylenmemiş sözlerle doluydu.

Evliliğimiz için harika bir başlangıçtı bu.

“Evimi ne yapacağımı hâlâ bilmiyorum,” dedim Kismet Beach’e girdiğimizde.

Kasabanın caddelerinde ilerlerken rengarenk binalar iki yanımızdan akıp gidiyordu. Buranın yeni yuvam olduğunu ve her köşesini keşfe çıkacak, insanlarla tanışacak vaktim kalacağını düşünmek heyecan vericiydi. Arkadaş edinebilirdim.

Bir hayatım olacaktı.

Kocama gülümsedim.

Onunla bir hayatım olacak.

"Hemen satmak zorunda değilsin," dedi Foxx. "Ne kadar hızlı ya da yavaş gideceğimiz sana kalmış."

"Biliyorum. Birkaç mobilyamı buraya getirmek istediğimi söylesem ne dersin? Eksiğin olmadığının farkındayım ama kendimden de birkaç parçam olsun isterim."

Güldü. "Canın ne istiyorsa getirebilirsin. Orası artık senin de evin."

"Bir saniye." Kaşlarım çatıldı. "Evlilik sözleşmesini imzalamış mıydık biz?"

Foxx hızla bana döndü. "Hayır. İmzalamadık."

Omuzlarımı silktim.

"Bana omuz silkme." Elimi son kez sıkıp bıraktı. "Eve girer girmez hallederiz."

"O kadar da önemli değil."

"Belki. Kendini güvence altına almanı istiyorum."

"Neden? Benimle param için mi evlendin?"

Göz ucuyla bana bir bakış attı. "Para umurumda değil."

"Güzel." Mutlu mutlu iç geçirdim. "Ama umurunda olsun ya da olmasın param da benimle geliyor. İnsanı tek başına mutlu etmez belki ama mutluyken birazını harcamak herkesin hoşuna gider."

Foxx başını iki yana sallayarak güldü.

Foxx'la para, iş ve servetimi ona yedirmeme izin verip vermeyeceği konusunda konuşmamız gerektiğini biliyordum. *Bundan kaçmam mümkün değil.* Ama bütün bunları... zamanı geldiğinde çözecektik.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evli bir çift olarak halletmemiz ve ortak bir karara varmamız gereken bir dünya şey olduğunu." Midem kasıldı. "Çocuk istiyor musun mesela?"

"Senden mi?"

Dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası döküldü. "Hayır..."

Gözlerimi kıstım. "Bunu şakaya vurmayacağım. Herhalde benden. Göt herif."

Foxx bir kahkaha patlattı. "Evet, senden çocuğun olsun isterim. Kaç tane olacağı sana kalmış. İlk evladımız Banks ya da Tate gibi olmazsa tabii. O zaman dükkân kapanır."

"Doğru söyledin."

Hanımeli Caddesi'ne döndük. Çok geçmeden bir grup tavuk önümüze atlayıp karşı kaldırıma geçti. Nedense bunun gelmiş geçmiş en mükemmel karşılama komitesi olduğunu düşünmekten kendimi alamadım.

"Arabamı da almam lazım," dedim. "Şu yan koltuğa kurulma olayı bir yere kadar."

"Nereye gideceksin ki?"

Sırıttım. "Artık arkadaşlarım var. Belki Becca'yla buluşmak isterim. Hem kulağıma cumaları pizza gecesi düzenlendiğine dair bir söylenti geldi."

Foxx bacağımı kavrayıp hafifçe sarstı. "Sırf bu evliliği gerçeğe dönüştürmeye karar verdik diye rehavete kapılmamalıyız. Hâlâ dikkatli olmamız ve bir süre dikkat çekmememiz gerek."

"Biliyorum, biliyorum. Hazır konusu açılmışken, Jason'la konuştun mu? Normal hayatıma bir an önce dönebilmek için gelişmeleri öğrenmek istiyorum."

Foxx'un yüzü düştü. "Haklısın. En kısa zamanda görüşüp bundan sonra nasıl bir yol izleyeceğimizi kararlaştırırız."

"Güzel plan."

Yüzündeki ifade şey içimi huzursuz ediyordu. Fakat garaj yoluna girdiğimizden ona bunu soracak fırsatım olmadı. *Evinizin garaj yoluna.*

Foxx bir düğmeye basıp garajın kapısını açtı.

Ağır ağır içeriye yanaşıp, "Evinize hoş geldiniz, Bayan Carmichael," dedi.

"Heyecanlanmam tuhaf mı?"

"Nashville'de bir malikânede yaşadığını ve buranın bir..."

Orta konsolun üzerine eğilip onu öptüm. "Her şey mükemmel. Burası bizim evimiz. Daha güzel olamazdı."

Foxx burnumun ucuna bir öpücük kondurup arabadan indi.

"Özene bezene kurduğun düzenini bozduğumda ne yapacaksın?" diye sordum, biraz şakayla biraz da samimi bir merakla.

Valizlerimizi yere bırakıp bana bir bakış attı. "Birkaç kural koymamız gerekecek."

"Nasıl yani? Mesela bir şey ayak altından kaldırılacaksa bunu sen mi yapacaksın yoksa buna iznim olacak ama onu yanlış bir yere koyarsam kıcıma şaplak mı yiyeceğim?"

Foxx kıkırdadı. "Neden içimden bir ses iki seçeneğinde de kazananının sen olacağını söylüyor?"

"Çünkü beni iyi tanıyorsun."

Eve açılan kapıya doğru yürümeye başladığımızda Damaris'in sesi duyuldu.

"Selam, çocuklar," diye seslendi.

Başımızı dışarı uzatıp ona el salladık.

"Selam, anne," dedi Foxx.

"Tam zamanında döndünüz. Yarın Brooke'la yeni kanepede bakmaya gidecektik. İstersen bize katılabilirsin, Bianca. Üç model arasında kaldım. Bir tanesini alacağım. Kix umurumda bile değil."

Foxx annesinden saklanmak için geri çekildi. "Kanepede falan alamaz. Onu elinden geldiğinde oyalamaya çalış."

"Neden?"

"Sonra anlatırım."

Peki.

"Foxx?" dedi annesi. "Muhtemelen yol yorgunusundur ama iki dakika uğrayabilir misin? Su ısıtıcımnda bir sıkıntı var sanırım, baban bir türlü bakmıyor."

“Dört oğlun daha var.”

“Evet ama en sevdiğim evladım sensin.”

Kıkırdadım.

Foxx bana yardımına koşmam için yalvaran bir bakış attı. Fakat ona gülümseyip bahçeye doğru itekledim.

“Git hadi. Annene yardım et,” dedim. “Ben içeri girip keyfi-me bakarım.”

Sırıttı. “Eh, baksan iyi olur. Sonuçta burası artık *senin* de evin.”

“Aynen öyle.”

“Hemen dönerim.”

Valizimi alıp içeri girdim.

Evim güzel evim.

Buraya ilk gelişimin üzerinden üç gün değil, daha fazla zaman geçmişti sanki. *O kadar çok şey oldu ki.* Balayımıza gitmek için yola çıkarken gerçekten evli bir çift olarak eve döneceğimiz aklımın ucundan geçmezdi. Duygularımı dile getirmekte korkulacak bir şey olmadığı.

Foxx’un da beni sevdiği.

Mutfak tezgâhının başına geçip Foxx’la ikimize akşam yemeği hazırladığımı hayal ettim. Ben bulaşıkları yıkarken çocuklarımızın gülüşüp ayaklarımın dibine oyunlar oynadıklarını görür gibiydim. Tıpkı büyükannem gibi adanın üzerine içi şeker dolu küçük kâseler koyacak, bayram yemeklerinde ailemi ağırlayacaktım.

Bu düşünce bana Nashville’den, dolayısıyla da Brewer Grup’tan ayrılmaya karar verdiğimi onlara söylemem gerektiğini hatırlattı. Beni anlayacaklarını umuyordum. *Şaşıracaklar mı?* Muhtemelen. Ama beni mutlu edecek şeyi yapmamı destekleyeceklerinden hiç şüphem yoktu. Beni mutlu eden şey Foxx’tu. Kararıma saygı duyacaklarını biliyordum. Hep arkamı kollamış, bana daima güvenmişlerdi.

Esneyerek kollarımı başımın üzerine kaldırıp gerindim. "Biraz kestireyim bari." Kendi kendime gülerек oturma odasına geçtim. "Foxy gelmesi vakit alır."

"Merhaba, Bianca."

Olduğum yerde kalakaldım. Babamın sesini duymamla kanım dondu.

Yok artık. İçeriye nasıl girdi?

Ağır ağır pencereye doğru döndüm ve babamı elinde bir dosyayla şöminenin yanındaki koltukta otururken buldum.

Ayağa kalkarak, "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Burada ne işin var?" Bir adım geriledim, ellerim titriyordu. "İçeriye nasıl girdin?"

Babam bütün sakinliğiyle yaklaşmaya devam etti. "Uslu uslu mutfığa dönüp kapıyı kilitleyeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Baba..."

Bir avcı gibi üzerime yürüyordu. *Avı da benim.*

Avazım çıktığı kadar bağıırıp yardım çağırmak, Foxx'a seslenmek istiyordum. Muhtemelen çoktan annesinden çıkmıştı.

"Kilitle şunu dedim, Bianca," diye tekrarladı babam kapı görüş alanımıza girdiğinde. "Sana zarar vermek istemiyorum, evlat ama bana başka çare bırakmazsan bunu yaparım."

"Ne yapıyorsun?" El yordamıyla kapıyı kilitledim. *Foxx'un anahtarı yanındadır herhalde. Değilse de içeri girmenin başka bir yolunu biliyordur.* "Bunu neden yapıyorsun?"

"Bana iki iyilik yapacaksın." Yan tarafıma bir silah dayadığında keskin bir nefes verdim. "Şanslısın."

Gözleri bir havyan kadar vahşi bakıyordu. Vücutundan yayılan ter ve viski kokusunu belli belirsiz alabiliyordum. Kıyafetleri kırıış kırıış olmuş, gözleri çökmüştü. *Hatırladığım çekici Reid Brewer'a hiç benzemiyor.*

Soğukkanlılığımyı korumaya, ona beni korkuttuğunu aktır-mamaya alıştımy. Bu yıllar içinde huy edindiğim bir alışkanlık-tı. *Zora düştüğünü sakın belli etme.*

Tabancanın namlusu kaburgalarımı deliyordu. Babam beni oturma odasına götürüp az önce kalktığı koltuğaya oturmaya zor-ladı.

“Baba,” dedim, bir zamanlar tanıdığım sandığım adama ulaşmaya çalışarak. “Ne yapıyorsun?”

Cebinden daha önce elinde hiç görmediğim bir telefon ı-karıp birkaç tuşaya bastı. Çok geçmeden cihaz ötmeye başladı ve bir ses duyuldu.

“Alo?” dedi hattın öteki ucundaki adam. *Kiminle konuşuyor? Neden başka bir telefonu var?*

Yeri bulunamasın diye mi?

Nefes almakta zorlanıyordum.

“Kızımızın yanındayım, Rory. Ona merhaba de, tatlım.”

“Anne?” dedim çatallı sesimle.

“Bianca, iyi misin?”

“Anne? Ne oluyor?”

Babam sert bakışlarını üzerime dikti. “Hemen anlatayım. Siz şımarık veletler ve beş para etmez anneniz–”

“Hey!” diyerek ayağaya kalkmaya yeltendim.

Silahı tekrar üzerime doğrulttuğunda kığım üzerine geri oturdum.

“Elimdeki avucumdaki her şeyi aldınız,” dedi. “Hayatımı, evimi, paramı, işimi. *Onurumu.*”

“Onurunu sen ayaklar altına aldın. Suçu kendinden başka kimseye atamazsın.”

Öfkeli bir kahkaha patlattı. “Kendini bir şey sanıyorsun, değil mi? Birazdan annenin kellesini uçurduklarında da böyle ukala konuşabilecek misin?”

“Ne?”

Annem inledi.

İçim bir panik dalgasıyla dolarken midem kasıldı. *Annem kimin elinde?*

“Burnunu üzerinize vazife olmayan işlere sokup Downingerlerle aramdaki anlaşmayı mahvetmeden duramadın değil mi?” Sesi yükseldi. “Yetmiyormuş gibi buraya gelip o orospu çocuğu Carmichael’la evlenerek üzerine bir de tüy diktin.”

Son sürat damarlarıma karışan adrenalin dişlerimi takırdattı.

“Böyle olmasını istemedim, Bianca. Hiç istemedim.”

Sarsak adımlarla bana yaklaştı.

“Seni uyarmaya çalıştım ama bana kulak asmadın,” dedi tepeme dikilerek. “Sana gönderdiğim e-postayı dikkate almalıydın.”

“Senden e-posta falan almadım.”

“*Bal gibi de aldın.*”

Neyden bahsediyor?

“Artık yapacaklarına gelelim. Önce Downinglere sonra da başka ülkedeki hesabıma yüklü miktarda para göndereceksin. Ben de hepinizden uzakta kendime yeni bir hayat kuracağım,” dedi tabancayı daha sıkı kavrayarak. “Sözümü dinlemezsen annen öteki tarafı boylayacak.”

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. “Bunu neden yapıyorsun, baba?”

Derin bir nefes aldı. “Çünkü bütün hayatımı senin, erkek kardeşlerin ve o orospu için çalışarak heba ettim.”

“*Ağzını topla.*”

Dudakları öfkeli bir sırıtişla kıvrıldı. “Tabanca *benim* elimde, unuttun mu?” Sanki bunu gerçekten unutmuşum gibi silahını gözüme soktu. “Hatırlıyor musun? Bir zamanlar ilk spor takımımızı satın almak için borç para istemek zorunda kalmıştım.”

“Evet. Hokey takımı için.”

“Aynen öyle. O sıralar şimdiki kadar varlıklı değildik. Hâliyle Downinglerin kapısını çaldım.”

Peki... Nereye varmaya çalıştığını anlamıyordum.

“Ya onlara olan borcumu ödeyecektim ya da beni öldüreceklerdi, Bianca,” dedi, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. “Benim de aklıma bir fikir geldi. Onlara borcumu ödeyip hayatımı kurtaracak bir plan yaptım. Kimsenin bir şeyden haberi olmayacaktı.”

“Pis oyununa beni neden alet ettin? Neden parayı kendin gönderip hepsine bir son vermedin. Neden bunu benim üzerime yıktın?”

“Çünkü o kadar paraya erişimim yok!” diye bağırdı. “Annen daha en başta kimseden borç almamı istememişti. Kimsenin haberi olmadan halledeceğimi düşünmüştüm. Kimsenin canı yanmadan. Ama takımı kurmak vakit aldı, üzerine bir de her şey gecikti... ve boku yedim.”

Ah... “Bobby, Arrows’u almana yardım etti ve sen de borcunu hisseyle kapatacaktın yani?”

“Aynen öyle. Bir terslik çıkarsa iş sana patlasın diye seni şart koştum.” Bana doğru bir adım attı. “Herkesten çok sen arkamı kollarsın sanmıştım. Ama yapmadın. Diğer herkes gibi sen de bana ihanet ettin,” diye tıslayarak daha da yakınımına girdi. “Benim güzel kızım. Bildiğim her şeyi öğrettiğim, bütün tecrübelerimi aktardığım kızım. O da bana sırt çevirdi.”

Neredesin Foxx? Yardım et!

“Transfer talimatını derhal vereceksin. Yoksa Dougie’ye tetiği çekip annenin beynini dağıtmasını söylerim.”

“Onu dinleme, Bianca,” dedi annem. “Bırak bokunda boğulsun.”

“Sen de bunu yapmak istemiyorsun, baba,” dedim titreyen sesimle. “Bir düşün. Yaptıklarına bir bak. Başka bir yol buluruz. Mantıklı düşünmüyorsun.”

Gülümsedi. “Yanılıyorsun. Çok mantıklı düşünüyorum.”

Gözlerimi kapattım. Hattın öteki ucundaki annemin usul usul ağlama sesleri kulağımı dolduruyordu.

Gel artık, Foxx. Lütfen. Acele et.

Yirmi Beş

FOXX

“Bir şeyi yok.” Işığı kapattım. “Sadece yeterince beklemiyorsun.”

“Sanki benim hatammış gibi konuşuyorsun. Gayet de bekliyorum.”

Gözlerimi devirdim.

“Ee, balayınız nasıl geçti?” diye sordu peşimden mutfağa girerek.

“Güzel.”

“O kadar mı?”

“Ne istiyorsun?” diye sordum gülerek. “Her ânımızı anlatabım mı? Kusura bakma ama yaptıklarımızı duymak isteyeceğini sanmıyorum.”

Ellerini tezgâhın üzerinde kavuşturup sırtıttı. “Mutlu görünüyorsun, Foxxster. Ağzın kulaklarında.”

“Mutluyum çünkü.”

“Seni en son doğum gününde şu casus kitini aldığımda bu kadar mutlu görmüştüm sanırım,” dedi. “Hatırlıyor musun?”

Doğru ya. Aklımdan uçup gitmiş. “Evet. Jess’in burnundan getirmiştin.”

Güldü. “Evin her tarafına ipli tuzaklar kurmaya kalkışırdın. Sabahları mutfağa giderken kapaklanıp düşeceğim diye iyice ayılmadan aşağı inmeye korkardım.”

“Pisliğin teki olmana rağmen herkesin bunu sevimli bulduğu o güzel günler.”

Annemin gözleri parıldadı. “Bence hâlâ paçanı sıyrabiliyorsun.”

"Çok gücendim."

"Tabii." Gülümseyerek sırtını dikleştirdi. "Bianca'nın buraya taşınması konusunda yapabileceğim bir şey var mı? Kızlarla ve Becca'yla iyi anlaşmasına çok sevindim."

Göğsüm mutluluk ve gururla kabardı. Hayatıma kolayca uyum sağlamasına, dünyanın bir parçası olmaya bu kadar gönüllü olmasına bayılıyordum. *Bianca gibi varlıklı, başarılı, güçlü bir kadının küçük bir kasabada yaşamak uğruna her şeyini arkasında bırakacağı kimin aklına gelirdi? Benim gelmezdi.*

"Landry için çalışmaya devam edecek misin?" dedi annem. "Sürekli evden uzaktasın. Yakınlarda bir iş bulmak istersin belki."

"Her şey çok hızlı gelişti. Bir karar vermeden önce biraz düşünmem gerek." Arka cebime uzanıp telefonumu çıkardım. Ekranda Jason'ın ismi yanıp sönüyordu. "Buna bakmam gerek."

"Bak tabii. Çay içer misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Teşekkür ederim." Telefonumu kulağıma götürdüm. "Carmichael."

Hat düşer düşmez içimi bir huzursuzluk kapladı. Bunu genel havadan, enerjiden anlıyordum. Jason'la aramızda hep böyle telepatik bir iletişim olmuştu.

"Sorun ne?" diye sordum.

Jason'ın alçak ve sakın sesi omurgamdan bir ürperti geçmesine neden oldu.

"Beni iyi dinle, Foxx," dedi.

"Dinliyorum."

"Annemdeyim. Kimse burada olduğumu bilmiyor," diye fısıldadı.

"Peki."

Nabzım kulaklarımda uğulduyordu.

"Mutfakta bir herif var. Annemin kafasına silah dayamış," dedi Jason.

“Ne?”

Birden sakinleşip tehdidi etkisiz hâle getirmenin yollarını düşünmeye başladım. Nefes alıp verişlerim yavaşladı. Nabzım duruldu. Pürdikkat bir çözüm bulmaya odaklandım.

“Polisi aradın mı?” diye sordum.

“Hayır. Durum bundan ibaret değil.”

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. *Neyden bahsettiğini biliyorum.* Hızla kapıya yöneldim.

“Neredesin?” diye sordu Jason.

“Annemdeyim. Kahretsin!”

Jason hırladı. “Bu nasıl oldu?”

Lafı ağzımdan aldın.

Zihnim birkaç gün öncesine geri döndü.

Rahatsız ettiğim için üzgünüm. Az önce Smokey'deydim ve anahtarlarından birini bulduğunu söylediler. Becca bana verdi, ben de mutfak tezgâhının üzerine bıraktım.

Duraksayıp endişeli gözlerle beni izleyen anneme döndüm. “Becca’nın bulunduğu anahtarı evime bıraktıktan sonra alarmımı kurdun mu?”

Kaşları çatıldı. “Sanırım. Ne oldu?”

“Evden sakın çıkma.”

Jason’a dönerek, “Durum ne?” diye sordum.

“Anladığım kadarıyla Bianca babamın söylediklerini yapmazsa mutfaktaki adamı onu annemi vuracak.”

Siktir! “Baban silahlı mı?”

“Bilmiyorum.”

“Ne silahı?” diye araya girdi annem. “Ne oluyor, Foxx?”

Gözlerimi evime dikip Bianca’yı kurtarmak için içeriye sessizce girmenin bir yolunu düşünmeye çalıştım.

“Bir önerin var mı?” Sesime karışan ıstırabı ben bile duyuyordum.

"Asıl tehdit babam," dedi Jason. "Onu ortadan kaldır. *Tanrım, bunu söylediğime inanamıyorum.* Dediğimi yap. Elinden geleni ardına koyma. Gözünün döndüğü ortada. Panikleyip–"

"Tehlikeli bir işe kalkışmasına müsaade edemeyiz."

"Aynen öyle."

Kahretsin. Oturma odasına geçip evimin önünü taramaya çalıştım. Bianca'ya eve kadar eşlik etmediğim için kendime bir küfür savurdum. *Onu bırakıp giderken aklımdan ne geçiyordu?*

Karımı yüzüstü bırakmıştım.

"İçeri girebilir misin?" diye sordu Jason.

"Evet. Bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Kapılara ve pencerelere sert çekmediğini varsayarsak alt kattan içeri sızabilirim."

"Anladığım kadarıyla oturma odandalar – *siktir! Kahretsin.* Duydun mu?"

Öylece kalakaldım. İkinci silah sesi havayı yararak sessizliği bozdu. Ardından çığlıklar geldi.

Tanrım...

Ona ulaşmam gerekiyordu. Başına bir şey gelirse kendimi asla affetmezdim.

"Tavana sıkışmış," dedi Jason. "Her şey yolunda. Bir şey yok."

Hayatımı sikeyim.

"İçeri girmeyi dene. Mutfaktaki herifin telefonu hoparlörde. Hemen hemen her şeyi duyuyorum. Ben de yerimi alacağım ve hattın öteki ucundan sesler duyduğum an üzerine atlayıp anne-me zarar vermesine mâni olacağım."

"Anlaşıldı. Özür dilerim, Jason."

"Dileme. Bu duruma düşmek kaçınılmazsa tam da böyle olmasını isterdim. Küçük iyilikler falan işte."

"Harekete geçiyorum. Telefonumu sessize alacağım," dedim.

"Tamamdır. Ben de."

"Anlaşıldı."

Kapıya yöneldim.

“Foxx? *Ne oluyor?*” dedi annem ağzımdan bir cevap alabilmek için yalvarırcasına. Önünde kavuşturduğu elleriyle oynuyordu.

Adımlarımı bozmadım. “Evden çıkma. Ben aksini söyleyene kadar kapılardan ve pencerelerden uzak dur. Dediklerimi harfiyen yap.”

“Foxx?”

Elimi kapı koluna koyup bir an için duraksadım. “Hiçbir şey olmayacak.” *Umarım. Tanrım, lütfen...* “Sana söylediklerimi yap. Bir şey duyarsan polisi ara. Duymazsan saklanmaya devam et.”

“Peki.”

Dışarı çıkıp evin yan tarafına dolandım. Güneş yüzümü yakıyordu. Arka kısma doğru koşup kendi evime uzanan açıklığı aştım. Alt kattaki koridoruma açılan kapının yanında bir an duraksayıp hızlıca dua ettim. Neyse ki anahtarlarım yanımdaydı. Sessizce içeriye süzülüp kapıyı arkamdan kapattım.

Reid’in üst kattan gelen bağırışları tüylerimi diken diken etti. *Aklını kaçırmış.* Kulaklarımı dört açarak Bianca’nın sesini duymayı bekledim ve babası olacak herifin yakınmalarına bir cevap verdiğinde rahat bir nefes aldım. *Şükürler olsun.*

Sesi sakın ve kontrollüydü. Muhtemelen korkunç bir stres altında olmasına rağmen neredeyse hiçbir şey çaktırmıyordu. Onu usul usul sakinleştirmeye çalışıyordu.

Alt katı aşp merdivenin dibine ilerledim. Yukarıdan görünmeyeceğimden emin olduğum bir yere sığındım.

“Bir telefonla böyle yüklü bir meblağ transfer etmelerini isteyemem, baba,” dedi Bianca. “Bunu sen de biliyorsun, yoksa çoktan kendin yapardın.”

“Benim buna yetkim yok. Talimatı sadece annenle sen verebilirsin.”

İşte böyle, bebeğim. Oyula onu.

"Alınma ama bunun ne kadar yerinde bir karar olduğu görüyoruz hence," dedi Bianca.

Onu öfkelenendirme. Ukalalığın sırası değil.

"Aynı annen gibi oldun çıktın," dedi Reid. "Bir zamanlar bana çekeceğini düşünürdüm. Zeki. Acımasız. Güçlü. Ama git-tin onun daha eğitimli bir kopyasına dönüştün."

"Öyle diyorsan öyledir, baba."

"Bir düşünsene, Bianca. Sizi büyütmek için işi bırakmasa annen kim bilir şu an nerede olurdu? Bir zamanlar benden bile daha iyi bir iş insanıydı. O zamanlarki zekâsını miras almışsın. Ama sadece bununla kalmayıp zayıf yönlerini, hırslı olmayışını da ondan almışsın. Tıpkı onun gibi hayallerinin başarının yoluna taş koymasına izin veriyorsun."

"Gözünde başarı nasıl bir şey, baba? *Bu mu? Bu* senin için bir başarı mı? Sağ elindeki tabancayla şöminenin karşısına geçip kızını dolandırıcı herifin tekine para aktarması, yapmazsa annesini öldürmekle tehdit ediyorsun."

"*Sağ elinde tabancayla şöminenin karşısına geçip...*" Aferin, kızıma. Böyle devam et, Bianca.

"Başarı ne mi?" diye çıkıştı Reid. Sesi evin içinde yankılandı. "Para. Güç. Kontrol."

"Kusura bakma ama artık saydıklarının hiçbirine sahip değilsin."

"Göreceğiz. Aç şu siktiğimin telefonu da talimatı ver, Bianca."

"İşlerin öyle yürümediğini sen de biliyorsun, baba."

"*Hemen.*"

Bianca merdivene doğru yürümeye başladı. Alt kata hızlıca bir bakış attığında benimle göz göze geldi.

Buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum.

"Kimi aramamı istiyorsun?" diye sordu sakince. "Bankayı mı? Peki. Kaç para göndereceğim?"

“Şimdilik yirmi milyon dolar.”

İtiraz etme, Bianca. Onu konuşturmaya devam et.

“İyi,” dedi. İçeride gezindiğini duyabiliyordum. “Telefonumu almam gerek. Birkaç arama yapıp hesap numaramızı ve bankadaki danışmanımızın telefonunun öğreneceğim.”

“Elini çabuk tut.”

Merdivene bir gölge düştü. Köşenin ardına saklanıp Reid’in görüş alanına girmesini izledim. Sırtı bana dönüktü.

Öylece durmaya devam etmesine bakılırsa bu Bianca’nın işiydi.

“Otuz saniye içinde o telefonu açmazsan Dougie’ye annenle bira eğlenmesini söylerim.”

“Yapamazsın,” dedi. Bu kez sesindeki titreme dikkatimden kaçmadı. Paniği giderek tırmanıyordu.

“Ah, Bianca. Öyle bir yaparım ki.”

Tam da bu sırada Rory’nin telefonun hoparlöründen gelen boğuk bağırışlarını fark ettim.

Ruh hastası piç. Karısına, öz kısıma yaptıklarına bak.

Tanrım, onu öyle bir benzeteceğim ki.

Reid bir adım gerileyerek merdivene tehlikeli derecede yaklaştı. Hızla yerimden fırlayıp basamakları ikişer üçer aştım. Elindeki tabancayı kavrayıp üzerine atladım.

Silah patladı.

Bianca bir çığlık koyuverdi.

Reid yere kapaklanıp inledi.

Onu kendime çevirip yere mıhladım. Dizime göğsüne geçirip yumruklarımı birbiri ardına suratına indirmeye başladım. Onu geberteceğim.

Bianca kanepeye çarpana kadar geriledi. Telefonun öteki ucundaki Jason’ın tetikçiyle boğuştuğunu belli belirsiz duyabiliyordum.

“Polisi ara, Bianca,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından.

“İyi misin, B?” diye bağırdı Jason.

Hızlıca ona bir bakış attım. Gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülüyordu. Bana bakan gözleri minnetle dolup taşıyordu.

“İyiyim, Jase. Ya annem?”

“İyiyim, Bianca. Asıl sen iyi misin?”

Bianca gözyaşlarının arasından gülümsedi. “İyiyim.”

Önce belli belirsiz duyulan siren sesleri polislerin yaklaşmasıyla şiddetlendi. Reid’in burnu ve dudakları kan revan içinde kalmıştı. Benimse yumruklarım ve dirseklerim kırmızıya boyanmıştı. Dağılmış, şiş yüzü küçümseme ve nefretle doluydu.

“Hislerimiz karşılıklı, orospu çocuğu. Seni şuracıkta gebertmediğim için şanslısın,” dedim.

“Yap gitsin.”

Dudaklarım tehditkâr bir gülümsemeye kıvrıldı. “Kızını böyle bir şeyi izlemek zorunda bırakmam. Hem hapishane hayatına bayılacağından eminim.”

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Bianca kollarını etrafına sararak.

“Bu adi şerefsizi hapse atacaklar. Sen ifadeni vereceksin, ben de yanından bir saniye bile ayrılmayacağım.” Ona gülümsedim. “Seninle gurur duyuyorum. Harika iş çıkardın, bir tanem.”

Bianca gülümsememe karşılık verip elinin tersiyle yanaklarındaki yaşları sildi.

Garaj kapısı hışımla açıldı ve ayak sesleri içeriyi doldurdu. Banks’le Jess kapı aralığında durmuş karşılarındaki manzarayı çözmeye çalışıyorlardı.

“Ne oluyor burada?” diye sordu Jess.

“Bianca’nın babası Reid Brewer’la tanışın.”

Banks bakışlarını yerdeki adama çevirdi. “Tanıştığıma memnun oldum.”

Reid ağzına dolan kanı Banks’in ayakkabısına tükürdü.

Kardeşim dallamanın ayağını çiğneyip kemiklerini çatırtarak içeri girdi. “Affedersin.”

"Herkes iyi mi?" diye sordu Jess. "Biri bir şey söylesin. Ne oldu?"

"Herkes gayet iyi." Reid'in telefonunu alıp kulağıma yaklaştırdım. "Nasılsın, Jason?"

"Dudağım patladı. Ama sen asıl öteki herifi göreceksin. Bianca nerede?"

"Buradayım, Jason. Anne? Beni duyuyor musun?"

Rorry inleyip usulca hıçkırdı. "Bianca. Çok üzgünüm, canım."

"Polis geldi," dedi Jason. "Sonra konuşuruz, Foxx."

"Seni seviyorum, Jason. Seni seviyorum, anne."

"Ben de seni seviyorum, Bianca. Hem de çok," dedi Rory.

"Ben de seni, B. Görüşürüz."

Hat kesildi.

Siren sesleri iyice yaklaştı. Birkaç saniye sonra evin kapısı çalındı. "Kismet Beach Polis Departmanı. Aç kapıyı."

Silahlarını çekmiş iki memur içeri girerken Jess kenara çekildi.

"Eller havaya. Kimse kıpırdamasın," dedi içlerinden biri.

"Tutuklanırsan ve birinin kefaletini ödemesi gerekirse ara beni," dedi Banks ellerini havaya kaldırarak. "Sana borçluyum. Ama senin aksine ben dönüş yolunda kendine bir sandviç almana izin vereceğim. Öyle de iyi kalpli biriyim."

Tam da sırası, Banks.

Reid'in başından uzaklaşıp Bianca'yı hemen kollarımın arasına aldım. Ona sarılmak hiç bu kadar iyi hissettirmemişti. Banks'in lise arkadaşlarından biri olan Memur Schultz'la göz göze geldiğimde beni başıyla onaylayarak karıma sarılmama izin verdi.

Gömleğimi sımsıkı kavrayan Bianca hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Onu kendime biraz daha bastırıp bir daha asla bırakmayacağıma yemin ettim.

Yirmi Altı

BIANCA

Donmuş havuç torbasını önce bir gözüme sonra ötekine tuttum. Masanın karşısında oturan Banks kendince yüce gönüllük olarak değerlendirdiği jestini kocaman bir gülümsemeyle izliyordu. Ağlamaktan gözlerimin şiştiğinden yakındığımı duyar duymaz ortadan kaybolup elinde bir donmuş sebze poşetiyle geri dönmüş, gözü morardığında faydasını gördüğünü ve bana da iyi geleceğinden emin olduğunu söylemişti. İkisinin aynı şey olmadığından emin olsam da hiç yoktan iyidir diye düşünmüştüm. Şimdi de beni bunu akıl ettiği için kendisiyle gurur duyuyormuş gibi izliyordu.

Foxx dibime çektiği sandalyede oturuyordu. Bir eli bacağımdaydı. Polis birkaç saat evvel babamı tutukladığından beri böyleydi. Bana dokunmayı bir an bile bırakmıyordu.

“Anahtarı bıraktıktan sonra alarmı kurmayı unuttum herhalde.” Damaris kireç kesilmişti. “Çok üzgünüm, Bianca. Foxx...” Yepyeni gözyaşları yanaklarına süzüldü. “Özür dilerim. Kendimi asla affetmeyeceğim.”

Arkasında duran Kix karısının omuzlarını sıkıyordu.

Hava kararmaya başlamıştı. Dışarıdaki palmye ağaçları sallandıkça Foxx’un mutfağına düşen gölgeler dans ediyordu. İçeriye kasvetli bir güne yakışır kasvetli bir hava hâkimdi.

“Senin suçun değildi, Damaris,” dedim.

“Hayır, öyle. Daha dikkatli olmalıydım. Foxx sürekli temkinli olmamızı, kapıları kilitlememizi söyler. Ona kulak asmadım ve sonucunda bu oldu.”

“Suçlanacak çok kişi var,” dedi Foxx. Son birkaç gündür yüzünden eksik olmayan bayıldığım gülümsemesinden eser yoktu. “Kapıları kilitlemeliydin. Alarmı kurmalıydın. Ama ben de dikkatsizlik ettim. Bianca’nın yanında olmalıydım. İşimi yapmalıydım. Asıl hata bende.”

“Kes şunu.” Havuçları yüzümden indirdim. “Her daim suçu üstlenmekten ve sorumluluk almaktan yanayım.” Bakışlarımı masanın etrafındaki endişeli yüzlerde gezdirdim. “Ama bugün olanların tek suçlusu babamdı. Kasten bana zarar vermeye çalıştı. Hepiniz bana yardım etmek, benimle ilgilenmek için elinizden geleni yaptınız. Foxx, Damaris ve hatta Banks bile.” Burnumu çekip gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım çünkü muslukları açacak olursam herkesin gözü önünde salya sümük ağlamaktan korkuyordum. “Babamın ailemize leke sürmüş olmasından nefret ediyorum. Lütfen kendinizi suçlamayın.”

Foxx beni kendine çekti. Bunu benim için mi yapıyor yoksa bana dokunmaya, bir şeyim olmadığına inanmaya mı ihtiyacı vardı karar veremedim. Gerçi benim de ona ihtiyacım vardı. *Kollarının arasında olmaya. Sıcaklığına. Sevgisine.*

“Senin için o herifin elini kırdım,” dedi Banks. Sesi kulağa son derece ciddi gelse de suratındaki sırıtış ayrı telden çalıyordu.

Bir kahkaha patlattım. “Hikâyenin esas kahramanı sensin, Banks.”

“Eh, üzerimize düşeni yaptık işte.”

Asık suratlar yavaş yavaş kaybolmaya başladı. Kimsenin yüzünde güller açmasa da üzerimizdeki ağır hava bir nebze dağılmıştı. Disko Topu’nun insanlar üzerinde böyle sihirli bir etkisi olduğunu şimdiden anlamıştım.

Bir ara şu lakabın hikâyesini öğrenmem gerek.

Dışarıdan çakıl taşlarının hışırtısı duyulduğunda hepimiz irkildik. Banks pencerenin önüne koştu. Çok geçmeden kapanan araba kapılarının sesi içeride yankılandı.

“Yine kim geldi?” dedi Foxx. “Aynı gün içinde bu kadar davetsiz misafir yetmez mi?”

“Bizi kastetmediğini umuyorum,” diye takıldı Kix.

Foxx bunu komik bulmuşa benzemiyordu.

“Jason gelmiş.” Banks omzunun üzerinden bana bir bakış atıp tekrar pencereye döndü. “Yanında da Bianca’ya çok benzeyen bir kadın var.”

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. “Annem mi gelmiş?”

Kix kapıyı açmak için yanımızdan ayrıldı. Nefesimi tuttum. Umutlanmamaya çalışsam da elimde değildi.

Abimle annem köşeyi döndü. İkisi de berbat görünüyordu. Jason’ın dudağı patlamıştı ve sabaha mor bir gözle uyanacak gibiydi.

Foxx’la yerlerimizden kalktık. O Jason’a sarılırken annem hayatımın en sıkı, en uzun kucaklaması için beni kollarının arasına aldı.

Bu kez boğazıma yükselen hıçkırıklara hâkim olamadım.

Annemin vücudu da aynı duygu patlamasıyla sarsılıyordu. Jason kollarını etrafımıza dolayıp ikimize de sarıldı ve önce annemin sonra benim başıma birer öpücük kondurdu. Usulca bir şeyler fısıldadığında dua ettiğini ya da hepimiz iyi olduğumuz için evrene teşekkür ettiğini düşündüm. Hangisi olduğu önemli değildi. Minnetini kalbimde hissediyordum.

“Anne, baba. Bianca’nın annesi Rory Brewer’la tanışın,” dedi Foxx pırıldayan gözlerle.

Annemle abimin kollarının arasından çıktım ve Damaris’in uzattığı peçeteyi aldım.

Foxx’un annesi hiç vakit kaybetmeden annemi kollarının arasına aldığı anda gözyaşlarıma rağmen gülmekten kendimi alamadım. Zavallı annem böyle samimi sevgi gösterilerine alış-

kın bir kadın değildi. Damaris hakkında ne düşüneceğini bilemediğinden emindim. *O da onu sevecek. Onun da buna en az benim kadar ihtiyacı var.*

Sofistikeliğinden şimdi bile vazgeçmeyen annem gözyaşlarını silip kendini topladı. "Biraz bunaldım. Affedersiniz."

Burnunu çekerek elimi tuttu. Bunun altında kalmayı reddeden Foxx ise öteki elime yapıştı.

"Unutulmaz bir gün yaşadık. Aileniz de bu korkunç olaydan etkilendiği için çok üzgünüm," dedi annem. Bakışlarını masanın etrafında gezdirdi. "Küçük kızıma göz kulak olduğunuz için hepinize teşekkür ederim." Dudakları titredi. "Size en çok ihtiyaç duyduğuş anda yanında oldunuz. Aldığım bu dersi bir ömür unutmayacağım."

Damaris de gözyaşlarını sildi. "Daima Bianca'nın yanında olacağız, Rory. Senin, Jason'ın ve diğer bütün Brewerların da. Artık bir aileyiz."

Annem elini göğsüne koydu. "Jason'la uçakta uzun uzun konuştuk. Oğlumun bir pilot olmasının avantajları." Abime bakıp gülümsedi. "Kızıma kucak açtığınız için size ne kadar minnettar olduğumu sözcüklerle ifade edemem. Foxx..." Gözleri taze yaşlarla doldu. "Doğduğuş günden beri Bianca'nın senin gibi bir adamla birlikte olmasını istedim. Ve ikinizle aynı ortamda ilk kez bulunduğuş bugün -keşke bugün olmasaydı tabii- isteğime kavuştuğuşu görüyorum."

Hep bir ağızdan güldük.

"Kızım iyi ki sana âşık olmuş." Annem bakışlarını bana çevirdi. "Düğününü kaçırdığım için üzgünüm, Bianca. Ama Jason'la konuşup bütün ayrıntıları öğrendikten sonra size yeni bir tören hazırlamama izin vereceğini umuyorum." Damaris'e döndü. "Belki el ele verip evlatlarımıza özel bir gün hazırlayabiliriz. Ne dersin?"

Damaris'in ağız kulaklarındaydı. "Parti vermeye bayılırım."

"Birileri Jess'e bu kez tavuklarının gelemeyeceğini söyleyebilir mi?" dedi Banks.

Hepimiz bir kahkaha patlattığımızda annemin kaşları çatıldı.

"Çocuklar da kabul ederse çok isterim," dedi Damaris.

Foxx'la aynı anda birbirimize baktık. Dudaklarımız bir sırı-tışla kıvrıldı.

Bu yeni düğün sadece bizi için değildi. *Hepimiz* içindi. Yeni başlangıçlar yapma, yeni bağlar kurma, yaralarımızı sarma fırsatıydı. Bence hepimizin buna ihtiyacı vardı. Annemi biraz tanırıyorsa buna ve çok daha fazlasına kavuşacağımızdan emindim.

"Bir şey yer misin, Rory?" diye sordu Damaris. "Ocakta tavuğum ve Çin mantım var."

"Bu şimdi mi söylenir?" dedi Banks.

Annem güldü. "Jason'la geceyi geçirmek için bir otel tutacağımızı konuşmuştuk."

"Daha neler?" Damaris annemin koluna girdi. Yüzündeki şaşkın ifadeye kıkırdamadan edemedim. "Bizimle kalıyorsunuz. Artık bir aileyiz."

Kix onlar için kapıyı açtı.

Banks bize hızlıca el salladı. "O güzelim yemekleri bensez mideye indirebileceklerini sanıyorlarsa kafayı yemişler demektir. Zaten onlara gelen kargomu annem görmeden almam gerekiyordu."

"Çoktan gördüm," diye bağırdı Damaris garajdan. "Amazon hesabımı rahat bırak artık."

Kix başını iki yana sallayarak annemle karısının peşine takıldı. Fakat çıkmasıyla kafasını tekrar içeri uzatması bir oldu. "Bana katılmak ister misin, Jason? Beyzbol maçı izleyeceğim."

"Tabii. Çok isterim, Kix."

Jason omzumu sıkıp kapıya yöneldi.

Nihayet içeriyeye bir sessizlik, sakinlik çöktü. Davetsiz misafirler de polis memurları da aile üyeleri de gitmişti.

Sadece biz kalmıştık.

“Ne uzun gündü,” dedim mutfakta boş boş dolaşarak. “Daha bu sabah Silver Springs'teydik. Bir gün içinde bütün bunları yaşayacağımız kimin aklına gelirdi?”

Foxx sıırıttı. O sevdiğim, kocaman gülümsemelerinden hâlâ eser yoktu ama hiç değilse yarım saat öncesine kıyasla biraz gevşemişti. Şimdilik bununla yetinecektim.

“Bir hafta içinde çok şey yaşadık,” dedi.

Gülümsemesine karşılık verdim. “Öyle.” Tezgâhta duran bir portakala uzandım ama yanında duran içi anahtar dolu kâseyi fark edince duraksadım. “Annemle Jason’a burada kalmaya karar verdiğimi söylemem gerek.”

“Eminim zaten çözmüşlerdir.”

“Muhtemelen.” Kâseyi önüme çekip anahtarları içinden çıkardım. “Daha önce bahsettiğin şey bu mu? Kasabanın dört bir yanında bulunan ama senin olmayan anahtarlar?”

Foxx yanıma geldi. “Evet. Hâlâ gizemi çözemedim.

“Bu da Paige’in işi olabilir mi?” diye sordum. “Mesajların suçlusu oymuş. Belki bu da onun başının altından çıkıyordur.”

Başını iki yana salladı. “Sanmıyorum.” İçlerinden birini alıp incelemeye koyuldu. “Gözümünden kaçan bir şey var ama ne bilmiyorum.”

Tezgâhın üzerine oturup anahtarlardan birini aldım. Üzerine Foxx’un telefon numarası yazılı bir etiket yapıştırılmıştı. *Bunu kim neden yapsın ki? Neden biri anahtarlarını kasabanın dört bir yanına bırakır?* Etiketin ucuyla oynayıp düşündüm.

“Banks değil diyorsun,” dedim marketteki konuşmamızı anımsayarak.

“Hayır. Bu onun aklının yetmeyeceği kadar karmaşık bir şey.”

“Jess?”

Genzinden alaycı bir ses döküldü. “Baba Tavuk çiftçilik oynamakla çok meşgul.”

Güldüm. "Doğru. Peki ya..." Aklıma kimse gelmedi. "Kim olabilir?"

"Bir bilsem."

Tam anahtarı kâseye geri koyup tekrar portakalı almaya niyetlenmişim ki oynadığım etiketin ucunun kalkmaya başladığını fark ettim. Tırnağımı taktırıp onu anahtarın üzerinden kaldırdım.

Ah. "Pekâlâ. Bu bir ipucu sayılır mı?" dedim.

"Ne?"

"Bak." Anahtarı ona uzattım. "*Ninja* sözcüğü aklına bir şey getiriyor mu?"

Etiketi kaldırmamla altına küçük puntolarla yazılmış sözcük ortaya çıkmıştı.

"*Ninja* mı? Kafam iyice allak bullak oldu," dedi Foxx.

Başka bir anahtar alıp üzerindeki etiketi çıkardım. "*Wyoming*." Ardından sıradakine uzandım. Bu seferkinde *silindir şapka* yazıyordu.

"Bunlar bir tür ipucu falan mı?" dedim. "Sana bir şey çağrıştırıyorlar mı?"

Foxx sinirle bir anahtar kaptı. "Ne bileyim. Bunda da *ekşi maya* yazıyor. Sence?"

"Ben de bilmiyorum ama eğlenceliymiş." Bir sonraki etiketi söktüm. "*Roma İmparatorluğu*."

"Güneş."

"Güreş."

"Oduncu gömleği."

Tam sıradakini okuyacaktım ki duraksadım. Foxx'un gözünden bir parıltı geçti ve dudakları minik, muzır bir tebesümle kıvrıldı.

"Ne?" diye sordum.

Foxx etrafa bakındı. "Annemin biz yokken bulduğu neredede?"

"İl..." Küçük şekerliği işaret ettim. "Şurada."

Anahtarı alıp etiketini söktü. Bir kahkaha patlattı.

"Ne oluyor? Meraktan çatlatma insanı."

Anahtarı avucuma bıraktı. *Bianca*.

"Kafam karıştı. Neden üzerinde benim adım yazıyor?" diye sordum.

Foxx parçaları bir araya getiriyormuş gibi ağır ağır başını salladı.

"Dökül, kocacığım."

Gülerek bacaklarımın arasına girdi. "Bazen konuşayım diye bana yapmadığını bırakmıyorsun. Bazen de konuştum diye beni cezalandırıyorsun. Daha doğrusu cezalandırmaya çalışıyorsun."

Dudaklarına bir öpücük kondurdum.

"Annem geçen gün bir şey söylemişti," dedi. "Kelimesi kelimesine hatırlamıyorum ama Jess'ten ve kafayı tavuklarla bozmuş olmasından konuşuyorduk. Günün birinde onu anlayacağıma, insanın onu mutlu eden şeyleri kolayca unuttuğuna dair bir şeyler demişti." Anahtarlardan birini eline aldı. "Bu anlamsız görünen sözcüklerin hepsi yıllar içinde sevip unuttuğum şeyler."

Kalbim ona duyduğum sevgiyle dolup taşı.

"Sonuncusu da sensin," diye ekledi usulca.

Kollarımı boynuna dolayıp yüzümü göğsüne gömdüm. "Bana bir iyilik yapar mısın, kocacığım?"

"Ne istersen, karıcığım."

"Annenle anneme katılmadan önce beni yatak odamıza götürüp benimle sevişir misin?"

Foxx geri çekildi. "Yatak odamıza. Sanırım bu sözcüğü de karım kadar sevdim."

"Seni seviyorum." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Yardıma koşaçağından bir an bile şüphe etmedim. Sadece sen gelene kadar vakit kazanmam gerektiğini biliyordum."

Yüzü asıldı. “Öldüm öldüm dirildim, Bianca. Gerçi durumu idare edişinizden çok etkilendim, Bayan Carmichael. Beni çok şaşırttın. Ben de seni seviyorum. Hem de çok.”

Beni mutfak tezgâhının üzerinden indirip koridora taşıdı.

Çözmemiz gereken bir dünya mesele vardı. Taşınma işleri, bir düğün daha, ceza davası.

Kısa süre öncesine kadar kendimi o kadar çok işe boğmuştum ki bana bahşedilmiş lütufları göremez olmuştum. Fakat asıl önemli olan bana beni ne kadar sevdiğini göstermeye hazırlanan dünyanın en nazık, en zeki, en çekici adamıyla yatağımıza uzanmaktı. Lütuf *buydu*. Aileydi.

Foxx’a ettiklerimin yanı sıra bunu da asla unutmayacağıma yemin ettim. Hayat karşımıza ne çıkarırsa çıkarsın, ne kadar meşgul olursak olalım ya da atlattığımız gün ne kadar unutulmaz olursa olsun birlikte oldukça, aramızdaki kıvılcımı diri tutmaya devam ettikçe her şey yoluna girecekti.

Sonsöz

BIANCA

Altı ay sonra...

Paige: ŞU MESAJLARA BİR SON VERİN ARTIK, BEYLER. ÇOK CİDDİYİM.

Jess: Affedersin. Neyden bahsediyorsun?

Banks: Anlamadım. Gruptan çıkmak mı istiyorsun?

Moss: *düşünen emoji*

Maddox: Mesajlara bir son mu verelim? Ne?

Kız kardeşlerinin mesajına cevap yazan yan yana oturmuş dört kardeşe bakıp güldüm.

“Umarım akli başına gelmiştir,” dedi Moss.

“Ona ne mesajı atıyordunuz ki?” diye sordum.

“Karides tarifleri,” dedi Maddox.

“Kayalara dair tuhaf bilgiler,” dedi Moss.

Jess bir kahkaha patlattı. “Tavuklara dair bilgiler.”

“Çok şaşırdım,” diyerek kıkırdadım.

“Ben de rastgele kitaplardan alıntılar gönderiyorum. Anladınız mı?” dedi kendi kendine kıkırdayarak. “Paige. Sayfa⁴. Ne komik adamım.”

Foxx korumacı bir tavırla kolunu belime dolayıp bana sokuldu. Kardeşlerinin aksine bu savaşa dahil olmamıştı. Bildirimleri her zamanki gibi sessizdeydi. Tek istisna benimkilerdi.

4 İngilizcede sayfa anlamına gelen “page” sözcüğüyle kelime oyunu yapılmıştır. -çn

Güzel bir pazar sabahında Damaris'in masasına doluşmuş-tuk. Foxx'un kucagında oturuyordum. Kızların geri kalanı mi-mozanın su olup aktığı geç kahvaltılardan birine gitmişti. Davet-lerini geri çevirmenin tuhaf kaçacağını –ve çok fazla dikkat çeke-ceğimi– bildiğimden onlara Savannah'ya gitmeden önce son kez Bacca'yla görüşeceğimi söylemiştim. Yalan sayılmazdı. Becca'yla akşamüzeri *buluşacaktım*. Sadece hamile olduğumu henüz kim-seye açıklamak istemiyordum. Sadece kocamla benim bildiğimiz bu sırrın tadını olabildiğince çıkarmak niyetindeydim.

"Neydi o ses? Araba kapısı mıydı?" dedi Maddox.

"Eyyvah! Hemen Paige'i görüntülü aramam gerek," dedi Banks. "Aç hadi. Hadi, hadi, hadi."

Paige'in sesi duyuldu. "Selam."

"Çabuk, annem geliyor," diyerek kamerayı çevirdi Banks.

"Yaşasın! Curcunayı kaçırmayacağım," dedi kız kardeşi.

Hepimiz birbirimize gülümseyip oturma odasına dönerek beklemeye koyulduk.

Kix normalden daha yüksek sesle konuşarak bize içeri gir-mek üzere olduklarını haber veriyordu. Damaris'in içeriyi gör-memesi için kapıdan önce o girdi. Moss başparmaklarıyla ona her şeyin yolunda olduğunu işaret ettiğinde kenara çekildi.

"Neden yine aynı mağazaya girelim diye tutturdun anlamı-yorum," dedi Damaris bıkkınlıkla. "Son bir yıldır her ay yeni gelen modeller inceliyoruz zaten. Hiçbirini – *aman Tanrım!*"

"Sürpriz!" diye bağırdık hep bir ağızdan.

Damaris eliyle ağzını kapattı. Omuzları gevşedi. Yeni kane-pesinin üzerinde gezinen gözleri neredeyse yuvalarından fırla-yacaktı.

"Doğru şeye öncelik vermişler," dedi Banks. "Güreş tulumu-mu en öne ve ortaya koymuşlar."

"Öyle yapsınlar diye adamlara rüşvet verdin, değil mi?" dedi Moss.

“Hiç de bile. Onlar da gönderdiğimiz kıyafetlerden en havalı olanın tulumum olduğu düşünmüş.”

“Onlar kıyafet değil, ahmak herif,” dedi Jess gözlerini devirerek.

“Formalarınız,” dedi Damaris elini ağzından çekerek. “Tanırım. Bunu nasıl yaptınız? Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum.”

“Eski kanepenin manevi değerini özleyeceğini biliyorduk,” dedi Banks. “Konserve makarna lekem onca yıla kafa tuttu. Bu yüzden de sana her baktığında bizi hatırlayacağın bir şey yaptırmak istedik.”

Moss yerinden kalıp annesinin yanına yürümeye başladı. Biz de peşine düştük.

Hepsi sırayla farklı forma parçalarını işaret edip hikâyelerini anlatarak gülüşmeye başladılar. Kanepe beyzbol, futbol, hokey formları ve güreş tulumlarıyla doluydu. Aralara da bebeklik kıyafetlerinden parçalar serpiştirilmişti. Sanırım Damaris’i en çok etkileyen de bunlardı.

“Sizce esas kanepenin bu olduğunu mu sanıyor?” diye fısıldadı Kix yaslandığı duvardan.

Sırıttım. “Öyle görünüyor.”

Karısının her bir kumaş parçasını gururla incelemesini izledi. “Bırakalım da bir süre bunun tadını çıkarsın. Sonra aşağıya inip esas istediği kanepeyi getiririz.”

Midem bulanmaya başladığında masaya geri döndüm. Foxx anında yanımda bitip elimi tuttu. Bana her an gözyaşlarına boğulacağımdan ya da kusacağımdan şüpheleniyormuş gibi bakıyordu. *Muhtemelen son günlerde ikisini de sık sık yaptığım için.*

Foxx elinden gelen her şeyi yapıyordu. Su ve atıştırma ile elimin altında olsun diye yatağımızın yanına mini bir buzdolabı almıştı. Kalkamadan önce bir şeyler yiyip içmek mide bulantıma biraz olsun iyi geliyordu. Şimdilik. Vücudumun günü gününü tutmuyor gibiydi.

Neyse ki her şey iyiye yönelik değişiyordu. Foxx'a her geçen gün daha fazla âşık oluyordum. Bebeğimiz içimde büyüyordu. Aile bağlarımız güçleniyordu.

Üç aydır Nashville'e ayak basmamıştım. Astrid istediğim her şeyi buraya göndermişti. Geri kalanları da hayır kurumlarına bağışlamıştım. Evimse satılığa çıkmış, alıcısını bekliyordu.

Elbette bu ailemle görüşmediğim anlamına gelmiyordu. Aslına bakılırsa aramız hiç olmadığı kadar iyiydi. Annem Kismet Beach'te bir ev almıştı ve vaktinin çoğunu burada geçiriyordu. Sanırım ona babamı hatırlatmayan bir yerde temiz bir başlangıç yapmak ona iyi gelmişti. Hiç değilse boşanmaları kesinleşmişti ve Reid Brewer parmaklıkların ardını boylamıştı. Nashville'deki evini henüz satılığa çıkarmamıştı ama doğru zamanın geldiğini hissettiğinde bunu da yapacağını düşünüyordum.

Foxx benimle vakit geçirebilmek için Landry Güvenlik'ten süresiz izin almıştı. Bundan sonra ne yapacağını bilmiyordum ama bir yolunu bulacaktık. Şimdilik kardeşlerim ziyaretimize gelip onunla golf oynamaktan ve Damaris'in yemeklerini mideye indirmekten fazlasıyla memnundu.

Geçen yılım -Foxx'la evlenmemden önceki zamanlar bile- hem maddi hem de manevi açıdan iniş çıkışlarla dolu geçmişti. Başıma gelmeyen kalmamıştı. Fakat öğrendiğim bir şey varsa o da her işte bir hayır olduğuydu. İnsan zihnini ve kalbini başkalarına açtığında olanlara inanamıyordu.

"Kimseye çaktırmadan eve dönsek mi?" diye sordu Foxx.

Ona bakıp gülümsedim. Şapşal adam. Ev denen şeyin o neredeyse orası olduğunun farkında bile değildi.

"Dönelim hadi," dedim.

Foxx elimi tuttu ve birlikte arka kapıdan sıvıştık. Bir tavuğa takılıp düşmenin kıyısından döndük.

